

การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้
ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

WANG LING QIAN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ปีการศึกษา 2565

**ENHANCING ABILITY ON CHINESE COMMUNICATION THROUGH
LITERATURE-BASED LEARNING WITH THINK PAIR SHARE
TECHNIQUES FOR MATHAYOMSUKSA 4 STUDENTS**

WANG LING QIAN

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education
Department of Curriculum and Instruction
College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University
Academic Year 2022**

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้การจัดการการเรียนรู้ด้วย
วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4

เสนอโดย นาย WANG LING QIAN

สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ไพทยา มีสัคย์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

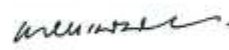

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. วิภารัตน์ แสงจันทร์)

..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(อาจารย์ ดร. ไพทยา มีสัคย์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไสว พิกขาว)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. พงมวดี สกกลเกียรติ)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์
(อาจารย์ ดร. พงษ์กัญญา โง่ แมน โกลด)

วันที่ 26 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2565

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
ชื่อผู้เขียน	WANG LINGQIAN
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. ไพทยา มีสัตย์
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2565

บทคัดย่อ

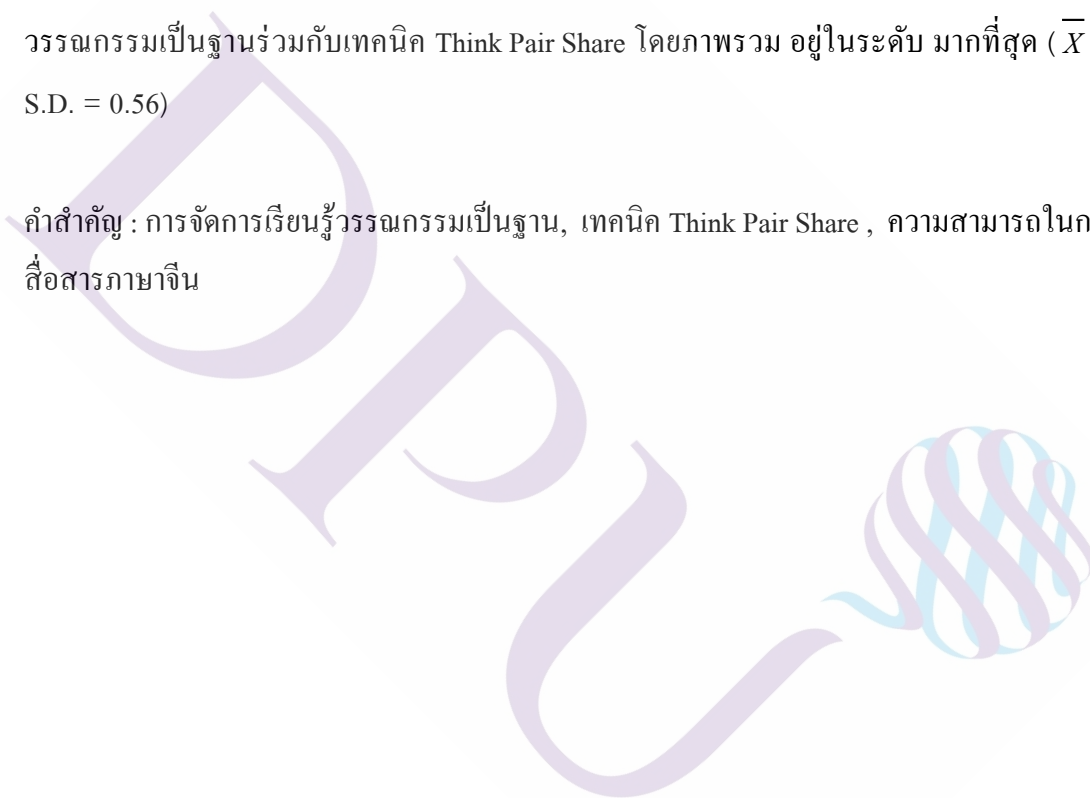
การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share กับ เกณฑ์ร้อยละ 75 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเพชรรัชต์ในพระอุปถัมภ์ เขตจตุจักร จังหวัดกรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 1 ห้องเรียน จำนวน 25 คน ได้จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้วิธีการจับฉลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐาน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น และสถิติตรวจสอบสมมุติฐาน โดยใช้ t-test for One sample และ t-test for Dependent samples สรุปผล ในรูปตารางและการพรรณนา อภิปรายผล ผลการวิจัยพบว่า

1) นักเรียนมีความสามารถการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share สูงกว่าเกณฑ์กำหนดคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (sig.=.023, t=2.424*)

2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (sig.= .000, t=15.535*)

3) ความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share โดยภาพรวม อยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.56)

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้วรรณกรรมเป็นฐาน, เทคนิค Think Pair Share , ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

Thesis Title ENHANCING ABILITY ON CHINESE COMMUNICATION
 THROUGH LITERATURE-BASED LEARNING WITH THINK PAIR
 SHARE TECHNIQUES FOR MATHAYOMSUKSA 4 STUDENTS

Author WANG LINGQIAN

Thesis Advisor Dr. Paitaya Meesat

Department Curriculum and Instruction

Academic Year 2022

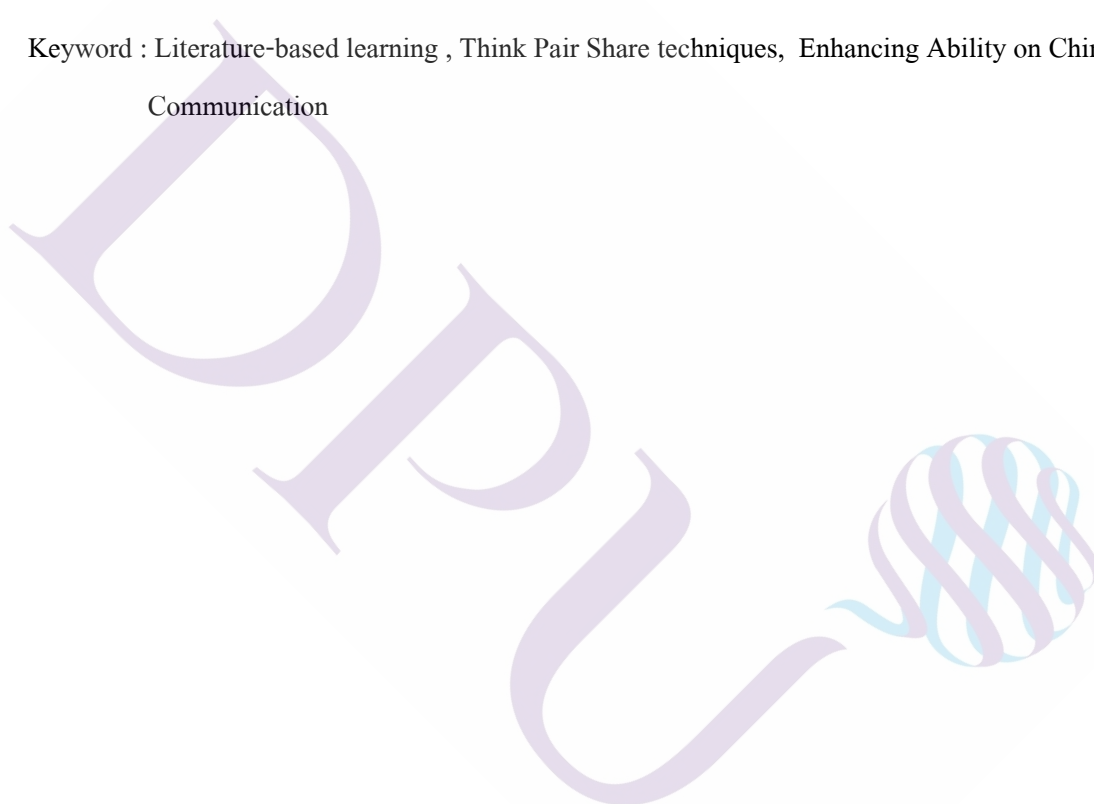
ABSTRACT

The objectives of this experimental research were as follows: 1) to compare ability on Chinese communication of Mathayom 4 students, using Literature-based learning with Think Pair Share technique with 75% set criteria, 2) to compare students' Chinese learning achievement Mathayomsuksa 4, using literature-based learning with Think Pair Share technique before and after the treatment, 3) to investigate Mathayomsuksa 4 students' satisfactions towards enhancing ability on Chinese communication using Literature-based learning with Think Pair Share techniques. The sample being used were 25 students of Mathayomsuksa 4, studying in the second semester of the academic year 2021 at Petcharat Chatuchak Bangkok School. The sample of this research was drawn through Cluster random sampling. The research instruments were as follows: 1) lessons plans using Literature-based learning with Think Pair Share techniques, 2) Chinese Communication tests, 3) learning achievement tests using Literature-based learning with Think Pair Share techniques, and 4) a questionnaire for exploring the student's satisfaction. The data were analyzed by percentage, mean, standard deviation, content validity, difficulty, classification power, reliability, t-test for Dependent samples and t-test for One sample.

The results of the study were found as follows: 1) For the Chinese Communication

test, the overall score was higher than the criterion score at 75 percentage, significantly at the .05 level. (sig. = .023, $t = 2.424^*$); 2) The score from students' learning achievement posttest after using Literature-based learning with Think Pair Share techniques was higher than that of pretest at the .05 level of significance (sig. = .000, $t = 15.535^*$); and 3) Mathayomsuksa 4 students' satisfaction towards enhancing ability on Chinese communication using Literature-based learning with Think Pair Share techniques was at the highest level. ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.56).

Keyword : Literature-based learning , Think Pair Share techniques, Enhancing Ability on Chinese Communication

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากอาจารย์ ดร.ไพทยา มีสัจย์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำและชี้แนะข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งมาโดยตลอด อีกทั้งได้ให้ความช่วยเหลือในกระบวนการดำเนินการวิจัย ตลอดจนตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องของงานวิทยานิพนธ์ให้งานมีคุณภาพ และสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีคุณค่า ผู้วิจัยขอขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.วิภารัตน์ แสงจันทร์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร. พงมาลย์ สกตเกียรติ และรองศาสตราจารย์ ดร.ไสว พักขาว ที่เมตตาเป็นคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และได้ให้คำปรึกษาพร้อมทั้งชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ส่งผลให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จเรียบร้อยผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยความเคารพยิ่ง

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองเอน ที่ช่วยให้คำแนะนำการคำนวณสถิติ อาจารย์จริยา วาณิชวิริยะ ดร.Wang Dao Ming และอาจารย์ณพล ม่วงงาม ที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คณะอาจารย์สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ โดยเฉพาะอาจารย์ ดร.พจนมาลย์ สกตเกียรติ ผู้อำนวยการสาขาหลักสูตรและการสอนที่ให้อำนาจและอำนวยความสะดวกตั้งแต่ต้นและเสมอมา ตลอดทั้งเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ คณะผู้บริหารสถานศึกษาและคุณครู โรงเรียนเพชรรัชต์ในพระอุปถัมภ์ ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัย ให้คำแนะนำในการจัดทำวิจัย ตลอดจนอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ให้เสร็จสิ้นในเวลาอันจำกัด

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัวซึ่งเป็นที่ยรักยิ่ง และเพื่อน ๆ ที่คอยสนับสนุน และเป็นกำลังใจที่สำคัญแก่ผู้วิจัยจนทำให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องสักการะแก่คุณบิดามารดา ครู อาจารย์ทุกท่านที่กรุณาวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

สารบัญ

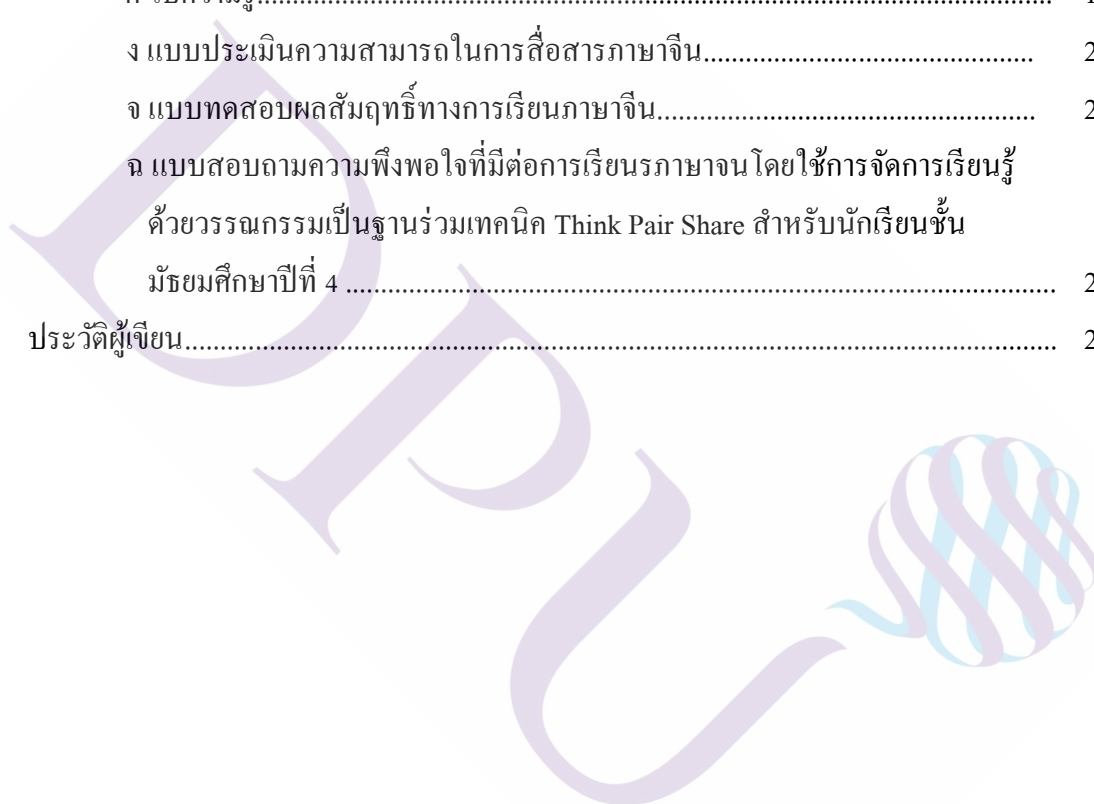
	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ฉ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามการวิจัย.....	3
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.4 สมมติฐานการวิจัย.....	4
1.5 ขอบเขตการวิจัย.....	4
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
1.7 ประโยชน์ที่ได้รับ.....	8
2. แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 หลักสูตรแกนกลางศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	11
2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาด้านการสื่อสารภาษาจีน.....	21
2.3 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้วรรณกรรมเป็นฐาน.....	34
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคคิด Think Pair Share	42
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	53
2.6 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ.....	67
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	69
2.8 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	77

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	78
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	78
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	79
3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย.....	79
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	87
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	89
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	90
4. ผลการศึกษา.....	95
ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนโดย ใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ร้อยละ 75	96
ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยม ศึกษา ปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียน.....	99
ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้ การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share.....	102
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	106
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	109
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	110
5.3 ข้อค้นพบในงานวิจัย.....	115
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	116
บรรณานุกรม.....	117

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก.....	136
ก ราชานามผู้เชี่ยวชาญ.....	137
ข แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน.....	139
ค ใบความรู้.....	177
ง แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน.....	212
จ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน.....	215
ฉ แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมเทคนิค Think Pair Share สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4	222
ประวัติผู้เขียน.....	225

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 สารที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	19
2.2 สารที่ 2: ภาษาและวัฒนธรรม	20
2.3 สารที่ 3: ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น.....	20
2.4 สารที่ 4: ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก.....	21
2.5 วิธีการวัดและการประเมินผลการศึกษา.....	31
2.6 เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาจีน.....	33
3.1 ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	81
3.2 เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาจีน.....	83
3.3 แบบแผนการทดลองกลุ่มเดี่ยวสำหรับการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน.....	87
3.4 แบบแผนการทดลองกลุ่มเดี่ยวทดสอบก่อนและหลังเรียน	88
4.1 แสดงคะแนนความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วย วรรณกรรมเป็นฐานร่วมเทคนิค Think Pair Share กับเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75...	96
4.2 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมเทคนิค Think Pair Share กับเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75.....	98
4.3 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียน.....	99
4.4 แสดงเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียน.....	101
4.5 แสดงระดับความพึงพอใจที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมเทคนิค Think Pair Share.....	102

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 ภาพฟังก์ชันตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	24
2.2 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	77

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประเทศที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจโลก และเป็นประเทศสำคัญที่เข้ามาลงทุนการค้าธุรกิจในประเทศไทย ด้วยเหตุนี้ภาษาจีนจึงถือเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญอีกภาษาหนึ่ง ที่ชาวไทยต้องการจะศึกษา เพื่อผลประโยชน์ในการทำงาน การค้า และการลงทุน ด้วยความสำคัญของภาษาจีน ทำให้โรงเรียนต่าง ๆ ในประเทศไทยให้ความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาให้แก่นักเรียนชาวไทย นอกจากนี้ด้วยความต้องการจะเผยแพร่ภาษา และวัฒนธรรมจีนของรัฐบาลจีน สถาบันขงจื้อจึงเข้ามามีบทบาทในการสอนภาษาทั้งการส่งครูอาสาสมัครคนจีนไปยังโรงเรียนต่าง ๆ การจัดอบรมครูและนักเรียน รวมทั้งการผลิตสื่อการสอน โดยเฉพาะวรรณกรรมที่เล่าถึงความเป็นมาของวัฒนธรรมต่างๆ ของจีน เพื่อให้ผู้เรียนชาวไทยได้เข้าใจ ทั้งภาษาและวัฒนธรรมจีน

แม้การศึกษาของไทย และรัฐบาลจีนจะให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศในประเทศไทย แต่ก็พบว่า การจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศไม่ใช่เรื่องง่าย อาจด้วยเพราะอักษรจีนเป็นอักษรภาพ ดังนั้นจึงเป็นอุปสรรคในการจะเรียนรู้จดจำคำศัพท์ภาษาจีน และเป็นอุปสรรคในการจะมีคลังคำที่เพียงพอ เพื่อเป็นพื้นฐานของจะเรียบเรียงสร้างวลี และประโยค เพื่อที่จะสื่อสารภาษาจีนได้ (วิภาวรรณ สุนทรจามร, 2559) นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบคะแนนสอบ HSK ของนักเรียนไทย กับนักเรียนชนชาติอื่น โดยเฉพาะในแถบประเทศ กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ เวียดนาม พบว่า คะแนน HSK ของนักเรียนไทยมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าอย่างเห็นได้ชัด (Hanban, 2019) หรือแม้แต่การสอบชิงทุนเรียนต่อระดับปริญญาตรีที่ประเทศจีน จำนวนผู้สอบคนไทยที่ได้รับทุนก็มีสัดส่วนน้อยกว่าคนที่มาจากประเทศกัมพูชา ลาว เมียนมาร์ เวียดนาม อื่นๆ (Hanban, 2019)

การจะให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ วลี หรือ ประโยคที่ได้เรียนใหม่ได้ ผู้เรียนจำเป็นต้องหาวิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการจดจำได้ก่อน กล่าวคือ จะทำอย่างไรให้ผู้เรียนนำข้อมูลใหม่จากความจำระยะสั้น (Short term memory) เข้าไปเก็บในความจำระยะยาวได้ การจะให้ผู้เรียนมีความจำที่ดีและยาวนานสามารถทำได้โดย 1) ข้อมูลที่ได้มาต้องมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน 2) ข้อมูลที่ผู้เรียนได้มาควรอยู่ในความทรงจำระยะสั้นให้นานด้วยการได้ทำซ้ำ และทบทวนจนนำไปสู่การถ่ายโอนและฝังอยู่ในความทรงจำระยะยาว (กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ, 2528; Bongsun Song, 2017) และ 3) ระหว่างที่ได้ข้อมูลมาต้องมีความรู้สึกสบายใจ และผ่อนคลาย (Meesat, 2015; Mehmood, 2018)

การนำวรรณกรรมมาใช้สอนภาษาต่างประเทศ มีหลักการสำคัญ คือ มีแก่นเรื่อง เนื้อหาผูกเป็นเรื่องราว ที่ช่วยให้ผู้รับสารจดจำคำศัพท์ได้ง่าย เพราะคำศัพท์ที่นำมาใช้มีความเชื่อมโยงกันเป็นรูปธรรมผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ (ชันยา พิทยาพิทักษ์, 2553) นอกจากนี้การที่นำเสนอประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม (Concrete experience) ผ่านเนื้อเรื่องในวรรณกรรมหนึ่งๆ จะช่วยให้ผู้เรียนฝึกการสังเกตและสะท้อนความคิด (Observation and reflection) นำไปสู่แสดงความคิดเห็น และการสรุปความคิดรวบยอดได้ในที่สุด (ณัฐฐา สิริศักดิ์ทอง, 2548 : 29-30)

Armstrong (2015) ได้เสนอแนะว่าการใช้วรรณกรรมเป็นฐานในการเรียนภาษาต่างประเทศสามารถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาคลังคำศัพท์ได้เป็นอย่างดี เพราะคำศัพท์ใหม่จะถูกขยายความให้ชัดเจนขึ้นหรือช่วยในการเดาได้จากบริบทในเนื้อเรื่อง หรือคำที่อยู่ใกล้เคียง การช่วยในการเดาความหมายคำศัพท์ถือเป็นกลยุทธ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศอย่างหนึ่งที่สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร (Oxford, 1990; Tanni, & Raba, 2015; Ilter, 2018)

ยิ่งไปกว่านั้นการใช้วรรณกรรมเป็นฐาน ยังสามารถสร้างความสุข และจินตนาการขณะที่ได้รับสารได้ รวมถึงการกระตุ้นความสามารถเพิ่มพูนพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนได้ (อารีย์ คำสังฆะ, 2554) ฉะนั้นหากผู้เรียนคนใดมีโอกาสรับสาร (Input) วรรณกรรมมากเท่าไร เด็กคนนั้นก็จะมีโอกาสได้เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้น และนำไปเก็บในคลังคำศัพท์ของตน และเมื่อถึงเวลาจะนำไปใช้ ก็จะสามารถจะดึงคลังคำศัพท์ที่มีออกมาใช้ได้ (นิตยา ประพศิตกิจ, 2556 ; Päivi & Riika, 2014) ถือได้ว่าการอ่านและการฟังมาก มีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร

การฝึกใช้คำศัพท์ วลี ประโยคภาษาจีน ผ่านทั้งการเป็นผู้รับสารและส่งสารนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ส่งสารออกมา (Output) จะทำให้ผู้เรียนทบทวนสิ่งที่ได้เรียนมา และรู้ว่าควรจะเลือกใช้คำ วลี ประโยคมาใช้เพื่อสื่อสารอย่างไร (Swain, M.

1985) การจะฝึกให้การส่งสารมีประสิทธิภาพ เป็นที่เข้าใจได้ อาจต้องอาศัยการร่วมมือกันกับเพื่อน คือพูดคุยโต้ตอบกับเพื่อน และการให้เพื่อนเป็นผู้ประเมินและแนะนำ (peer feedback) (Khusnia, A.N. 2015) ดังนั้นเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้รับสารและส่งสาร มีกิจกรรมแบบร่วมมือ เพื่อให้เพื่อนช่วยเพื่อน ผู้วิจัยจึงให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาผ่านเทคนิค Think Pair Share ถือเป็นกรให้ผู้เรียนได้รับสารและส่งสาร หรือมีทั้ง Input และ Output ไปพร้อมกัน

เทคนิค Think Pair Share หรือ เทคนิคคิดเดี่ยว-คิดคู่-คิดร่วมกัน เป็นเทคนิคที่เริ่มจากปัญหาหรือโจทย์คำถาม โดยสมาชิกแต่ละคนคิดหาคำตอบด้วยตนเองก่อน แล้วนำคำตอบไปอภิปรายกับเพื่อนเป็นคู่ จากนั้นจึงนำคำตอบของตนหรือของเพื่อนเป็นคู่ เค้าให้เพื่อน ๆ ทั้งชั้นฟัง (Lyman, F. 1981; Raba, 2017) ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 คิดเดี่ยว (Think) ขั้นที่ 2 คิดคู่ (Pair) และขั้นที่ 3 คิดร่วมกัน (Share)

เทคนิค Think Pair Share ถือเป็นกรเปิด โอกาสให้นักเรียนสื่อสารกับเพื่อนร่วมชั้นอย่างกล้าหาญ สนุก และผ่อนคลาย มีการฝึกการตั้งคำถาม ตอบ การสรุปเล่าเรื่องที่รับสารมา การแสดงความคิดเห็นต่อสารที่ได้รับ ซึ่งถือว่าไม่เป็นเพียงการฝึกเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการสื่อสาร หากยังเป็นการเสริมสร้างความร่วมมือกัน รวมทั้งการให้เพื่อนช่วยเพื่อน ทั้งในแง่เพื่อนอาจสอนเพื่อน การเลียนแบบเพื่อน และการให้เพื่อนช่วยประเมินเพื่อน (ปริศรา มอทิพย์, 2553; Hengki, 2020)

การศึกษาภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับชั้นมัธยมปลายนั้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จัดเป็นชั้นแรกที่ได้ศึกษา การปูพื้นฐานที่ไม่ใช่เพียงการจดจำคำศัพท์ระดับคำ หรือการท่องจำหลักไวยากรณ์ หากเป็นการมุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารให้สามารถใช้ได้จริง จึงเป็นเรื่องสำคัญ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาจีนจึงสนใจที่จะเพิ่มความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ซึ่งเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจและเพิ่มความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนได้

1.2 คำถามการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 หรือไม่

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วย

วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน หรือไม่

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียน โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share อยู่ในระดับใด

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share กับเกณฑ์ร้อยละ 75
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียน โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share เกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. นักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียน โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share อยู่ในระดับมาก

1.5 ขอบเขตการวิจัย

1.5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตจตุจักร จังหวัดกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 3 โรงเรียน ได้แก่ (1)โรงเรียนเพชรรัชต์ในพระอุปถัมภ์ 1 ห้องเรียน 25 คน (2) โรงเรียนสตรีวรนาถบางเขน 3 ห้องเรียน 98 คน และ (3) โรงเรียนอรรถมิตร 1 ห้องเรียน 28 คน รวมนักเรียนจำนวน 151 คน (สถิติจำนวนนักเรียน ปีการศึกษา 2564 จากการสอบถามฝ่ายวิชาการของ

โรงเรียนทั้ง 3 แห่ง) ซึ่งแต่ละห้องของโรงเรียนได้รับการจัดแบ่งนักเรียนแบบคละความสามารถทำให้นักเรียนทุกห้องมีความรู้ความสามารถพื้นฐานโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเพชรรัชต์ในพระอุปถัมภ์ เขตจตุจักร จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้อง มีนักเรียนจำนวน 25 คน กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 กลุ่มตัวอย่างที่ได้ มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้หน่วยห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มด้วยวิธีการจับฉลาก

1.5.2 ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน
3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียน โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share

กับเทคนิค Think Pair Share

1.5.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาจะใช้เนื้อหาเกี่ยวกับเทศกาล และคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเลือกมา 7 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 3 ชั่วโมงรวมเวลา 21 ชั่วโมง ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เทศกาลวันตรุษจีน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เทศกาลวันหยวนเซียว

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เทศกาลวันไหว้พระจันทร์

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เทศกาลวันซีซี (วันแห่งความรักของจีน)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เทศกาลวันจงหยาง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เทศกาลวันบ๊ะจ่าง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เทศกาลวันเซ็งเม้ง

1.5.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ช่วงระยะเวลาเก็บข้อมูล คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ใช้เวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมเวลา 21 ชั่วโมง

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการเรียนรู้วรรณกรรมเป็นฐาน หมายถึง การใช้บทอ่านเป็นสื่อในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยใช้วรรณกรรมที่มีเนื้อหาลักษณะเป็นนิทานที่เกี่ยวกับเทศกาลของจีน โดยมีเกณฑ์การเลือก ดังนี้ ได้แก่ เป็นเทศกาลสำคัญของจีน คำที่นำมาใช้เป็นคำในชีวิตประจำวันที่นำมาใช้จริง ประโยคเป็นประโยคสมบูรณ์ รูปแบบประโยคมีทั้งเป็นความเดียว และความรวม เนื้อเรื่องที่ใช้สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เทคนิคคิดเดี่ยว-คิดคู่-คิดร่วมกัน (Think Pair Share) หมายถึง เทคนิคที่เริ่มการอ่าน หรือฟังวรรณกรรม จากนั้นคิดถึงปัญหาหรือโจทย์คำถาม และคิดหาคำตอบด้วยตนเองก่อน แล้วนำคำตอบไปอภิปรายกับเพื่อนเป็นคู่ จากนั้นจึงนำคำตอบของตนหรือของเพื่อนเป็นคู่ เล่าให้เพื่อน ๆ ทั้งชั้นฟัง ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 คิดเดี่ยว (Think) : การที่ผู้เรียนได้คิดและไตร่ตรองคำตอบจากคำถามแบบปลายเปิด

ขั้นที่ 2 คิดคู่ (Pair) : การจัดให้ผู้เรียนจับคู่กันเป็นคู่ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ในประเด็นปัญหาที่กำหนดไว้ เพื่อร่วมกันค้นหาข้อสรุปหรือตอบคำถามที่ต้องการ

ขั้นที่ 3 คิดร่วมกัน (Share) : การสลายการจับคู่กลุ่มกันเป็นคู่ๆ แล้วสรุปผลการค้นหาคำตอบร่วมกันทั้งชั้น เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ สรุปและอภิปรายผลการค้นพบ

การจัดการเรียนรู้โดย วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share หมายถึง การใช้วรรณกรรมประเภทนิทานที่เกี่ยวกับเทศกาลของจีน มาเป็นบทอ่าน หรือบทฟัง และใช้ในกิจกรรมการตอบคำถาม และการแสดงความคิดเห็นโดยนำเทคนิค Think Pair Share เข้ามาร่วมด้วย โดยมีการจัดการเรียนการสอน ตามขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction) ได้แก่การที่ครูให้บทอ่าน และครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลในบทอ่าน โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน เพื่อดึงความรู้เดิมของผู้เรียนออกมา

2. ขั้นกิจกรรม (Activities)

ขั้นที่ 1 ขั้นอ่าน หรือฟัง นักเรียนทุกคนอ่าน หรือฟังบทอ่าน และคิดเดี่ยวเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Input)

ขั้นที่ 2 ขั้นตั้งคำถาม นักเรียนจับคู่ตั้งคำถามและตอบ ว่าเรื่องที่อ่าน หรือฟังเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่า ใคร ทำ อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร โดยขั้นนี้นักเรียนจะช่วยกันฝึกโต้ตอบคำถาม และคำตอบ (Output)

ขั้นที่ 3 ขั้นตรวจสอบคำตอบ และประเมินคำตอบ นักเรียนทั้งชั้นสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน เพื่อให้ได้คำตอบที่ครอบคลุม ถูกต้องที่สุด รวมถึงการตรวจสอบคำศัพท์ รูปประโยคที่ใช้ด้วย (Output)

3. ขั้นสรุป (Conclusion) ได้แก่ การที่ ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา รวบรวมและคำศัพท์ รวมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในเทศกาลนั้นๆ อีกครั้ง

ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน หมายถึง การที่ผู้เรียนเข้าใจคำ จำนวนประโยค และบทสนทนาสั้น ๆ พร้อมทั้งนำภาษาจีนมาใช้ในการสร้างบทสนทนาโต้ตอบ หรือตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง สื่อความหมายได้ครบถ้วนและเหมาะสม คล่องแคล่ว และเข้าใจง่าย โดยวัดจากแบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบทดสอบเลือกสถานการณ์จากจำนวน 6 สถานการณ์ โดยประเมินความสามารถในการสื่อสารจากองค์ประกอบของ Linder (1977) ที่ผู้วิจัยได้ดัดแปลงขึ้น ดังนี้

- 1) ความคล่องแคล่ว (Fluency) คือ ความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติของการพูด
- 2) ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility) คือ ผู้ฟังสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร การจะทำให้การพูดเข้าใจง่าย ผู้พูดจะต้องมีการออกเสียงได้ถูกต้อง
- 3) ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication) คือ มีเนื้อหาที่เหมาะสมเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องหรือหัวข้อสนทนา
- 4) คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication) ได้แก่ ความถูกต้องของไวยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน หมายถึง ความรู้ที่เกิดขึ้นจากการเรียน และประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนภาษาจีน โดยแบบทดสอบจะวัดสติปัญญา 4 ระดับ ได้แก่ ความจำ (Knowledge) ความเข้าใจ (Comprehension) การนำไปใช้ (Application) และการวิเคราะห์ (Analysis) ซึ่งเป็นแนวคิดของบลูม (Bloom, 1976) โดยวัดจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัยตัวเลือก 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ความพึงพอใจการจัดการเรียนโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share หมายถึง ความรู้สึกทางบวกหรือความชอบของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน และด้านประโยชน์ที่ได้รับ วัดได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ ระดับมากที่สุด ระดับมาก ระดับปานกลาง ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด

1.7 ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนได้ดีขึ้น และมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาจีนสูงขึ้น
2. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาจีนนำไปปรับใช้กับการเรียนการสอนของผู้เรียนชั้นในระดับชั้นอื่นๆ
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจศึกษาหรือทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ในการนำผลวิจัยไปพัฒนาต่อไป

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้การจัดการการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
 - 2.1.1 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
 - 2.1.2 หลักสูตรภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
 - 2.1.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
 - 2.1.4 ตัวชี้วัดชั้นปีและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีนพื้นฐาน 3 ปี ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
- 2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาด้านการสื่อสารภาษาจีน
 - 2.2.1 ความหมายของการสื่อสาร
 - 2.2.2 ประเภทการสื่อสาร
 - 2.2.3 แนวคิดการสอนการสื่อสารภาษาจีน
 - 2.2.4 ขั้นตอนการสอนการสื่อสาร
 - 2.2.5 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสื่อสาร
- 2.3 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้วรรณกรรมเป็นฐาน
 - 2.3.1 การใช้วรรณกรรมเป็นฐาน
 - 2.3.2 ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน
 - 2.3.3 ประเภทของวรรณกรรมสำหรับเยาวชน หรือวัยรุ่น
 - 2.3.4 ความหมายของนิทาน

- 2.3.5 ประเภทของนิทาน
- 2.3.6 จุดประสงค์ของการเล่านิทาน
- 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค Think Pair Share
 - 2.4.1 ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ
 - 2.4.2 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 2.4.3 รูปแบบของการเรียนแบบร่วมมือ
 - 2.4.4 เทคนิค Think Pair Share
- 2.5 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.5.1 ความหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.5.2 ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.5.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.5.4 จุดมุ่งหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.5.5 รูปแบบของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.5.6 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.6 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 2.6.1 ความหมายความพึงพอใจ
 - 2.6.2 การวัดความพึงพอใจต่อการเรียน
 - 2.6.3 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.7.2 งานวิจัยต่างประเทศ
- 2.8 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

วิสัยทัศน์

กรมวิชาการ (2544) กล่าวว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจให้สังคม มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

2.1.1 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรอง เพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้ง

ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้มาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

2.1.2 หลักสูตรภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กำหนดมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจัดทำเป็น 3 หลักสูตร คือ 1) หลักสูตร 12 ปี (ป.1 - ม.6) 2) หลักสูตร 6 ปี (ม.1 - ม.6) และ 3) หลักสูตร 3 ปี (ม.4 - 6) แต่ละหลักสูตรเริ่มตั้งแต่ระดับพื้นฐาน ซึ่งผู้เรียนยังไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาจีนมาก่อน และค่อย ๆ เพิ่มความยากขึ้นตามระดับพัฒนาการและประสบการณ์อย่างต่อเนื่อง เมื่อผู้เรียนเรียนจบแต่ละหลักสูตรจะมีความรู้และทักษะทางภาษาจีนเท่าเทียมกัน การออกแบบเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพจริงที่สถานศึกษาเปิดสอน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความพร้อมของสถานศึกษา และความสนใจของผู้เรียน เช่น บางแห่งมีความพร้อมจะเปิดสอนในระดับประถมศึกษา บางแห่งมีความพร้อมระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และบางแห่งมีความพร้อมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งสามหลักสูตรตามระดับช่วงชั้นมีตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนเป็นรายชั้นปี ตามสาระการเรียนรู้ทั้ง 4 กลุ่ม และมาตรฐานการเรียนรู้ทั้ง 8 มาตรฐานของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งกำหนดไว้เป็นมาตรฐานแกนกลาง อย่างไรก็ตามสถานศึกษาแต่ละแห่งอาจกำหนดโครงสร้างเวลาเรียนและเป้าหมายความสำเร็จไม่เหมือนกัน ด้วยเหตุนี้จึงต้องประยุกต์หรือปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับสภาพที่สถานศึกษากำหนด กล่าวคือ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนในแต่ละระดับชั้นถือเป็นแกนหลักรวมของการเรียนรู้และอาจซ้ำกันได้ในแต่ละระดับชั้น ครูผู้สอนจะกำหนดจุดประสงค์หรือผลการเรียนรู้พร้อมทั้งเพิ่มความเข้มข้นและความซับซ้อนของเนื้อหา รวมทั้งความยากง่ายของโครงสร้างทางภาษาตามระดับความรู้และทักษะของผู้เรียนนั้น ๆ

จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

หลักสูตรแกนกลาง พุทธศักราช 2551 คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน - และแสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีนเพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย-จีนด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน ดังนั้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว สาระสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงประกอบด้วยการใช้ภาษาจีนในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน-แสดงออก แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ สรุปความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม การใช้ภาษาจีนตามแบบแผนและวัฒนธรรมจีน รู้และเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของจีนกับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม การใช้ภาษาจีนในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตนการใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชนและสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลกทั้งนี้เป้าหมายการเรียนรู้ดังกล่าวกำหนดขึ้นตามมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

มาตรฐาน 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

มาตรฐาน 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

มาตรฐาน 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

มาตรฐาน 4.1 ใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน 4.2 ใช้ภาษาจีนเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ภาษาจีนจัดเป็นภาษาต่างประเทศในจำนวนหลายภาษาที่หลักสูตรกำหนดให้ผู้เรียนเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ แต่ละโรงเรียนจะมีระดับความพร้อมและจุดเน้นการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนที่แตกต่างกัน นอกจากนี้จำนวนผู้เรียนและจำนวนคาบเรียนในแต่ละระดับชั้นและในแต่ละโรงเรียนก็แตกต่างกัน กล่าวคือบางแห่งอาจมีจำนวนคาบเรียนมาก บางแห่งอาจมีน้อย โดยขึ้นอยู่กับความพร้อมและจุดเน้นของโรงเรียน เนื่องจากสภาพการณ์ดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงได้ออกแบบหลักสูตรภาษาจีนให้สอดคล้องและเอื้ออำนวยต่อสถานการณ์ดังกล่าว รวม 3 หลักสูตร ได้แก่

1. หลักสูตรภาษาจีนต่อเนื่อง 12 ปี เรียนต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. หลักสูตรภาษาจีน 6 ปี เริ่มเรียนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ ต่อเนื่องจนถึงชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6
3. หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี สำหรับการเริ่มเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

สรุปได้ว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) ทั้งสามหลักสูตรดังกล่าวจัดขึ้นเพื่อให้สถานศึกษาสามารถดำเนินการสอน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของระดับชั้นปีที่เริ่มต้น หรือเสร็จสิ้น หรือโครงสร้างของเวลาได้ตามความเหมาะสมของโรงเรียน และความต้องการของนักเรียน ทั้งนี้เมื่อนักเรียนจบการศึกษาทั้งสามหลักสูตรมีระดับความรู้อยู่ในระดับเดียวกัน

2.1.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

การเรียนรู้ในแต่ละหลักสูตรเริ่มจากระดับพื้นฐานตามสภาพที่เป็นจริงของนักเรียนไทยแล้ว ทวีความซับซ้อนขึ้นทั้งแนวคิดและกว้างตามระดับวัยของผู้เรียน ตั้งแต่เริ่มเรียนรู้และทำความเข้าใจเนื้อหาภาษาง่าย ๆ ที่เป็นเรื่องใกล้ตัว แล้วค่อย ๆ ขยายออกในลักษณะให้ดี ผู้เรียนจะเข้าใจกลวิธีการเรียนรู้แต่ละเนื้อหา การเชื่อมโยงข้ามเนื้อหา จนถึงขั้นพัฒนาวิธีการเรียนรู้ที่เป็นของตนเองสามารถสื่อสารด้วยภาษาจีน มีความสนุกสนานและความมั่นใจในการเรียนและการใช้ภาษาจีน เมื่อเรียนรู้ด้วย

ระยะเวลาที่เพียงพอและครบถ้วนตามมาตรฐานในหลักสูตร เมื่อจบหลักสูตรผู้เรียนทั้งสามหลักสูตรจะมีความรู้ ความสามารถ และทักษะการสื่อสารภาษาจีนในระดับที่เท่าเทียมกัน ครูต้องทำความเข้าใจหลักสูตรและออกแบบบทเรียน โดยบูรณาการกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งด้านความรู้ ทักษะ และค่านิยมทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถของผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เรามุ่งหวังเพื่อการพัฒนาจะเกิดผลลัพธ์ใน 3 ลักษณะได้แก่ ความรู้ทางภาษา ทักษะและสมรรถนะ และความเข้าใจในวัฒนธรรมจีน ซึ่งขยายความโดยสังเขปได้ดังนี้

ความรู้ทางภาษา

1. รู้และเข้าใจการออกเสียง – รู้พยัญชนะและสระในรูปสัทอักษรพินอิน พร้อมเปรียบเทียบกับอักษรจีน สามารถประสมพยัญชนะกับสระได้ รู้และเข้าใจการออกเสียงต่อเนื่องและการเปลี่ยนเสียง การแยกแยะเสียง สามารถสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเสียง ตัวอักษร และความหมายได้ รู้ว่าภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง และเสียงเบา 1 เสียง เมื่อเข้าใจหลักการเบื้องต้นเช่นนี้จึงสามารถใช้เป็นฐานในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนในขั้นสูงขึ้นไปลำดับได้ จนสามารถออกเสียงได้อย่างคล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติ รวมทั้งออกเสียงด้วยทำนองเสียงและน้ำหนักเสียงเพื่อสื่อสารความหมายพิเศษได้

2. รู้ตัวอักษรและคำศัพท์ โดยเริ่มจากส่วนที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน สามารถจำ และอ่านตัวอักษรจีนและคำศัพท์ สามารถแยกแยะเสียงอ่าน รูป และความหมายของตัวอักษรจีน รู้เส้นขีดและลำดับขีดของตัวอักษรจีน รู้เส้นขีดพื้นฐานและเส้นขีดพิเศษที่ใช้บ่อยของตัวอักษรจีน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับคำศัพท์ รู้ตัวอักษรเดี่ยวและอักษรประสม รู้หมวดคำ และส่วนประกอบของตัวอักษรจีน รู้วิธีประกอบตัวอักษรและโครงสร้างของตัวอักษร เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในบริบทต่าง ๆ เรียนรู้และเพิ่มพูนคำศัพท์ใหม่ๆ จากเรื่องใกล้ตัวและเรื่องราวในชีวิตประจำวัน จนถึงเรื่องในสังคมกว้างและข้ามสาระวิชา สามารถเลือกใช้คำศัพท์เพื่อสื่อสารและสื่อความหมายในหัวข้อต่าง ๆ ในระดับประถมศึกษาควรรู้จักตัวอักษรประมาณ 200 ตัว คำศัพท์พื้นฐานที่เกี่ยวข้องประมาณ 500-600 คำ ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ควรรู้และใช้คำศัพท์ไม่ต่ำกว่า 1,000 คำ และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ควรรู้และใช้คำศัพท์ไม่ต่ำกว่า 1,500 คำตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศวิชาภาษาจีน

3. รู้และสามารถใช้ไวยากรณ์ - รู้และเข้าใจหน้าที่ของคำที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวันเพราะคำศัพท์แต่ละคำจะสื่อความหมาย และทำหน้าที่ต่างกัน เมื่อนำมาเรียงกันตามหลักไวยากรณ์จึงจะสื่อความหมายได้ครบถ้วนและกว้างขึ้น ผู้เรียนจึงต้องรู้และเข้าใจหน้าที่ของคำ ได้แก่ คำนาม ลักษณะนาม สรรพนาม บุพบท สันธาน คุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำกริยา กริยาช่วย การซ้ำคำกริยาและรู้ลำดับของคำ

โครงสร้างและรูปประโยคที่ใช้อยู่ ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคอุทาน ประโยคเปรียบเทียบ ประโยคความรวมประเภทต่าง ๆ ที่ซับซ้อนขึ้นเป็นลำดับในบริบทต่าง ๆ รวมทั้งไวยากรณ์อื่น ๆ ที่เป็นแบบแผนสำหรับการสื่อสารที่ถูกต้องตามระเบียบวิธีทางภาษา เพราะเมื่อผู้เรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำเหล่านั้นแล้ว ไวยากรณ์จะเป็นส่วนที่จัดเรียงคำลงในลำดับตามหน้าที่ที่ถูกต้องของคำนั้น ๆ เพื่อสื่อความหมาย

ทักษะทางภาษา

1. มีสมรรถนะทางภาษา – เข้าใจและสามารถใช้ทักษะการสื่อสารที่คล่องแคล่วขึ้นเป็นลำดับตามวัยและประสบการณ์ที่สั่งสม ได้แก่ การทักทาย อำลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย อวยพร เชื้อเชิญ แนะนำ สอบถาม เตือน เล่าเรื่อง อธิบาย บรรยาย แสดงอารมณ์ความรู้สึก ทำที่ ความคิดเห็น สนทนาโต้ตอบพูดคุยเกี่ยวกับการใช้ชีวิต - การเรียน - สถานการณ์ – ประเด็นทางสังคมและวัฒนธรรม

2. เข้าใจและสามารถใช้ประเด็นสนทนาจากเรื่องใกล้ตัวในชีวิตประจำวัน ผู้เรื่องใกล้ตัว เช่น ข้อมูลส่วนตัว งานอดิเรก ครอบครัว โรงเรียน ชีวิตการเรียน การดำเนินชีวิตในสังคม สภาพแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี ประเด็นเกี่ยวกับสังคม ศิลปวัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ การเมือง ทั้งในระดับชาติและนานาชาติ เรื่องในอดีต - ปัจจุบัน - อนาคต

3. เข้าใจและสามารถสื่อความหมายตรงตัวและความหมายแฝง จับใจความสำคัญใช้ภาษา กายหรือสิ่งของเพื่อช่วยในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เขียนความเรียงและจัดเกลาภาษาได้อย่างเหมาะสม

ความรู้และเข้าใจทางวัฒนธรรม

1. รู้และเข้าใจวัฒนธรรมจีน และสามารถเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างกับวัฒนธรรมไทย เช่น ชนชาติ บุคคลสำคัญ เทศกาล ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อศรัทธา มารยาท อาหาร การละเล่น สิ่งประดิษฐ์ วิถีชีวิตในอดีตและปัจจุบัน ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ระบอบการปกครอง และความเป็นไปต่าง ๆ ที่สะท้อนถึงความเป็นชนชาติและวัฒนธรรมจีน

สรุปว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานวิชาภาษาจีนมีจุดประสงค์ที่เน้นการพัฒนาผู้เรียนในสามด้านคือความรู้ภาษา ด้านทักษะภาษา และด้านความรู้และเข้าใจทางวัฒนธรรมทั้งนี้เพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะประสบการณ์ให้ผู้เรียนเข้าใจ ยอมรับ และนำความรู้เกี่ยวกับภาษาจีนไปใช้ได้

2.1.4 ตัวชี้วัดชั้นปีและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีนพื้นฐาน 3 ปี ระดับชั้น
มัธยมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 2.1 สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตัวชี้วัดชั้นปี
1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำชี้แจง คำแนะนำ และคำอธิบายที่ฟังและอ่านง่ายๆ
2. ระบุสัทอักษรพินอิน (拼音) อ่านออกเสียงและประสมเสียงตามหลักการออกเสียง
3. บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความสั้นๆ ตามที่ฟังหรืออ่านจากสื่อที่เป็น ความเรียงและไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบต่างๆ
4. ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บท สนทนา หรือนิทานง่ายๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพประกอบ
5. สนทนาหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล
6. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
7. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธใน สถานการณ์ต่าง ๆ
8. พูดและเขียน เพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน
9. บอกความรู้สึกรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ
10. พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และเรื่องใกล้ตัว
11. พูดหรือเขียนสรุปใจความสำคัญ สาระ หรือหัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่องหรือ เหตุการณ์ และสถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ
12. พูดและเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

ตารางที่ 2.2 ตารางที่ 2: ภาษาและวัฒนธรรม

ตัวชี้วัดชั้นปี
1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางให้เหมาะสมกับบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน
2. บอกชื่อ/คำศัพท์ และตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของจีน
3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ
4. บอกความแตกต่างระหว่างการออกเสียงตัวอักษร คำ วลี การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาจีนกับภาษาไทย
5. บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง และประเพณีของจีนกับของไทย

ตารางที่ 2.3 ตารางที่ 3: ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

ตัวชี้วัดชั้นปี
1. ค้นคว้ารวบรวมข้อมูลหรือข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้และนำเสนอด้วยการพูดหรือการเขียน

ตารางที่ 2.4 ตารางที่ 4: ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ตัวชี้วัดชั้นปี
1. ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา
2. ใช้ภาษาจีนในการสืบค้นหรือค้นคว้าความรู้หรือข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการ ศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ
3. เผยแพร่ หรือประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียนเป็นภาษาจีน

2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาด้านการสื่อสารภาษาจีน

2.2.1 ความหมายของการสื่อสาร

การสื่อสาร มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการสื่อสารไว้ ดังนี้

จูไรร์ตัน ลักษณะศิริ และวีรวัฒน์ อินทรพร (2556) กล่าวว่า การสื่อสาร หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อส่งสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ เพื่อให้ผู้รับสารเกิดการตอบสนองตามวัตถุประสงค์นั้น ๆ ในการสื่อสารให้ได้ประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลสูงสุด ผู้ส่งสารจะต้องเลือกใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษาเหมาะกับบุคคลและกาลเทศะในการสื่อสาร

ธนพรรณ กุณาละสิริ (2558) ได้ให้ความหมายของคำว่า การสื่อสารไว้ว่า เป็นการถ่ายทอดความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ และยัง กระบวนการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารให้มีประสิทธิผล ผู้ส่งสาร ผู้รับสาร สาร ช่องทางการสื่อสาร ต้องทำงานให้สัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

Devito (2007 อ้างถึงใน พัชรภา เอื้ออมรวนิช, 2560) การสื่อสารเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยองค์ประกอบ ได้แก่ ผู้ส่งสาร ผู้รับสาร สาร ช่องทางการสื่อสาร ๆ ซึ่งองค์ประกอบทั้งหมดนี้ล้วนมีความสัมพันธ์กันในเวลาเดียวกัน ต่อเนื่องกันไปและส่งผลซึ่งกันและกันตลอดกระบวนการสื่อสาร

วรางคณา คำอัน (2560) ให้ความหมายของ การสื่อสารว่า เป็นการถ่ายทอดสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารโดยผ่านสื่อ โดยถ่ายทอดเป็นคำพูดหรือสัญลักษณ์ไปสู่ผู้รับสารและผู้รับสาร

ตีความหมายให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสารแล้วถ่ายทอดความคิดของตนกลับสู่ผู้ส่งสารโดยผ่านสื่อหรือช่องทางต่าง ๆ

สรุปได้ว่าการสื่อสาร หมายถึง การใช้ความสามารถในการพูดโดยใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสิ่งที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังเข้าใจและเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป การสื่อสารให้มีประสิทธิภาพผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงพฤติกรรมอย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาสและมารยาทในการพูดที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมและประเพณีของสังคม

2.2.2 ประเภทการสื่อสาร

Anderson (2007) ได้จำแนกประเภทของการสื่อสาร ตามวิธีการสื่อสาร การแบ่งประเภทของการสื่อสารตามวิธีการสื่อสารนั้นอาจจะได้เป็น 2 ประเภทได้แก่

1) การสื่อสารด้วยวาจา หรือ “วจนภาษา” (Oral / Verbal communication) เช่น การพูด การร้องเพลง อย่างไรก็ตาม บางครั้งมีการนับเอาการเขียน (Writing) และภาษาสัญลักษณ์ (Sign language) เข้าเป็นภาษาด้วยเหตุที่ว่าต่างก็เป็นการนำเอาคำพูด word มาใช้เหมือนกัน

2) การสื่อสารที่ไม่ใช่วาจา หรือ “อวจนภาษา” (Nonverbal communication) เช่น การสื่อสารด้วยตัวหนังสือ สีหน้า ท่าทาง ภาษามือ การส่งสายตา เสียงและน้ำเสียง เป็นต้น

ยังได้แบ่งประเภทการสื่อสารตามรูปแบบการสื่อสารไว้ 2 แบบ

1) การสื่อสารทางเดียว (One-Way communication) คือ การสื่อสารที่ข่าวสารจะถูกส่งจากผู้ส่งไปยังผู้รับในทิศทางเดียวโดยไม่มีการตอบโต้กลับจากฝ่ายผู้รับ เช่น การสื่อสารผ่านสื่อ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ การออกคำสั่งหรือมอบหมายงานโดยฝ่ายผู้รับไม่มีโอกาสแสดงความเห็น

2) การสื่อสารสองทาง (Two-way communication) คือ การสื่อสารที่มีการส่งข่าวสารตอบกลับไปมาระหว่างผู้สื่อสาร ดังนั้นผู้สื่อสารแต่ละฝ่ายจึงเป็นทั้งผู้ส่งและผู้รับ ขณะเดียวกันผู้สื่อสารมีโอกาสทราบปฏิกิริยาตอบสนองระหว่างกัน ทำให้ทราบผลของการสื่อสารว่าบรรลุจุดประสงค์หรือไม่

2.2.3 แนวคิดการสอนการสื่อสารภาษาจีน

การสื่อสารภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพ การพูดถือเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน ไม่ว่าจะเป็นการมีคลังคำศัพท์ที่พอเพียง การรู้หลักไวยากรณ์ การออกเสียงที่ถูกต้อง และความสามารถในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า เพื่อให้สามารถสื่อสารได้มีความหมาย ตรงวัตถุประสงค์ และเหมาะสมกับบริบทนั้น ดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับหลักการสอนภาษาต่างประเทศ ซึ่งในงานวิจัยเรื่องนี้มีมุ่งศึกษาการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ

แนวคิดหลักการสอนภาษาต่างประเทศจากนักวิชาการมี ดังนี้

Richard (2006: 3) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า จุดมุ่งหมายสำคัญในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้ การเรียนการสอนควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริงตามสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้ และผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในแบบต่าง ๆ ในช่วงการเรียนภาษาให้มากที่สุด หรืออีกนัยหนึ่ง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

Spada (2007: 272) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะคำนึงถึงความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) มากกว่าความถูกต้องของภาษา (Accuracy) ฉะนั้นการจะพูดให้ได้สำเนียงใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา จึงเป็นเรื่องรอง เป้าหมายที่ผู้เรียนจะต้องได้จากการเรียนภาษาต่างประเทศคือความสามารถพูดได้ไม่ติดขัด และสามารถพูดได้ยาวต่อเนื่อง และสื่อความหมายได้ตรงตามจุดหมาย

Littlewood (2007: 245) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟัง ไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้

Douglas Brown (1993 อ้างถึงใน Zhong Bingling, 2561) ได้เสนอหลักการสอนภาษา 4 ประการดังนี้

1) เป้าหมายของการสอนเน้นไปที่องค์ประกอบทั้งหมดของทักษะการสื่อสาร และไม่จำกัดอยู่ภายในกรอบของเนื้อหาภาษาหรือไวยากรณ์

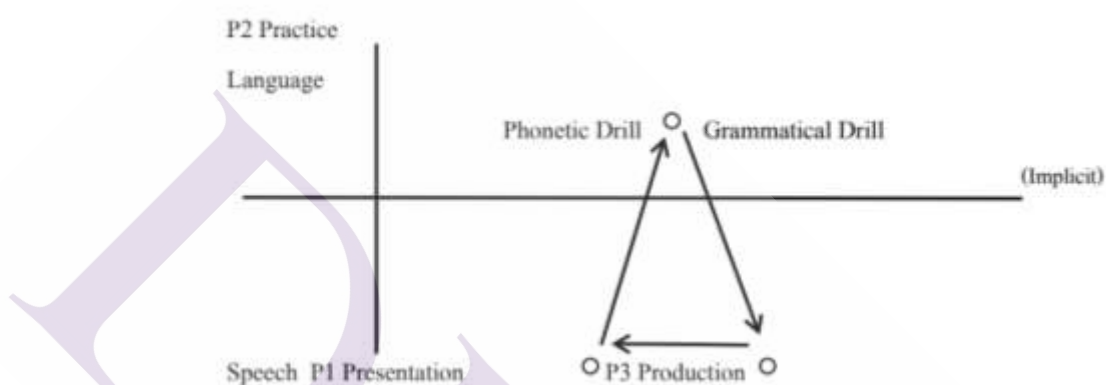
2) เทคนิคทางภาษาได้รับการออกแบบมา เพื่อนำผู้เรียนไปสู่การจัดภาษาอย่างแท้จริงตามหน้าที่ภาษาและปฏิบัติจริงโดยมีจุดมุ่งหมายในการพูด รูปแบบโครงสร้างภาษามีใช้ เป้าหมายหลัก แต่ตัวรูปแบบเฉพาะของภาษาต่างหากที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารจนสำเร็จตามเป้าหมาย

3) ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อสาร มีหลายครั้งที่ความคล่องแคล่วอาจมีความสำคัญมากกว่าความถูกต้องเพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปจัดได้อย่างมีความหมาย

4) ในการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในตอนท้ายสุด ผู้เรียนต้องจัดภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ ภายในบริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อน จากแนวการสอนต่าง ๆ ดังกล่าว ทำให้เกิดแนวคิดในการสอนภาษาว่าควรนำเสนอภาษาใหม่ในรูปแบบภาษาที่พบใน

สถานการณ์จริง เพื่อนำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้าง การออกเสียง มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา โครงสร้าง สามารถจัดได้ถูกต้องแล้วจึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกจัดในสถานการณ์จริง แนวคิดนี้จึงกลายเป็นขั้นตอนการสอนของ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามผัง ดังนี้

ผังขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ภาพที่ 2.1 ภาพผังขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Douglas Brown, 1993 อ้างถึงใน Zhong Binging, 2561)

ที่มา: กรมวิชาการ (2542, อ้างถึงใน วรางคณา เค้าอัน, 2560) ได้แนะนำขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การนำเสนอเนื้อหาใหม่ ถือเป็นขั้นการสอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง โดยขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่โดยจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษา เช่น การออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และการเรียนรู้กฎเกณฑ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น

2. ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมหรือชี้นำ (Controlled practice / Directed activities) โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้นำการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อย ๆ ปล่อยผู้เรียนได้ทำเองมากขึ้น การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่ก็

มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วยเช่นกัน ในการฝึกนั้น ครูผู้สอนจะเริ่มจากการฝึกปากเปล่า (Oral) ซึ่งเป็นการพูดตามแบบง่าย ๆ ก่อน จนได้รูปแบบภาษา แล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ ที่สร้างขึ้นภายในห้องเรียน เพื่อฝึกการใช้ภาษาให้ตรงกับสถานการณ์ ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน (Written) เพื่อตรวจสอบความแม่นยำ

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) เป็นขั้นที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่ง เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้จากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน เป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร โดยทั่วไปที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริงหรือเป็นสถานการณ์จริงได้ด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้ทั้งครูผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่า ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงใด สามารถนำไปปรับใช้ตามความต้องการของตนเองแค่ไหน ซึ่งการที่จะถือว่า ผู้เรียนได้เรียนรู้แล้วอย่างแท้จริงก็คือการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองโดยอิสระ ภายใต้อาณัติต่าง ๆ ที่จะพบในชีวิตจริง นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมาแล้วใช้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึกในขั้นตอนนี้ อีกด้วย เพราะผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดให้มาเหมือนดังการฝึกในขั้นการฝึกการได้เลือกใช้ภาษาเองนี้จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี วิธีการฝึกมักฝึกในรูปของการทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดภาระงาน หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียน

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) ยังได้กล่าวถึงลักษณะการจัดการเรียนรู้หรือการสอนภาษาต่างประเทศที่ดีและมีประสิทธิภาพ ไว้ดังนี้

1. เป็นการสอนที่มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี มีองค์ประกอบของการสอนครบ ได้แก่ การตั้งจุดประสงค์ของการสอน การจัดเนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดสื่อการสอน และการวัดผลประเมินผล

2. เป็นการสอนที่ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้สอดคล้องกับจุดประสงค์กับเนื้อหาและกับผู้เรียน โดยจัดกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ได้เหมาะสม

3. เป็นการสอนที่ผู้เรียนได้ลงมือกระทำกิจกรรมด้วยตนเอง หรือได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี และเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน

4. เป็นการสอนที่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตร โดยเฉพาะหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

5. เป็นการสอนที่คำนึงถึงประโยชน์ที่ผู้เรียนจะนำไปจัดในชีวิตประจำวันและตลอดไป เช่น การสอนโดยให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์ วิจารณ์ ได้รู้จักวิธีแสวงหาความรู้ ได้ฝึกคิดแก้ปัญหา มากกว่าจะเน้นป้อนความรู้ หรือกระทำให้อ่านเพียงอย่างเดียว การให้ผู้เรียนได้นำประสบการณ์ ทั้ง ความรู้ ความคิด ไปจัดในชีวิตประจำวันปัจจุบันและอนาคตได้จริง ถือเป็นการสอนที่มีคุณค่าแก่ผู้เรียน

6. เป็นการสอนที่เร้าความสนใจผู้เรียนทำให้ผู้เรียนสนใจเรียนตลอดจนจบกระบวนการสอน เช่น ผู้สอนจัดสื่อการสอนที่น่าสนใจ จัดคำถามกระตุ้นให้คิด จัดวิธีการสอนหลายรูปแบบที่เหมาะสมให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำ (Learning by doing) การได้ทดลอง และคิดค้นคว้า ย่อมทำให้ผู้เรียนเรียนด้วยความสนใจ

7. เป็นการสอนที่มีบรรยากาศส่งเสริมการเรียนรู้ ทั้งบรรยากาศด้านวัตถุและด้านจิตใจ กล่าวคือ การมีสภาพห้องเรียน อุปกรณ์การเรียน และสิ่งแวดล้อมที่ดี เอื้ออำนวยให้เกิดความสบายตา สบายใจในการเรียน รวมถึงการที่ผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนด้วยความเป็นกันเอง ให้ความเมตตา ความรัก ความอบอุ่นแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเรียนด้วยความสุข ไม่รู้สึกเครียด

8. เป็นการสอนที่ผู้สอนรู้จักจัดจิตวิทยาการเรียนรู้อย่างเหมาะสม เช่น การให้รางวัล การลงโทษที่พอดี การให้คำชม การจูงใจ เร้าใจให้ผู้เรียนเกิดแรงกระตุ้นภายใน การให้ผู้เรียนได้รับทราบผลงานของตนโดยทันที การให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตน การคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และการให้เรียนรู้จากสิ่งที่ยากไปหายาก ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ เป็นปัจจัยช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ได้ดี

9. เป็นการสอนที่ส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตย เช่น ให้ผู้เรียนมีอิสระในการแสดงความคิดเห็น ผู้เรียนได้ฝึกการทำงานกลุ่มร่วมกัน ได้ฝึกการเป็นผู้นำผู้ตาม ฝึกการทำตามข้อกำหนดของกลุ่ม และฝึกระเบียบวินัยในตนเอง

10. เป็นการสอนที่มีกระบวนการ หมายถึง มีลำดับขั้นตอนการสอนไม่สับสน ในการสอนจำเป็นต้องมีการเตรียมการสอน เตรียมจัดลำดับการสอนให้สอดคล้องต่อเนื่องกันเหมาะสมตั้งแต่ขั้นนำ ขั้นสอน และขั้นสรุป กระบวนการสอนจะมีขั้นตอนแตกต่างกันไปตามลักษณะของวิธีสอนที่นำมาจัด เช่น วิธีสอนแบบสาธิต ย่อมมีขั้นตอนการสอนแตกต่างจากวิธีสอนแบบทดลอง ผู้สอนต้องวางแผนจัดลำดับขั้นตอนการสอนให้ถูกต้อง

11. เป็นการสอนที่มีการวัดผลประเมินผลทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังการเรียน โดยอาจจะจัดวิธีต่าง ๆ เช่น การสังเกต การซักถาม การทดสอบ การให้ค้นคว้ารายงาน การทำแบบฝึกหัด ฯลฯ การวัดผลประเมินผลจะช่วยวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนและวัดผลสำเร็จของผู้สอน ผู้สอนจะนำผล

การประเมินมาเป็นข้อมูลย้อนกลับพิจารณาการสอนของตนว่า มีข้อบกพร่องที่องค์ประกอบการสอน ข้อใด ทำให้แก้ไขได้ตรงจุด เพื่อปรับปรุงเพิ่มพูนความสมบูรณ์ของการสอนครั้งต่อไปของตนเอง

12. เป็นการสอนที่ผู้สอนสอนด้วยวิถึญญาณความเป็นครู สอนด้วยความกระตือรือร้น สอนด้วยความตั้งใจ ความเต็มใจ และความมั่นใจ บุคลิกภาพท่าทางการแสดงออกของผู้สอนจะสะท้อนให้ผู้เรียนเข้าใจความรู้สึกของผู้สอนได้ดี ถ้าผู้สอนมีความรู้สึกที่ดีทั้งต่อผู้เรียนและต่ออาชีพ ผู้เรียนส่วนใหญ่จะมีทัศนคติที่ดีต่อครู และการเรียน และเกิดแรงจูงใจในการเรียน

นอกจากนี้นักวิชาการหลายคนที่เสนอแนวคิดการอ่านมีส่วนสำคัญในการพัฒนาการพูด ฉะนั้นกิจกรรมการอ่านว่าจึงควรนำไปบูรณาการกับการสอนการสื่อสารภาษาจีนด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น

Huffman, J. (2014: 19) ได้เสนอแนะหลักการว่า การอ่านมากช่วยให้ผู้อ่านได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ รวมถึงสร้างความตระหนักต่อโครงสร้างประโยคที่ใช้เพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะส่งผลไม่เพียงแต่การพัฒนาความสามารถในการอ่าน ยังมีต่อการพูดและการเขียนด้วย

Mart (2012:163) ได้กล่าวถึงผลที่ได้จากการฝึกอ่านที่มีต่อการพูด โดยเสนอแนะว่า

1. สร้างทักษะการจดจำ
2. เพิ่มพูนคลังคำศัพท์และ โครงสร้างประโยค
3. เพิ่มพูนความรู้ทาง โครงสร้างปริเฉท
4. เพิ่มความรู้เกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับ โลกและสิ่งต่างๆ
5. เพิ่มพูนทักษะการสังเคราะห์ และสรุปความ

Savignon, S. (2017: 4) ยังได้เสนอแนะว่า การสื่อสารให้มีประสิทธิภาพ ขึ้นอยู่กับสมรรถนะ 4 ประการคือ:

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือ โครงสร้าง (grammatical competence) หมายถึง ความรู้ทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

2. ความสามารถด้านสังคม (sociolinguistic competence) หมายถึงการใช้คำ และ โครงสร้าง ประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (grammatical form) กับความหมาย (meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence) หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จโดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด ถ้าผู้พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

ซึ่งสมรรถนะเหล่านี้ Savignon, S. (2017: 4) ได้เสนอแนะว่าผู้เรียนจะสามารถเพิ่มพูนได้จาก กิจกรรมการอ่านที่มีเพียงพอและเหมาะสม

2.2.4 ขั้นตอนการสอนการสื่อสาร

การลำดับขั้นตอนการสอนภาษาเป็นกระบวนการสำคัญที่มีผลเชื่อมโยงถึงสถานการณ์การสอน เทคนิคการสอน สื่ออุปกรณ์ และเนื้อหาที่สอนด้วย ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจใน ขั้นตอนการสอนให้ชัดเจน เพื่อจะได้จัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

Littlewood (2013: 15-16) ได้เสนอขั้นตอนที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนการสื่อสารที่ สอดคล้องกันไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation or introducing new language) ในขั้นตอนนี้ผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้และเป็นการฝึกใช้ภาษา ในการ นำเสนอเนื้อหาจะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่ เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา ไม่ว่าจะเป็นทางด้านกรอ กเสียง ความหมาย คำศัพท์และ โครงสร้างไวยากรณ์ ในการนำเสนอเนื้อหาอาจทำได้ดังนี้

1.1 ผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียน โดยอาจใช้รูปภาพ การเล่าเรื่องให้ฟัง หรืออ่าน ซึ่งอาจเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนาแต่ไม่ควรเป็นประโยคเดี่ยว ๆ ในด้านของเนื้อหา นอกจาก จะมีคำศัพท์หรือรูปแบบของภาษาที่ต้องการนำเสนอแล้ว ก็ควรจะมีคำศัพท์หรือรูปแบบภาษาที่ผู้เรียน ได้เรียนรู้มาบ้างแล้ว เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องราวที่ฟังหรืออ่านได้

1.2 กระตุ้นการเรียนรู้ (Elicitation) โดยตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟังหรืออ่าน เพียงใด เช่น ถามคำถามให้ตอบหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด ถ้าผู้เรียนสามารถตอบได้หรือสามารถใช้ภาษา ได้ก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาในการนำเสนอเนื้อหามากนัก ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจเคยรู้เนื้อหาดังกล่าวมา บ้างแล้ว แต่ถ้าผู้เรียนตอบได้บ้างหรือไม่ได้เลย ผู้สอนต้องตระหนักว่าจำเป็นต้องสอนหรืออธิบาย

เนื้อหาทางภาษาดังกล่าวให้นักเรียนเข้าใจและในการสอนผู้สอนต้องอธิบายและแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่าเนื้อหาทางภาษานั้นมีรูปแบบวิธีการใช้และความหมายอย่างไร และถ้าจำเป็นอาจใช้ภาษาแม่ในการอธิบายก็ได้

2. ขั้นฝึก (Practice / controlled practice) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมหรือชี้แนะ (Controlled practice) โดยทั่วไปการฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วยเช่นกัน การฝึกควบคุมนี้ในขั้นเริ่มแรกใช้วิธีการฝึกซ้ำ ๆ (Repetition / drill) จนกระทั่งสามารถจำได้และใช้รูปแบบภาษานั้นได้ แต่ยังไม่เน้นในด้านความหมาย

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production / free Practice) เป็นการเชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในห้องเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกห้องเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไปมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองโดยผู้สอนเป็นผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยทั้งผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่าผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงใด ซึ่งการที่จะถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้แล้วอย่างแท้จริงก็คือการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้เองโดยอิสระ

สรุปได้ว่าขั้นตอนการสอนการสื่อสารโดยทั่วไปมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 3 ขั้นตอน คือขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation or introducing new language) ขั้นการฝึก (Practice / controlled practice) และขั้นการใช้ภาษา (production / Free Practice) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และกาลเทศะในสังคม

2.2.5 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสื่อสาร

การวัดและประเมินผลการสื่อสารภาษาจีนเป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถของนักเรียน สามารถทำได้หลายวิธีและสามารถดำเนินการได้ทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ทั้งนี้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่เรียนด้วย มีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอไว้ ดังนี้

Hilsdon (1991 อ้างถึงในวารางคณา เก้าอ้น, 2560) ได้กล่าวถึงวิธีการวัดและประเมินผลการพูดว่า ควรมีผู้ให้คะแนน 2 คน จากนั้นนำคะแนนมารวมกัน การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ

- ระดับ 5 (ดีเยี่ยม) หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่อง พูดผิดหลักไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย
- ระดับ 4 (ดีมาก) หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่องแม้ว่าจะพูดผิดหลักไวยากรณ์ก็ตาม
- ระดับ 3 (พอใช้) หมายถึง สามารถสนทนาได้ดีพอสมควร แต่มีความยุ่งยากในการพูดบ่อยครั้ง
- ระดับ 2 (ผ่าน) หมายถึง สนทนาได้แต่ไม่คล่อง
- ระดับ 1 (อ่อนมาก) หมายถึง ไม่สามารถสนทนาให้เข้าใจได้
- ระดับ 0 (วัดไม่ได้) หมายถึง ไม่สามารถสื่อสารได้เลย

Clark (1972, อ้างถึงใน ศันสนะ มุลทาคี, 2556) เป็นระบบการให้คะแนนที่จัดกับนักเรียนเมื่อวัดระดับความสามารถการสื่อสารด้านการพูดของนักเรียนโดยประมาณแบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสารไว้ดังนี้

การออกเสียง

1. ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้
2. ออกเสียงผิด ๆ พูดแล้วเข้าใจยาก
3. ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้
4. ออกเสียงถูกต้องและพูดได้เป็นที่เข้าใจ

คำศัพท์

1. จัดคำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
2. จัดคำศัพท์ผิดบ่อย แต่จัดศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้
3. สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ จัดคำศัพท์ได้เหมาะสม
4. จัดคำศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์

ไวยากรณ์

1. โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
2. จัดไวยากรณ์เบื้องต้นผิด จัดวลีถูกต้องบ้าง
3. จัดโครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
4. ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการจัดศัพท์หรือโครงสร้าง

ความคล่อง

1. พูดแล้วต้องหยุดนาน ๆ พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
2. พูด ๆ แล้วพูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่
3. บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก
4. บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

Linder (1977 อ้างถึงในวรางคณา เค้าอัน, 2560) ได้เสนอวิธีการวัดและการประเมินผลการสื่อสาร ไว้ดังนี้

ตารางที่ 2.5 วิธีการวัดและการประเมินผลการสื่อสาร

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติหยุดชะงักบ่อยตะกุกตะกักจนไม่สามารถเข้าใจได้
	2	พูดค่อนข้างไม่เป็นธรรมชาติหยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักไม่สามารถพูดต่อเนื่องได้
	3	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อยหยุดชะงักและตะกุกตะกักเป็นบางครั้ง
	4	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติมีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	5	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ แต่ไม่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	6	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่าย และใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility)	1	ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้
	2	เข้าใจเป็นบางคำ ไม่สามารถปะติดปะต่อได้
	3	เข้าใจเป็นบางวลี หรือกลุ่มคำ
	4	เข้าใจเป็นประโยคสั้นๆ ง่ายๆ
	5	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	6	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)	1	ไม่สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เป็นบางครั้ง
	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้พอประมาณ

ตารางที่ 2.5 (ต่อ)

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
	5	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	6	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)	1	สื่อสารไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค
	2	สื่อสารตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเป็นบางส่วน
	4	สื่อสารได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่มิผิดบ้างเล็กน้อย
	5	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเกือบทั้งหมด
	6	สื่อสารถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)	1	สื่อสารไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค
	2	สื่อสารตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเป็นบางส่วน
	4	สื่อสารได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่มิผิดบ้างเล็กน้อย
	5	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเกือบทั้งหมด
	6	สื่อสารถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด

Oller (1979: 320-323) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถในการสื่อสารไว้ 5 ประการ ดังนี้

ตารางที่ 2.6 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสื่อสาร

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องในการพูด	4	พูดได้ราบรื่นใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดช้า หยุดพูดบ้างเป็นบางครั้งแต่เข้าใจทั้งหมด
	2	พูดช้า ๆ หยุดพูดเป็นบางครั้งทำให้เข้าใจยาก
	1	พูดหยุดระยะเวลานานมาก ไม่สามารถพูดต่อเนื่องได้
	0	พูดตะกุกตะกักจนไม่สามารถเข้าใจได้
การออกเสียงพยัญชนะได้ชัดเจนถูกต้องในคำศัพท์หรือข้อความ	4	ออกเสียง ถูกต้องเกือบทั้งหมด สื่อความถูกต้อง
	3	ออกเสียงชัดเจน ฟังง่าย สื่อความได้เป็นส่วนใหญ่
	2	ออกเสียงชัดเจนพอที่จะทำให้เข้าใจได้
	1	ออกเสียงไม่ชัดเจนจนแทบฟังไม่รู้เรื่อง
	0	ออกเสียงคำศัพท์ไม่ถูกต้องฟังไม่เข้าใจ
พูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์	4	พูดได้ถูกต้องตาม โครงสร้างประโยค
	3	พูดได้ถูกต้องบางคำ บางประโยค
	2	พูดได้ถูกต้องบางส่วน
	1	พูดได้ทั้งคำและ โครงสร้างประโยคไม่ถูกต้อง
	0	พูดไม่ถูกต้องตาม โครงสร้างประโยค
การออกเสียงหนักเบา ใช้ระดับเสียงสูง ต่ำ ได้ถูกต้อง	4	ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน มีการเน้นหนักคำและประโยค
	3	ออกเสียงได้ถูกต้อง แต่ไม่มีการเน้นหนัก
	2	ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง
	1	ออกเสียงถูกน้อยมาก
	0	ออกเสียงไม่ถูกเลย
การพูดสื่อความหมาย	4	พูดสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ
	3	พูดสื่อสารได้ดีเป็นธรรมชาติ
	2	พูดสื่อสารได้ดีปานกลางเป็นธรรมชาติ
	1	พูดสื่อสารได้น้อยมากเป็นธรรมชาติ
	0	พูดสื่อสารไม่ได้

ธีราภรณ์ กิจจักษ์ (2553: 21) ได้แนะนำ การประเมินผลการสื่อสารด้านการพูด ไว้ว่า จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหลักหรือพฤติกรรมที่ต้องการ คือ พุฒยภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารได้เป็นสิ่ง ที่สำคัญ โดยเครื่องมือที่ใช้ประเมินสามารถเป็น การถาม-ตอบ การสัมภาษณ์ การอภิปราย การสังเกต เป็นต้น โดยต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนที่น่าเชื่อถือ (reliability)

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 อ้างถึงในศศิภา ทิพย์ประภา, 2561) กล่าวถึงหลักการประเมินผลการพูดภาษาต่างประเทศ จะต้องคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ คือ

1. การออกเสียงชัดเจน รวมทั้งความถูกต้องในการลงเสียงหนักเบา การจัดเสียงขึ้นลงการเว้นจังหวะในการพูด
 2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดและผู้พูดสามารถพูดอย่างได้มีประสิทธิภาพ
 3. ศัพท์สำนวนที่จัดเหมาะสมและความหมายถูกต้อง
 4. โครงสร้างประโยคที่จัดถูกต้อง
 5. การพูดต้องมีใจความสำคัญที่จะสื่อความหมาย
 6. การพูดมีรายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล
 7. การสรุปประเด็นที่พูดสามารถสื่อความหมายได้
 8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังด้วยการจัดปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม
- สรุปว่า วิธีการวัดและประเมินผลการสื่อสารภาษาต่างประเทศนั้นสามารถประเมินได้หลายวิธี โดยประเมินจากลักษณะพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ การกำหนดเกณฑ์การประเมินจะคำนึงถึงระดับความสามารถของผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อให้ผลการประเมินบอกจุดแข็ง และจุดอ่อนของผู้เรียน และให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาและปรับปรุงได้

2.3 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้วรรณกรรมเป็นฐาน

2.3.1 การใช้วรรณกรรมเป็นฐาน

เนตรชนก รักกาญจน์ (2558) ได้เสนอการใช้วรรณกรรมเป็นสื่อในการจัดประสบการณ์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร โดยมีการจัดกิจกรรม ดังนี้

1. กิจกรรมฟังครูอ่านวรรณกรรม เป็นกิจกรรมที่นำวรรณกรรมมาอ่านให้ผู้เรียนฟังในกลุ่มใหญ่ โดยแบ่งออกเป็น 2 ชั้นคือ 1) การแนะนำวรรณกรรมในส่วนของรูปเล่ม ชื่อเรื่อง และผู้แต่ง 2) การอ่านวรรณกรรมให้ผู้เรียนฟัง

2. กิจกรรมอภิปรายเกี่ยวกับวรรณกรรมร่วมกัน อภิปรายพูดคุยกันในกลุ่มใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมที่ผู้เรียนได้ฟัง เพื่อให้พวกเขาได้ทบทวนเรื่องราวในวรรณกรรม โดยการใช้คำถามของครูซึ่งกระตุ้นเกิดกระบวนการคิด

3. กิจกรรมขยายความเข้าใจในองค์ประกอบของวรรณกรรมเป็นกิจกรรมที่สะท้อนและขยายความเข้าใจของวรรณกรรม เช่น กิจกรรมการวาดภาพ

4. กิจกรรมสรุป เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้นำเสนอผลงานของตนเอง ซึ่งเมื่อเสนอครูแล้วจะชมเชย และถามคำถามนำเพื่อช่วยสรุปความทางวรรณกรรมที่ผู้เรียนได้รับข้อมูลเข้าไป

เกสรี ลัคเลีย (2549 อ้างถึงใน เนตรชนก รักษากัญจน์, 2558) ได้เสนอการพัฒนา รูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน ประกอบด้วย 3 ระยะคือ 1) ระยะก่อนการใช้วรรณกรรม เพื่อกำหนดหัวเรื่องในการเรียนรู้ โดยนำเนื้อหาวิชาต่าง ๆ มาออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ระยะนี้ประกอบด้วย การเลือกหัวข้อเรื่องเรียนรู้ การสร้างแผนผังการเรียนรู้ และการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ 2) ระยะใช้วรรณกรรม โดยผู้เรียนเป็นผู้เลือกวรรณกรรมที่ใช้ในชีวิตประจำวัน อ่านวรรณกรรมนั้นซึ่งเริ่มต้นจากการฟังครูอ่านวรรณกรรมครั้งละ 1 เรื่อง แล้วผู้เรียนจึงอ่านอย่างอิสระด้วยตนเองรวมทั้งอ่านร่วมกับเพื่อนเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ร่วมกัน มีการตอบสนองวรรณกรรมโดยทำกิจกรรมตามที่ได้ร่วมกันออกแบบไว้ สุดท้ายครูจะถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมที่ผู้เรียนกำลังทำ 3) ระยะประเมินผลการใช้วรรณกรรม โดยผู้เรียนสะท้อนความคิดออกมาในหลายรูปแบบ เช่น การอภิปราย แล้วจัดนิทรรศการแสดงผลงานจากการเรียนรู้เป็นการรวบรวมความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ทั้งหมด

นฤมล เนียมหอม (2559: 3) การใช้วรรณกรรมเป็นฐาน เป็นการจัดประสบการณ์โดยมีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อการแสวงหาความรู้ เรียนรู้ว่าการอ่านเป็นเรื่องที่สนุกสนาน และสามารถนำไปสู่การค้นพบสิ่งที่มีความหมายอีกมากมาย รวมทั้งการใช้คำในบริบทต่าง ๆ

สรุปได้ว่า การสอนโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานนั้น ไม่เพียงแต่จะทำให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ยังช่วยพัฒนาภาษาของผู้เรียน โดยการเลือกใช้วรรณกรรมควรคำนึงว่า เนื้อหาเหมาะสมกับวัยหรือไม่ ภาษาที่ใช้เหมาะต่อการเรียนการสอนภาษาหรือไม่ เพียงใด สิ่งเหล่านี้จะส่งเสริมให้เด็กได้รู้จักการรักการอ่านและช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน ได้ดียิ่งขึ้นด้วย

2.3.2 ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน

นฤมล นิยมหอม (2559: 3) ได้เสนอแนะการจัดการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน ควรมีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียม ครูจัดกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน โดยการสนทนาและใช้คำถามนำเข้าสู่บทเรียน อาจมีภาพประกอบเพื่อให้เด็กเกิดความสนใจ พร้อมทั้งแนะนำตัวละครในเรื่อง
2. ขั้นปฏิบัติการเล่านิทาน ครูจัดกิจกรรมการเล่านิทานตามเนื้อเรื่องที่คัดเลือกมา และบอกวัตถุประสงค์ของนิทานก่อนการเล่า มีการตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่ได้อ่าน
3. ขั้นสรุป ครูพูดคุยกับนักเรียน ถึงเนื้อหาและให้นักเรียนตอบคำถามจากนิทานที่ได้อ่าน เกี่ยวกับชื่อตัวละครและบอกได้ว่า ใคร/ทำอะไร/ที่ไหน เพื่อเป็นการทบทวนเนื้อหาที่ได้อ่าน

Tomlinson and Lynch-Brown (1996) ได้กล่าวว่า การจัดประสบการณ์โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน 1) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สนุก ตื่นเต้น และเกิดความท้าทายในการคิด ซึ่งจะอยู่ในรูปแบบการอ่านให้ผู้เรียนฟัง หรือผู้เรียนอ่านเองก็ได้ เช่น หากอ่านให้ผู้เรียนฟัง จะเริ่มต้นด้วยการแนะนำหนังสือ ชื่อเรื่อง ผู้แต่ง จากนั้นครูอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟัง ซึ่งต้องคำนึงถึงการมีภาพประกอบ ใช้น้ำเสียง สีหน้า และท่าทางของครูในขณะที่อ่าน น่าสนใจ และชวนให้เกิดความสนุก และควรอ่านตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องโดยไม่ขาดตอน และ 2) การตอบสนองต่อวรรณกรรม หลังจากได้ฟังเรื่องแล้วครูควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีการตอบสนอง และแสดงความรู้สึกที่ดีต่อวรรณกรรมที่ได้อ่าน ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ได้แก่ การสอบปากเปล่า การอภิปราย การใช้คำถามของครู การเขียนละคร การให้เด็กเล่าเรื่องใหม่ ศิลปะงานฝีมือ การทำหนังสือเล่มเล็กและเล่มใหญ่ของเด็ก การทำแผนที่ เส้นเวลาและแผนภาพ

Gupta (2019: 50-51) ได้เสนอหลักการการเลือกอ่าน หรือบทฟัง ที่นำวรรณกรรมมาใช้สำหรับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1. การเลือกใช้คำ ต้องไม่มีคำใหม่มากเกินไป เพราะจะไม่ช่วยให้ผู้เรียนดึงความรู้เดิมมาใช้ได้
2. ประโยคควรเป็นประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และมีความเป็นประโยคสมบูรณ์มากที่สุด
3. หากมีคำใหม่ในบทอ่าน ควรมีการใส่คำ หรือมีบริบทที่ช่วยในการเดาความหมายแก่ผู้อ่าน

4. เรื่องที่ให้อ่าน หรือควรมีความยาวที่เหมาะสม ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำกิจกรรมอื่น ๆ ได้ด้วย

5. เรื่องที่อ่านต้องมีเนื้อหาที่น่าสนใจ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

2.3.3 ประเภทของวรรณกรรมสำหรับเยาวชนหรือวัยรุ่น

สำหรับประเภทของวรรณกรรม มีนักวิชาการได้จำแนกประเภทของวรรณกรรม ไว้อย่างหลากหลายดังนี้

Pardede (2017) ได้แบ่งวรรณกรรมออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. บันเทิงคดีเป็นหนังสือที่ให้ความเพลิดเพลิน จรรโลงใจแก่ผู้อ่าน วรรณกรรมประเภทนี้ได้แก่ เทพนิยาย นิทาน นิทานอุทาหรณ์ ตำนาน

2. สารคดีเป็นหนังสือที่ให้ความรู้ทางวิชาการ วรรณกรรมประเภทนี้ได้แก่ ชีวิตประวัติ/อัตชีวประวัติเรื่องวิชาการ

3. บทร้อยกรองเป็นเรื่องที่มีรูปแบบการประพันธ์เป็นบทร้อยกรอง วรรณกรรมประเภทนี้ได้แก่ คำคล้องจอง คำประพันธ์

นิตยา วรรณิกัตร์ (2559) กล่าวว่า การแบ่งประเภทวรรณกรรมสำหรับเยาวชน แบ่งได้หลายวิธี ในที่นี้จะแบ่งโดยยึดรูปแบบของหนังสือเป็นหลัก โดยแบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. บันเทิงคดี คือ หนังสือที่แต่งขึ้นเพื่อให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน เขียนได้ทั้งแบบร้อยแก้วและร้อยกรอง แบ่งออกได้ดังนี้

1.1 นิทาน

1.2 นวนิยาย

1.3 เรื่องสั้น

1.4 เรื่องแปล

1.5 การ์ตูน

2. สารคดี คือ หนังสือที่มุ่งให้ความรู้ แบ่งออกได้ดังนี้

2.1 สารคดีทั่วไป

2.2 สารคดีชีวประวัติ

2.3 สารคดีท่องเที่ยว

3. ร้อยกรอง คือ หนังสือประเภทบันเทิงคดีอีกรูปแบบหนึ่ง ที่ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ได้แก่ เพลงประกอบการเล่น ปริศนาคำทาย และบทกลอนสอนใจวัยรุ่น

ในการทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำเลือกใช้วรรณกรรมที่มีเนื้อหาหลักขณะเป็นนิทานที่เกี่ยวกับ เทศกาลของจีน โดยมีเกณฑ์การเลือก ดังนี้ ได้แก่ เป็นเทศกาลสำคัญของจีน คำที่นำมาใช้เป็นคำใน ชีวิตประจำวันที่นำมาใช้จริง ประโยคเป็นประโยคสมบูรณ์ รูปแบบประโยคมีทั้งเป็นความเดียว และ ความรวม เนื้อเรื่องที่สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

2.3.4 ความหมายของนิทาน

ความหมายของนิทาน มีหน่วยงาน และนักวิชาการหลายท่าน ได้กล่าวถึงความหมายของ นิทานไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตสถาน (2556) ได้ระบุความหมายของนิทานไว้ว่า นิทาน หมายถึง เรื่องที่เล่ากัน มา เช่น นิทานชาดก นิทานอีสป

สนัดดา ค่านศิริวิโรจน์ (2547 อ้างถึงใน เนตรชนก รักกาญจน์, 2558) ได้กล่าวถึงการใ้ วรรณกรรมเป็นสื่อในการจัดประสบการณ์โดยใช้การวิพากษ์วรรณกรรมสำหรับเด็กเป็นหลักในการจัด กิจกรรมโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. กิจกรรมฟังครูอ่านวรรณกรรม เป็นกิจกรรมที่นำวรรณกรรมมาอ่านให้เด็กฟังในกลุ่ม ใหญ่ โดยแบ่งออกเป็น 2 ชั้นคือ 1) การแนะนำวรรณกรรมในส่วนของรูปเล่ม ชื่อเรื่อง และผู้แต่ง 2) การ อ่านวรรณกรรมให้เด็กฟัง

2. กิจกรรมอภิปรายเกี่ยวกับวรรณกรรมร่วมกัน อภิปรายพูดคุยกันในกลุ่มใหญ่ที่เกี่ยวข้อง กับการวรรณกรรมที่เด็กได้ฟัง เพื่อให้เด็กได้ทบทวนเรื่องราวในวรรณกรรม โดยการใช้คำถามของครูซึ่ง กระตุ้นให้เด็กได้เกิดการคิด

3. กิจกรรมขยายความเข้าใจในองค์ประกอบของวรรณกรรม เป็นกิจกรรมที่สะท้อนและ ขยายความเข้าใจของวรรณกรรม เช่น กิจกรรมการวาดภาพ

4. กิจกรรมสรุป เป็นกิจกรรมที่ให้เด็กได้นำเสนอผลงานของตนเอง ซึ่งเมื่อเสนอครูแล้วจะ ชมเชย และถามคำถามนำเพื่อช่วยสรุปความทางวรรณกรรมที่เด็กได้รับ

ชนาธิป บุษผามาศ (2553: 4) กล่าวว่า นิทาน หมายถึงเรื่องราวที่เล่าต่อกันมา ตั้งแต่โบราณ หรืออาจเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมาใหม่เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินและให้ความรู้ สอดแทรกคติแนวคิด คุณธรรมจริยธรรมที่พึงประสงค์เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ฟังได้ประพฤติปฏิบัติตาม

สุกัญญา อินทร์นุรักษ์ (2553:16) กล่าวว่า นิทาน หมายถึงเรื่องราวหรือเรื่องเล่า ที่มีการเล่าสืบ ต่อกันมาจากจินตนาการของผู้เขียน หรือผู้เล่าเรื่อง ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเพื่อเล่าให้ลูกหลานฟังใน รูปแบบสนใจ หรือแนวปฏิบัติที่ถูกต้องควรในการดำรงชีวิต นิทานเป็นเรื่องที่เล่าสืบสานต่อ ๆ กันมา ถือ

เป็นมรดกทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งในหลายอย่างของมนุษย์เป็นสิ่งที่มีความหมาย มีคุณค่า ซึ่งนิทานจะมีทั้งนิทานที่เล่าปากเปล่าและนิทานที่มีการเขียนการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ในการเล่าเรื่อง การเลือกนิทานหรือการใช้ภาษาควรคำนึงถึงวัยของผู้ฟัง

ชูดิมา ประจวบสุข (2556: 13) กล่าวว่า นิทาน หมายถึง เรื่องที่เล่าสืบต่อกันมา เนื้อเรื่องของนิทานอาจเป็นเรื่องที่แสดงความคิด ความเชื่อ แฝงคุณธรรม ให้ความรู้ และสร้างจินตนาการให้กับผู้ฟัง นิทานจึงนับเป็นสื่อที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา และการเรียนรู้ของเด็ก

สรุปได้ว่า นิทานเป็นเรื่องเล่าที่แต่งขึ้นมาโดยการผูกเรื่องขึ้น โดยอาศัยประวัติความจริงบ้าง บางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง หรืออาจเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการหรืออิงความจริง มีวัตถุประสงค์เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน สอดแทรกแง่คิดคติสอนใจและแฝงด้วยการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม อันดีงาม เพื่อให้ผู้ฟังนำไปเป็นแนวทางปฏิบัติตนที่ดีในการอยู่ร่วมกันในสังคม การเล่านิทานให้เด็กฟังเป็นประจำสม่ำเสมอ จึงเป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กมีพัฒนาการที่ดีตามวัยของเด็กทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญาและภาษา รวมทั้งเป็นการส่งเสริมสัมพันธภาพอันดีให้กับผู้ร่วมกิจกรรมทั้ง 2 ฝ่ายให้มีความรู้สึกใกล้ชิด ผูกพันกันและกันให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

2.3.5 ประเภทของนิทาน

สัณหพัฒน์ อรุณธาริ (2542 อ้างถึงใน ชนาธิป บุษปามาศ, 2553) นิทานมีหลายประเภทด้วยกัน การแยกประเภทนิทานขึ้นอยู่กับลักษณะของเรื่องและที่มาของนิทานเป็นสำคัญ สามารถแบ่งประเภทของนิทานออกเป็น 8 ประเภท ดังนี้

1. นิทานปรัมปรา
2. นิทานท้องถิ่น
3. นิทานเทพนิยาย
4. นิทานตลกขบขัน
5. นิทานสร้างเสริมคุณธรรม
6. นิทานเรื่องเกี่ยวกับสัตว์
7. นิทานที่ให้ความรู้เฉพาะเรื่อง เช่น เรื่องยาเสพติด เรื่องสิ่งแวดล้อม เป็นต้น
8. นิทานส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

เกริก ยूनพันธ์ (2542 อ้างถึงใน ชนาธิป บุษปามาศ, 2553) กล่าวถึง การแบ่งประเภทของนิทานตามรูปแบบของนิทาน และตามเนื้อหาสาระที่เป็นเรื่องราวของนิทาน แบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ 8 ประเภทคือ

1. เทพนิยายหรือเรื่องราวปรัมปรา เป็นนิทานที่เหนือจริงเกี่ยวกับอภินิหารหรือเรื่องเหนือมนุษย์
2. นิทานประจำท้องถิ่นหรือนิทานพื้นบ้าน เป็นนิทานที่เล่าต่อกันมาตั้งแต่อดีต อาจเป็นตำนานต่าง ๆ หรือเกี่ยวข้องกับประวัติของถิ่นฐานนั้น ๆ
3. นิทานคติสอนใจ เป็นนิทานที่สอนเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตและมีข้อคิดต่างๆสอดแทรกอยู่ในเรื่อง
4. นิทานวีรบุรุษ เป็นนิทานที่กล่าวอ้างถึงบุคคลที่มีความสามารถ อดอาจกล้าหาญ มักเป็นเรื่องถ่ายทอดเรื่องจริงของบุคคลสำคัญ ๆ ไว้
5. นิทานอธิบายเหตุ เป็นเรื่องราวของเหตุที่มาของสิ่งหนึ่งสิ่งใดและอธิบายพร้อมตอบคำถามเรื่องราวนั้น ๆ ด้วย
6. เทพปกรณัม เป็นนิทานที่เกี่ยวกับความเชื่อ โดยเฉพาะตัวบุคคลที่มีอภินิหารเหนือความเป็นจริง ลึกลับ
7. นิทานที่มีตัวสัตว์เป็นตัวเอก เป็นนิทานที่ใช้สัตว์เป็นตัวหลักในการดำเนินเรื่องเพื่อแฝงแง่คิด เหมาะสำหรับเด็กปฐมวัย
8. นิทานตลกขบขัน เป็นเรื่องเปรียบเทียบชีวิตความเป็นอยู่แต่มีมุขที่ตลกขบขัน สนุกสนานทำให้เกิดความเป็นสุข

พัฒนจิตา สิริภักศรีเสมอ (2555) ได้กล่าวว่า นิทานช่วยในการพัฒนาทักษะภาษา ทักษะการฟัง รู้จักฟังอย่างมีสมาธิช่วยให้เกิดความรู้ด้านภาษาและการใช้สายตาสื่อความหมายนิทานยังช่วยให้เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีของการดำเนินชีวิตของบุคคลที่อยู่ในสังคม ในด้านการมีคุณธรรมความดีงาม ซึ่งเป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่จะซึมซับลงไปในชีวิต

Manukyan & Durga Ryan (2019: 25) ได้กล่าวถึงคุณค่าของนิทานว่า นิทานเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้คุณค่าในด้านการฝึกทักษะทางภาษา สร้างกระบวนการคิดช่วยปรับเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดี สร้างสมาธิและผ่อนคลายอารมณ์

สรุปได้ว่า นิทานมีหลายประเภท ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็นหมวดใหญ่ ๆ ได้ 2 หมวดด้วยกัน คือ นิทานสมัยเก่ามีเนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่อต่าง ๆ ส่งเสริมคุณธรรม นิทานสมัยใหม่มีเนื้อหาเป็นปัจจุบันส่งเสริมความรู้และสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

2.3.6 จุดประสงค์ของการเล่านิทาน

กฤษยา ตันติผลาชีวะ (2547) ได้กล่าวว่าการใช้นิทาน โดยการเล่าให้ผู้เรียนฟังนั้นมีเป้าหมายสำคัญอยู่ 3 ประการคือ

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิดและภาษา การเล่านิทานจึงต้องใช้วิธีการเล่าที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและซึมซับในสิ่งที่ผู้เล่าต้องการสื่อ อาจให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเล่านิทานด้วยก็ได้ เพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์และความกล้าแสดงออก

2. ทำให้ผู้เรียนรักการอ่านและชอบอ่านหนังสือ เวลาเล่านิทานเป็นเวลาที่สร้างความสนใจในการอ่านหนังสือ ถ้าเนื้อเรื่องนั้นน่าสนใจหรือสนุกสนานจะทำให้ผู้เรียนชอบและอยากหาอ่านหรืออยากลองอ่านด้วยตัวเอง

3. สร้างการเรียนรู้อย่างมีวัตถุประสงค์ เนื้อหานิทานและเรื่องราวต่าง ๆ ของนิทานครูสามารถบูรณาการข้อความรู้ลงไปนิทานเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แนวความคิดต่างๆ เช่น การสร้างคำนิยาม หรือแม้แต่การสอนรูปประโยคที่เหมาะสม การคิดคำนวณ เป็นต้น

Shazu, R. (2014: 63) ได้กล่าวว่าการใช้นิทานในการสอนภาษา คือการเอาประโยชน์ของคุณลักษณะการใช้ภาษานิทานเข้ามาใช้ กล่าวคือรูปประโยคสมบูรณ์แบบง่าย ไม่ซับซ้อน มีการซ้ำคำหรือใช้รูปแทน ที่สามารถเดาได้ว่าอ้างถึงอะไร ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจสารได้ง่าย และรวดเร็ว รวมทั้งเลียนแบบรูปประโยคสำเร็จรูปที่ไม่ซับซ้อนนั้น ๆ เอาไปปรับใช้เพื่อการสื่อสารได้

Kole (2018) ได้เสนอแนะว่า การใช้นิทานในการสอนภาษาต่างประเทศ ช่วยผ่อนคลายบรรยากาศตึงเครียด ผู้เรียนจะรู้สึกสนุกสนานกับการอ่านหรือฟัง และยังถ้ามีการออกไปเล่าเรื่องผ่านการแสดงบทบาทสมมติ มีการแสดงท่าทาง ผู้เรียนก็จะยิ่งรู้สึกสนุก การที่ผู้เรียนมีความสุขในการเรียน ผู้เรียนก็จะสามารถจดจำคำศัพท์และรูปประโยคใหม่ได้เป็นอย่างดี

Raffone & Monti (2019:162) ได้เสนอแนะว่า การใช้นิทานในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศช่วยให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะได้ทั้งสี่ด้าน คือการอ่าน การฟัง การพูด และการเขียน โดยเฉพาะการพูด หากผู้เรียนได้มีโอกาสในการจะเป็นผู้เล่านิทานนั้นๆต่อ หลังจากที่ได้รับข้อมูลมาแล้ว เนื่องจากนิทานโดยส่วนใหญ่มีลักษณะเนื้อเรื่องที่ไม่สลับซับซ้อน ตัวละครไม่มาก มีการลำดับเรื่องราวตามช่วงเวลา และภาษาที่ใช้ง่าย จึงสามารถใช้เป็นแบบฝึกให้ผู้เรียนได้ฝึกอ่าน ฝึกลำเลียงได้เป็นอย่างดี

หนึ่งฤทัย พาก็คดี (2564) ได้เสนอแนะว่า การใช้นิทานในการสอนภาษาถือเป็นการปฏิสัมพันธ์ทางภาษา (Social Interaction) อย่างหนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้พัฒนาสติปัญญา รวมถึงการพัฒนาทักษะการสื่อสารในบรรยากาศที่ผ่อนคลายสนุกสนาน

สรุปได้ว่า การใช้นิทาน เป็นหนึ่งในเครื่องมือการใช้วรรณกรรมเป็นฐาน เพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เพราะผู้เรียนไม่เพียงแต่มีโอกาสได้พัฒนาฝึกลำไ้ภาษาจีน หากยังสามารถเสริมสร้างความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ มีจินตนาการ และมีความรู้สึกเพลิดเพลินไปพร้อม ๆ กับการเรียนรู้

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคThink Pair Share

2.4.1 ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ

การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative learning) เป็นรูปแบบการเรียนรูปแบบหนึ่งซึ่งช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง มีทักษะทางสังคมและการทำงานกลุ่ม รวมทั้งทักษะการสื่อสารซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือไว้ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2552) ได้กล่าวถึงความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า กระบวนการเรียนรู้ได้ร่วมมือกันและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งเป็นลักษณะการร่วมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างอย่างชัดเจน มีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพากันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งตนเองและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกในกลุ่มประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

ลักขณา สริวัฒน์ (2557) ได้ให้ความหมายว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีการเรียนที่ให้นักเรียนทำงานด้วยกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อให้เกิดการเรียน ทั้งด้านความรู้และด้านจิตใจ ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าในความแตกต่างระหว่างบุคคลของเพื่อน ๆ เคารพความคิดเห็นและความสามารถของผู้อื่น รวมถึงการรู้จักช่วยเหลือและสนับสนุนเพื่อน ๆ เพื่อให้งานสำเร็จลุล่วง

Azizinezhad (2013) สรุปว่า การเรียนแบบกลุ่มร่วมมือคือ การจัดการสอนที่ประสบความสำเร็จในกลุ่มเล็ก ๆ กับนักเรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน สมาชิกทุกคนในทีมไม่เพียงแต่รับผิดชอบการเรียนของตนเองเท่านั้น แต่จะต้องช่วยเหลือสมาชิกในทีมด้วย ซึ่งจะช่วยให้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเร็วขึ้น

Johnson and Johnson (1993 อ้างถึงใน วัลยา บุญอากาศ, 2556 :11) แสดงความคิดเห็นไว้ว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 2-3 คน ทำงานร่วมกันเพื่อไปสู่เป้าหมายเดียวกันแบบปฏิสัมพันธ์ทางบวกเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของสมาชิกกลุ่ม

ให้มากที่สุด สำหรับความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับความพยายามและความสามารถของสมาชิกทุกคนภายในกลุ่ม

Abuseileek (2007) ได้ให้ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือไว้ว่า เป็นการเรียนที่จัดสมาชิกกลุ่มเล็ก ๆ แล้วร่วมกันแก้ปัญหาหรืองานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ สมาชิกในกลุ่มทุกคนเป็นส่วนสำคัญของกลุ่มที่จะต้องมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทำงาน ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่มล้วนเป็นของทุกคนในกลุ่ม

สรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประกอบด้วยสมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันไป เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลของสมาชิกในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนความรู้ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

2.4.2 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Johnson and Johnson (1994 อ้างถึงใน ทิศนา แจมณี, 2557: 99) อธิบายว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือเกิดขึ้นได้ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการดังนี้

1. การพึ่งพาและช่วยเหลือกัน (Positive interdependence) การเรียนรู้แบบร่วมมือจะต้องตระหนักอยู่เสมอว่าสมาชิกกลุ่มทุกคนมีความสำคัญเท่ากันเพราะความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนในกลุ่มไม่ใช่ของใครคนใดคนหนึ่ง ในขณะที่เดียวกันสมาชิกแต่ละคนจะประสบความสำเร็จได้เมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จเท่านั้น และความสำเร็จของบุคคลรวมทั้งของกลุ่มนั้นขึ้นอยู่กับกันและกัน ดังนั้นในแต่ละคนจึงต้องมีความรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ของตนและในขณะที่เดียวกันก็ต้องช่วยเหลือสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วยเพื่อประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม

2. การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด (Face-to-face promotion interaction) เป็นการมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ด้วยการพึ่งพากันช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ทำให้ผู้เรียนมีแนวทางดำเนินการให้กลุ่มบรรลุเป้าหมาย มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีการอธิบายความรู้ให้แก่เพื่อนในกลุ่ม จนในที่สุดสมาชิกกลุ่มจะเกิดความรู้สึกไว้วางใจกัน ส่งเสริมและช่วยเหลือกันและกันในการทำงานต่างๆ ร่วมกันส่งผลให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

3. ความรับผิดชอบของแต่ละคนที่สามารถตรวจสอบได้ (Individual accountability) สมาชิกกลุ่มการเรียนรู้ทุกคนจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบ เป็นความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละบุคคลที่จะต้องมีการช่วยเหลือส่งเสริมซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความสำเร็จตามเป้าหมายของกลุ่ม โดยที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความมั่นใจและพร้อมที่จะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคล ดังนั้นทุกคน

จะต้องพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ กลุ่มจำเป็นต้องมีระบบการตรวจสอบผลงานที่เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม โดยมีวิธีการ เช่น การจัดกลุ่มให้เล็กเพื่อจะได้มีการเอาใจใส่กัน และกันอย่างทั่วถึง การทดสอบเป็นรายบุคคล การสุ่มเรียกชื่อให้รายงาน ครูสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในกลุ่ม การจัดให้กลุ่มมีผู้สังเกตการณ์ หรือการให้ผู้เรียนสอนซึ่งกันและกัน เป็นต้น

4. การใช้ทักษะปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interpersonal and small-group skills) การเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบผลสำเร็จได้ต้องอาศัยทักษะที่สำคัญหลายประการ เช่น ทักษะทางสังคม ทักษะการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร และทักษะการแก้ปัญหาขัดแย้ง รวมทั้งการเคารพยอมรับและไว้วางใจกันและกัน โดยครูจะฝึกให้ผู้เรียนเกิดทักษะต่าง ๆ ดังกล่าว เพื่อให้การทำงานกลุ่มประสบผลสำเร็จ

5. การใช้กระบวนการกลุ่ม (Group processing) กระบวนการกลุ่มเป็นกระบวนการทำงานที่มีขั้นตอนหรือวิธีการที่จะช่วยให้มีการดำเนินงานกลุ่มเป็นไปอย่างมีงานร่วมกัน และดำเนินงานตามแผน ตลอดจนมีการประเมินผลและปรับปรุงงาน นอกจากนี้จะต้องมีการวิเคราะห์กระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มยังรวมไปถึงการวิเคราะห์เกี่ยวกับวิธีการทำงานกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่มและผลงานกลุ่ม การวิเคราะห์การเรียนรู้นี้อาจทำได้โดยครู หรือผู้เรียน หรือทั้งสองฝ่าย การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มนี้เป็นยุทธวิธีหนึ่งที่ส่งเสริมให้กลุ่มตั้งใจทำงาน เพราะรู้ว่าจะได้รับข้อมูลป้อนกลับ และช่วยฝึกทักษะการรู้คิด (Metacognition) คือ สามารถที่จะประเมินการคิดและพฤติกรรมของตนที่ได้ทำไป

Olsen and Kagan (1992 อ้างถึงในลักขณา สิริวัฒน์, 2557) ได้อธิบายองค์ประกอบการเรียนแบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. การพึ่งพาอาศัยกันในทางที่ดี (Positive interdependent) การพึ่งพากันในทางที่ดีจะเกิดขึ้นเมื่อผลประโยชน์แต่ละคนที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผลประโยชน์ของบุคคลอื่น ๆ กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนคนหนึ่งได้รับผลสำเร็จ ผู้เรียนคนอื่นก็จะได้รับผลประโยชน์ไปด้วย ซึ่งจะต้องมีการจัดโครงสร้างภาระงาน กำหนดโครงสร้างวิชาการและโครงสร้างทางผลลัพธ์ดังนี้

1.1 การพึ่งพาอาศัยโดยใช้โครงสร้างทางผลลัพธ์ อาจกำหนดให้ผู้เรียนมีเป้าหมายเดียวกัน โดยมอบหมายภาระงานให้เพียง 1 ชิ้น เขียนบรรยายภาพส่ง 1 ชิ้น หรืออาจกำหนดให้รางวัลกลุ่มโดยนำคะแนนของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมาแปลเป็นคะแนนของกลุ่มก็ได้

1.2 การพึ่งพาอาศัยโดยใช้โครงสร้างทางวิชาการ สมาชิกแต่ละคนจะได้รับมอบหมายบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกัน เช่น อธิบายหรือผู้ตรวจสอบซึ่งทุกคนจะรับผิดชอบในหน้าที่ของตนและปฏิบัติตามบทบาทนั้น ครูจะใช้วัสดุอุปกรณ์หรือใบงานให้เสร็จทุกคนก่อนจะเริ่มทำงานต่อไป

2. การสร้างทีมงาน (Team formation) การจัดกลุ่มหรือทีมงานสามารถทำได้โดยครูกำหนดให้หรือนักเรียนจัดกลุ่มกันเอง หัวหน้ากลุ่มได้จากการคัดเลือกของสมาชิกและมีการผลัดเปลี่ยนตำแหน่งกัน แต่อย่างไรก็ตามการจัดกลุ่มอย่างเป็นทางการมีความเหมาะสมกว่าซึ่งสามารถทำได้ 4 วิธี ดังนี้

2.1 การจัดกลุ่มตามความแตกต่างทางเพศ เชื้อชาติ ภาษา และระดับความสามารถ

2.2 การจัดกลุ่มแบบกลุ่มโดยใช้เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์บางอย่าง เช่น กระจายให้ผู้เรียนที่ได้สัญลักษณ์เดียวกันจะได้อยู่กลุ่มเดียวกัน

2.3 การจัดกลุ่มตามความแตกต่างและระดับความสามารถทางภาษา

2.4 การจัดกลุ่มตามความสนใจ ความชอบ และลักษณะนิสัย

3. ความรับผิดชอบ (Accountability) ความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อกลุ่มมีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบร่วมมือ และเป็นลักษณะเด่นของการเรียนแบบนี้ ผู้เรียนจะได้รับมอบหมายความรับผิดชอบเป็นรายบุคคล มีการให้คะแนนในส่วนรวมที่ตนเองร่วมทำงานของกลุ่ม ซึ่งสามารถตรวจสอบความรับผิดชอบได้ด้วยการทดสอบเรื่องทักษะทางสังคม และโครงสร้างการเรียนรู้ และวิธีจัดโครงสร้าง

4. ทักษะกระบวนการปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนเพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนักเรียนจำเป็นต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคลและกลุ่มย่อย

5. การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม เพื่อช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น เช่น การวิเคราะห์เกี่ยวกับวิธีการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่ม และผลงานของกลุ่ม เป็นต้น

Wahyukti (2017) ได้เสนอแนะถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ ดังนี้

1. มีการพึ่งพาและช่วยเหลือกัน โดยถือว่าความสำเร็จของบุคคลรวมทั้งของกลุ่มนั้นขึ้นอยู่กับและกัน ดังนั้นในแต่ละคนจึงต้องมีความรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ของตนและในขณะเดียวกันก็ต้องช่วยเหลือสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วยเพื่อประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม

2. การสื่อสารซึ่งกันและกัน ผู้เรียนจะดำเนินการให้กลุ่มบรรลุเป้าหมาย ผ่านการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เปิดโอกาสให้สมาชิกเสนอแนวคิดใหม่ๆ เพื่อเลือกในสิ่งที่เหมาะสมที่สุด อันเป็นการเสริมสร้างทักษะการสื่อสาร และปฏิสัมพันธ์

3. แบ่งความรับผิดชอบ กล่าวคือ สมาชิกกลุ่มการเรียนรู้ทุกคนจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบ เป็นความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละบุคคลที่จะต้องมีการช่วยเหลือส่งเสริมซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความสำเร็จตามเป้าหมายของกลุ่ม

4. การทำงานจะมีขั้นตอนที่ผ่านการวางแผนจากสมาชิกในกลุ่ม กล่าวคือจะมีกระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้ และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

องค์ประกอบของการเรียนแบบร่วมมือดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือ ผู้เรียนต้องมีการพึ่งพาและช่วยเหลือกัน แต่ละคนมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ มีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม โดยการปรึกษากัน ส่งผลให้เกิดทักษะการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

2.4.3 รูปแบบของการเรียนแบบร่วมมือ

สมพงษ์ สิงหะพล (2543 อ้างถึงในจุฑาธรัตน์ ดวงเทียน, 2558: 30-31) ได้กล่าวถึง รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือที่นิยมใช้กัน ตัวอย่างเช่น

1) เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม (Team – Games - Tournament หรือ TGT) คือ การจัดกลุ่มนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละ 4 คน ระดับความสามารถต่างกัน นักเรียนในกลุ่มช่วยเหลือกัน เด็กเก่งช่วยและตรวจงานของเพื่อนให้ถูกต้องก่อนนำเสนอ แล้วจัดกลุ่มใหม่เป็นกลุ่มแข่งขันที่มีความสามารถเท่า ๆ กัน มาแข่งขันตอบปัญหาซึ่งจะมีการจัดกลุ่มใหม่ทุกสัปดาห์ โดยพิจารณาจากความสามารถแต่ละบุคคล คะแนนของกลุ่มจะได้จากคะแนนสมาชิกที่เข้าแข่งขันร่วมกับกลุ่มอื่น ๆ รวมกัน แล้วมีการมอบรางวัลให้แก่กลุ่มที่ได้คะแนนสูงเกินเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2) เทคนิคการแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ (Student Team Achievement Division หรือ STAD) คือ การจัดกลุ่มเหมือน TGT แต่ไม่มีการแข่งขันกัน โดยให้นักเรียนทุกคนต่างทำข้อสอบ แล้วนำคะแนนพัฒนาการของแต่ละคนมารวมเป็นคะแนนกลุ่ม และมีรางวัลให้

3) เทคนิคการจัดกลุ่มแบบช่วยรายบุคคล (Team Assisted Individualization หรือ TAI) จะมีสมาชิกกลุ่มมี 4 คน มีระดับความรู้ต่างกัน ครูเรียกเด็กที่มีความรู้ระดับเดียวกันของแต่ละกลุ่มมาสอนตามความยากง่ายของเนื้อหา วิธีที่สอนจะแตกต่างกัน เด็กกลับไปยังกลุ่มของตน และต่างคนต่างทำงานที่ได้รับมอบหมายแต่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันมีการให้รางวัลกลุ่มที่ทำคะแนนได้ดีกว่าเดิม

4) เทคนิคโปรแกรมการร่วมมือในการอ่านและเขียน (Cooperative Integrated Reading and Composition หรือ CIRC) จะเป็นการจัดกลุ่มสมาชิก 4 คน ประกอบด้วยนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้เท่ากัน 2 คน จำนวน 2 คู่ โดยแต่ละคู่จะมีระดับความรู้ที่แตกต่างกัน ครูจะเรียกคู่ที่มีความรู้ระดับเท่ากันจากกลุ่มพิจารณาจากคะแนนสอบของสมาชิกกลุ่มเป็นรายบุคคล

5) เทคนิคการตรวจสอบเป็นกลุ่ม (Group investigation) การให้รางวัลหรือคะแนนให้ป็นกลุ่ม จัดกลุ่มสมาชิก 2-6 คน แต่ละกลุ่มเลือกหัวข้อเรื่องที่ต้องการจะศึกษาค้นคว้า มีการวางแผนการดำเนินงานตามแผนการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การนำเสนอผลงาน หรือรายงานต่อหน้าชั้น

6) เทคนิคการต่อภาพ (Jigsaw) จัดกลุ่มสมาชิกที่มีระดับความรู้แตกต่างกัน 6 คน จากนั้นให้สมาชิกในกลุ่มไปเรียนหัวข้อต่าง ๆ จากสมาชิกกลุ่มอื่น แล้วกลับมาสอนเพื่อนในกลุ่มในสิ่งที่ตนได้ไปเรียนรู้จากกลุ่มอื่น ประเมินผลเป็นรายบุคคลแล้วรวมคะแนนเป็นของกลุ่ม

7) เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม (Co-op-Co-op) ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้ นักเรียนช่วยกันอภิปรายหัวข้อที่จะศึกษา แบ่งหัวข้อใหญ่เป็นหัวข้อย่อย แล้วจัดนักเรียนเข้ากลุ่มตามความสามารถที่แตกต่างกัน นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มเลือกไปศึกษาเรื่องที่ตนเลือกแล้วนำเสนอต่อกลุ่ม กลุ่มรวบรวมหัวข้อต่าง ๆ จากนักเรียนทุกคนในกลุ่ม แล้วรายงานผลต่อชั้นและมีการประเมินผลงานกลุ่ม

8) ร่วมกันคิด (Numbered heads together) ในแต่ละกลุ่มทุกคนมีหมายเลขประจำตัว เมื่อศึกษางานเสร็จครูเรียกหมายเลขใดหมายเลขหนึ่งให้ตอบคำถาม คนที่ถูกเรียกถือเป็นตัวแทนกลุ่ม

9) อภิปรายกลุ่มธรรมชาติ (Spontaneous group discussion) นักเรียนที่นั่งเป็นกลุ่ม นั่งชิดหรือใกล้กัน ร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของบทเรียน อาจอภิปราย 2-3 นาที ไปจนถึง 1 ชั่วโมง

10) ผลงานทีม (Team product) แต่ละกลุ่มทำงานให้เสร็จภายในชั่วโมงเรียน มอบหมายให้ทุกคนในกลุ่มมีบทบาทแล้วนำเสนองานต่อชั้นเรียน

11) ช่วยกันทบทวน (Cooperative review) แต่ละกลุ่มเวียนกันถามตอบเพื่อทบทวนบทเรียน กลุ่มที่ถามได้ 1 คะแนน กลุ่มที่ตอบถ้าตอบถูกได้ 1 คะแนน กลุ่มที่อธิบายข้อมูลเพิ่มเติมได้ 1 คะแนน

12) คู่ตรวจสอบ (Pair check) ในแต่ละกลุ่มให้นักเรียนจับคู่ 2-3 คู่ เมื่อรับโจทย์หรืองานจากครู คนหนึ่งแก้โจทย์ปัญหาหรือตอบคำถาม อีกคนหนึ่งเสนอแนะ โจทย์ปัญหาต่อไปก็สลับบทบาทกันทำโจทย์ปัญหาได้ 2-3 ปัญหา ให้แต่ละคู่นำคำตอบไปตรวจสอบกับคู่อื่นในกลุ่มของตน

13) คู่ทำงาน (Match mind) มอบหมายให้ชั้นเรียนทำงานตามบทเรียน แต่ละคนแสวงหาคู่ทำงานร่วมกัน ปรึกษากัน ช่วยกันแต่ให้ทำส่งเป็นงานส่วนตัว

14) สัมภาษณ์ 3 ชั้น (Three-step interview) ในแต่ละกลุ่มให้จับคู่ 2-3 คู่ ในแต่ละคู่ คนที่ 1 ถาม คนที่ 2 ตอบ คนที่ 1 เล่าให้กลุ่มทราบคำตอบอย่างไร คำถามต่อไปเปลี่ยนบทบาทกัน

15) คู่คิด (Think Pair Share) นักเรียนนั่งเป็นคู่ในกลุ่มของตนเองเพื่อหาคำตอบที่ตกลงกัน เสนอคำตอบที่ตกลงกันต่อชั้นเรียน

จากการศึกษารูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือล้วนแต่เป็นเทคนิคที่มีประโยชน์นำมาประยุกต์ใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน แต่เนื่องจากเทคนิคเหล่านี้มีลักษณะการจัดกิจกรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งแต่ละเทคนิคจะออกแบบให้เหมาะสมกับเป้าหมายที่ต่างกัน ฉะนั้นการเลือกใช้เทคนิคใด ควรคำนึงถึงเป้าหมายที่ต้องการความเหมาะสมกับผู้เรียนและเนื้อหาวิชาด้วย สำหรับงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกเทคนิคคู่คิดหรือเรียกว่าเทคนิคคิดเดี่ยว-คิดคู่-คิดร่วมกัน (Think Pair Share) ร่วมกับหลักการการใช้วรรณกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

2.4.4 เทคนิค Think Pair Share

2.4.4.1 ความหมายของเทคนิคการเรียนรู้แบบ Think Pair Share

ความหมายของเทคนิค Think Pair Share มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

วัฒนาพร ระบุว่า (2542:30) ได้พูดถึงเทคนิค Think Pair Share เริ่มจากครูตั้งประเด็นสั้น ๆ หรือโจทย์คำถามแล้วให้ผู้เรียนคิดหาคำตอบด้วยตนเองสัก 1-2 นาที จากนั้นให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อน แลกเปลี่ยนความคิด ผลัดกันเล่าความคิด หรือคำตอบของตนเองให้คู่ฟังจนได้ข้อสรุปที่เห็นพ้องกันแล้ว แล้วให้แต่ละคู่ไปเล่าให้คู่อื่น ๆ 2-3 คู่ฟังหรือครูอาจสุ่มบางคู่มารายงานหน้าชั้นเรียน

Arends (2008: 25) ได้กล่าวถึงเทคนิค Think Pair Share เป็นการให้นักเรียนแต่ละคนใช้ความคิดของตัวเองหรือแก้โจทย์ปัญหาอย่างเงียบ ๆ จากนั้นจึงจับคู่และแบ่งปันความคิดหรือคำตอบของตนกับคู่ของตน เมื่อเช็คคำตอบหรือกับคู่แล้ว แต่ละคู่จะนำเสนอความคิดหรือคำตอบของคู่ของตนให้กับเพื่อนทั้งชั้นเรียนได้รับฟัง อาจกล่าวได้ว่าหมายถึงให้แต่ละทีมเรียนรู้ ตรวจสอบคำตอบจากเพื่อนร่วมทีม และร่วมชื่นซึ่งกันและกัน

Isojoni (2010:78) ได้กล่าวถึงรูปแบบเทคนิค Think Pair Share ว่าเป็นรูปแบบของกิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม โดยเริ่มจากการจับคู่กันคิดแล้วนำความคิดของทั้งคู่มา

อภิปรายในกลุ่มเป็นการเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาพฤติกรรมทางสังคม ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เรียน และยังช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสาร และปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนด้วย

Raba (2017: 15) การใช้เทคนิค Think Pair Share เหมาะสมกับการเรียนภาษาต่างประเทศมาก เพราะด้วยรูปแบบที่ทำงานคู่ และทำงานกลุ่มใหญ่ ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน อันเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกโต้ตอบการฟัง และการพูด นอกจากนี้การแลกเปลี่ยนข้อมูลนี้ ยังเป็นการให้นักเรียนได้ตรวจสอบเช็คคำตอบ ความเข้าใจของตนเองว่าถูกหรือไม่ และที่ถูกต้องอะไร รวมถึงการเปิดโอกาสให้เพื่อนช่วยสอนเพื่อน อันนำไปสู่การเรียนรู้กลยุทธ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้ร่วมกันแบบเทคนิค Think Pair Share หมายถึง รูปแบบในการเรียนแบบร่วมกัน โดยมีการจัดการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างผู้เรียน 2 คนที่จับคู่กันภายในกลุ่มโดยจับคู่ในลักษณะคู่คิดที่มีความสามารถแตกต่างกัน โดยกิจกรรมการเรียนรู้ที่เริ่มจากครูเสนอสถานการณ์ปัญหาหรือโจทย์คำถาม แล้วให้สมาชิกคิดหาคำตอบด้วยตนเอง หลังจากนั้นนักเรียนแต่ละคนไปหาคู่ของตนเองที่จัดไว้เพื่อแลกเปลี่ยนคำตอบหรือความคิดเห็นซึ่งกันและกันภายในกลุ่มของตนเมื่อได้ข้อสรุปที่ตรงกันแล้วนำคำตอบที่ได้มาส่งครูจากนั้นจึงนำผลสรุปเสนอหน้าชั้นเรียนและให้เหตุผลของคำตอบ ถ้ากลุ่มใดที่มีเหตุผลของคำตอบที่แตกต่างกันให้ออกมานำเสนอจนได้ข้อสรุปประเด็นคำถามของผู้เรียนทั้งชั้นเรียน

2.4.4.2 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเทคนิค Think Pair Share

นักวิชาการกล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Think Pair Share ดังนี้

Lyman, 1987 (อ้างถึงใน ชลธิชา ทับทิว, 2554) ได้สรุปประโยชน์ของเทคนิค Think Pair Share ดังนี้

1. เป็นเทคนิคที่นำไปใช้ได้เร็ว
2. เป็นเทคนิคที่ไม่ต้องใช้เวลาเตรียมการมาก
3. การโต้ตอบภายในตัวบุคคลกระตุ้นให้นักเรียนเป็นจำนวนมากมีความสนใจอย่างแท้จริงอยู่ในด้านความรู้
4. ครูสามารถตั้งคำถามได้หลายแบบและหลายระดับ
5. ทำให้รวมความสนใจของนักเรียนทั้งชั้นเรียนและทำให้นักเรียนที่ไม่กล้าแสดงออกสามารถตอบคำถามได้โดยไม่ต้องลุกขึ้นต่อหน้าเพื่อนร่วมชั้นเรียน

6. ครูสามารถเข้าใจนักเรียนด้วยการฟังนักเรียนกลุ่มต่าง ๆ ระหว่างการทำกิจกรรม และจากการรวบรวมคำตอบในตอนท้ายชั่วโมงเรียน

7. ครูสามารถทำกิจกรรมที่ใช้หลักแบบเพื่อนคู่คิดได้หนึ่งครั้งหรือหลาย ๆ ครั้งในระยะเวลา 1 คาบเรียน

สมบัติ กาญจนารักษ์พงษ์ (2547) ได้สรุปประโยชน์ของเทคนิค Think Pair Share ดังนี้

1. จะทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดและทักษะการสื่อสารให้คู่ของตนเข้าใจ
2. ฝึกให้นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็น
3. ช่วยทำให้นักเรียนแต่ละคู่มีความสนิทสนมกันมากขึ้น
4. ช่วยทำให้นักเรียนเป็นคู่หูในการช่วยกันเรียนต่อไป

Eison (2008 อ้างถึงในชลธิชา ทับทวี, 2554) ได้สรุปประโยชน์ของเทคนิค Think Pair Share ดังนี้

1. สามารถนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในทุกชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่
2. ส่งเสริมให้นักเรียนมีการโต้ตอบในเนื้อหาของรายวิชา
3. ทำให้นักเรียนประมวลความคิดของตนเองก่อนนำไปแบ่งปันกับผู้อื่น
4. สามารถนำมาใช้เพื่อพัฒนาทักษะการคิดในระดับที่สูงขึ้นได้

สรุปได้ว่าประโยชน์ของการจัดการเรียนด้วยเทคนิค Think Pair Share ดังนี้

1. ทำให้นักเรียนได้รับความรู้และประสบการณ์ด้วยตนเอง
2. ทำให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์
3. ทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดและทักษะการแก้ปัญหา
4. ช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจกล้าแสดงออกต่อหน้าเพื่อน
5. สามารถนำเทคนิค Think Pair Share ไปใช้ได้ได้หนึ่งครั้งหรือหลาย ๆ ครั้งใน

ระยะเวลาตามคาบที่กำหนดให้จะใช้วิธีนี้วิธีเดียวหรือสลับกับวิธีอื่นในแต่ละครั้งที่สอน

2.4.4.3 ขั้นตอนการเรียนแบบเทคนิค Think Pair Share

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542 :30) ได้ลำดับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Think Pair Share มีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียม ครูแนะนำทักษะในการเรียนแบบเพื่อนคู่คิด การจับคู่ของนักเรียน บอกวัตถุประสงค์ของบทเรียนและบอกวัตถุประสงค์ของการทำงานร่วมกัน
2. ขั้นสอน ครูนำเสนอเนื้อหาหรือบทเรียนใหม่ด้วยวิธีสอนที่เหมาะสมและให้งาน

3. ขั้นทำงาน กลุ่มเมื่อได้รับคำถามจากครูนักเรียนต้องหาคำตอบด้วยตนเองก่อน แล้วจึงนำคำตอบไปปรึกษากลุ่มของตนเพื่ออภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันเพื่อหาคำตอบที่ดีที่สุด

4. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ

-ครูตรวจผลงาน จากงานกลุ่มที่แต่ละกลุ่มส่งไปและครูสุ่มบางกลุ่มนำเสนอคำตอบในชั้นเรียน ขณะที่ฟังผู้นำเสนอผู้เรียนในห้องสามารถยกมือเพื่อแสดงความคิดเห็นต่อคำตอบหรือเสนอคำตอบของตนได้

-ทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยไม่มีการช่วยเหลือกันเพื่อตรวจสอบผลการสอบ แล้วทำการคำนวณคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มให้นักเรียนทราบและถือว่าเป็นคะแนนของนักเรียนแต่ละคนในกลุ่ม

5. ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานของกลุ่มครูและนักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ถ้ามีสิ่งที่ยังนักเรียนยังไม่เข้าใจครูอธิบายเพิ่มเติมครูและนักเรียนช่วยกันประเมินผลการทำงานของกลุ่มโดยอภิปรายถึงผลงานของนักเรียนและวิธีการทำงานของนักเรียนรวมถึงวิธีการปรับปรุงการทำงานของกลุ่มด้วยซึ่งจะทำให้ให้นักเรียนดูความก้าวหน้าของตนเองทั้งทางด้านวิชาการและด้านสังคม

Byrley (2003, อ้างถึงใน สุบรรณ ตั้งศรีเสรี, 2556) กล่าวว่าเทคนิค Think Pair Share จะมีขั้นตอนที่สำคัญอยู่ 3 ข้อ คือ

1. การคิด (think) เป็นขั้นตอนแรกที่คุณจะกระตุ้นด้วยปัญหาเพื่อให้ผู้เรียนหาคำตอบ
2. การจับคู่ (pair) เป็นขั้นตอนที่จะทำให้ผู้เรียนจับคู่เพื่ออภิปรายปัญหา
3. การแลกเปลี่ยน (share) เป็นขั้นตอนสุดท้ายที่จะทำให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนและนำเสนอความรู้ที่ได้จากการค้นหาคำตอบ

สุพิรา ดาวเรือง (2555) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการเรียนแบบ Think Pair Share ซึ่งสอดคล้องกันกับไบร์เลย์ แต่มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้สอนตั้งประเด็นของปัญหากับผู้เรียนทั้งชั้นเรียน
2. ผู้เรียนแต่ละคนค้นหาคำตอบอย่างอิสระ โดยลำพัง
3. ผู้เรียนจับคู่กันเป็นคู่ แล้วให้ร่วมกันคิดระหว่างกัน เพื่อหาข้อสรุป
4. นำผลสรุปเสนอหน้าชั้นเรียน เพื่อหาข้อสรุปของประเด็นคำถามจากผู้เรียนทั้งชั้น

อำภรณ์ ผลาวรรณ (2556) ได้กำหนดขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วย

เทคนิค Think Pair Share มี 4 ขั้นเช่นกัน ดังนี้

1. ครูนำเสนอปัญหา

2. นักเรียนวิเคราะห์ข้อมูลจากสถานการณ์ปัญหา (Think)
3. นักเรียนหารือกับเพื่อนที่ตนเองจับคู่ (Pair)
4. นักเรียนกับคู่สนทนาเสนอคำตอบพร้อมทั้งเหตุผลหน้าชั้น เพื่อหารือแลกเปลี่ยนความคิด และหาเหตุผลที่ครอบคลุมและสมบูรณ์ที่สุด (Share)
5. นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันอภิปรายแนวความคิดและเหตุผลที่ใช้ โดยครูเป็นผู้ใช้คำถามนำให้เกิดการอภิปราย

อุษา ภิรมย์รักษ์ (2562) ได้เสนอแนะขั้นตอนการใช้เทคนิค Think Pair Share ไว้ 3 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 การคิด (Think) ครูตั้งปัญหาหรือโจทย์คำถามให้ผู้เรียนแต่ละคนคิดหาคำตอบด้วยตนเอง

ขั้นที่ 2 การจับคู่ (Pair) ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน

ขั้นที่ 3 การแลกเปลี่ยน (Share) ผู้เรียนนำเสนอความรู้ที่ได้ให้เพื่อนในชั้นเรียนได้ฟัง จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่าขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Think Pair Share เป็นการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนจับคู่กัน 2 คนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันเพื่อถ่ายทอดความคิดความรู้ความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนโดยในงานวิจัยนี้เทคนิค Think Pair Share ผู้วิจัยใช้การจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction) ได้แก่การที่ครูให้บทอ่าน และครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลในบทอ่าน โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน เพื่อดึงความรู้เดิมของผู้เรียนออกมา

2. ขั้นกิจกรรม (Activities)

ขั้นที่ 1 ขั้นอ่าน หรือฟัง นักเรียนทุกคนอ่าน หรือฟังบทอ่าน และคิดเดี่ยวเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน(Input)

ขั้นที่ 2 ขั้นตั้งคำถาม นักเรียนจับคู่ตั้งคำถามและตอบ ว่าเรื่องที่จะอ่าน หรือฟัง เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร โดยขั้นนี้ นักเรียนจะช่วยกันฝึกได้ตอบคำถาม และคำตอบ (Output)

ขั้นที่ 3 ขั้นตรวจสอบคำตอบ และประเมินคำตอบ นักเรียนทั้งชั้นสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน เพื่อให้ได้คำตอบที่ครอบคลุม ถูกต้องที่สุด รวมถึงการตรวจสอบคำศัพท์ รูปประโยคที่ใช้ด้วย (Output)

3. **ขั้นสรุป (Conclusion)** ได้แก่ การที่ ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา รวบรวมและคำศัพท์ รวมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในเทศกาลนั้นๆ อีกครั้ง

2.5 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5.1 ความหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Learning achievement) เป็นผลที่เกิดจากปัจจัยต่าง ๆ ในการจัดการศึกษานักศึกษาได้ให้ความสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นดัชนีประการหนึ่งที่สามารถบอกถึงคุณภาพการศึกษา และบอกความสามารถของนักเรียน และประสบการณ์ที่ได้จากกระบวนการเรียนการสอนของครู ได้มีผู้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

Wilson (1971, อ้างถึงใน กุลกาญจน์ สุวรรณรัตน์, 2556) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางด้านสติปัญญาในการเรียนและได้จำแนกพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้านสติปัญญาในการเรียนระดับประถมศึกษาออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่

1. ความรู้ความจำด้านการคิด (Knowledge) พฤติกรรมในระดับนี้ถือว่าเป็นพฤติกรรมที่อยู่ในระดับต่ำที่สุด แบ่งออกเป็น 3 ชั้น ดังนี้

1.1 ความรู้ความจำเกี่ยวกับข้อเท็จจริง เป็นความสามารถที่จะระลึกถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่นักเรียนเคยได้รับจากการเรียนการสอนมาแล้ว คำถามที่วัดความสามารถในระดับนี้จะเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ตลอดจนความรู้พื้นฐานซึ่งนักเรียนได้สะสมมาเป็นระยะเวลานานแล้ว

1.2 ความรู้ความจำเกี่ยวกับศัพท์และนิยาม เป็นความสามารถในการระลึกถึงหรือจำศัพท์นิยามต่าง ๆ ได้ โดยคำถามอาจจะถามโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ได้

1.3 ความสามารถในการใช้กระบวนการคิด เป็นความสามารถในการใช้ข้อเท็จจริงหรือนิยามและกระบวนการที่ได้เรียนมาแล้ว มาคิดตามลำดับขั้นตอนที่เคยเรียนรู้

2. ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นพฤติกรรมที่ใกล้เคียงกับพฤติกรรมระดับความรู้ความจำเกี่ยวกับการคิดแต่ซับซ้อนกว่า แบ่งออกเป็น 6 ชั้น ดังนี้

2.1 ความเข้าใจเกี่ยวกับมโนคติ เป็นความสามารถที่ซับซ้อนกว่าความรู้ความจำเกี่ยวกับการหาข้อเท็จจริง เพราะมโนคติเป็นนามธรรมซึ่งประมวลจากข้อเท็จจริงต่าง ๆ ต้องอาศัยการตัดสินใจในการตีความหรือยกตัวอย่างใหม่ที่แตกต่างไปจากที่เคยเรียนในชั้นเรียน มิฉะนั้นจะเป็นการวัดความจำ

2.2 ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ และสรุปอ้างอิงเป็นกรณีทั่วไปเป็นความสามารถในการนำเอาหลักการ และความเข้าใจเกี่ยวกับมโนคติ จนได้แนวทางในการแก้ปัญหาได้ คำถามนั้นเป็นคำถามที่เกี่ยวกับหลักการที่นักเรียนเพิ่งเคยพบเป็นครั้งแรก อาจจะเป็นพฤติกรรมในระดับการวิเคราะห์ก็ได้

2.3 ความเข้าใจใน โครงสร้างคำถามที่วัดพฤติกรรมระดับนี้เป็นคำถามที่วัดเกี่ยวกับคุณสมบัติของระบบและโครงสร้าง

2.4 ความสามารถในการเปลี่ยนรูปแบบปัญหาจากแบบหนึ่ง ไปเป็นอีกแบบหนึ่ง ความสามารถในการแปลข้อความที่กำหนดให้เป็นข้อความใหม่หรือภาษาใหม่ เช่น แปลจากภาษาพูดให้เป็นสมการ ซึ่งมีความหมายคงเดิม โดยไม่รวมถึงกระบวนการแก้ปัญหา หลังจากแปลแล้วอาจกล่าวได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่ง่ายที่สุดของพฤติกรรมระดับความเข้าใจ

2.5 ความสามารถในการติดตามแนวของเหตุผล เป็นความสามารถในการอ่านและเข้าใจข้อความ ซึ่งแตกต่างไปจากความสามารถในการอ่านทั่วไป

2.6 ความสามารถในการอ่านและตีความโจทย์ ข้อสอบที่วัดความสามารถในขั้นนี้ อาจตัดแปลงมากจากข้อสอบที่วัดความสามารถในขั้นอื่นๆ โดยให้นักเรียนอ่านและตีความโจทย์ ซึ่งอาจอยู่ในรูปของข้อความ ตัวเลข ข้อมูลทางสถิติ หรือกราฟ

3. การนำไปใช้ (Application) เป็นความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาที่นักเรียนคุ้นเคย เพราะคล้ายกับปัญหาที่นักเรียนประสบอยู่ในระหว่างเรียน หรือแบบฝึกหัดที่นักเรียนต้องเลือกกระบวนการแก้ปัญหาและดำเนินการแก้ปัญหาได้โดยไม่ยาก พฤติกรรมในระดับนี้แบ่งออกเป็น 4 ขั้นคือ

3.1 ความสามารถในการแก้ปัญหาที่คล้ายกับที่ประสบอยู่ระหว่างเรียนนักเรียนต้องอาศัยความสามารถในระดับความเข้าใจและเลือกกระบวนการแก้ปัญหานั้นได้คำตอบออกมา

3.2 ความสามารถในการเปรียบเทียบ เป็นความสามารถในการค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล 2 ชุด เพื่อสรุปการตัดสินใจ ซึ่งในการแก้ปัญหานี้จำเป็นต้องใช้วิธีการวิเคราะห์และจำเป็นต้องอาศัยความรู้ที่เกี่ยวข้องรวมทั้งความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล

3.3 ความสามารถในการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นความสามารถในการตัดสินใจอย่างต่อเนื่อง ในการหาคำตอบจากข้อมูลที่กำหนดให้ ซึ่งอาจต้องอาศัยการแยกข้อมูลที่เกี่ยวข้องออกจากข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้อง พิจารณาว่าอะไรคือข้อมูลที่ต้องการเพิ่มเติม มีปัญหาอื่นใดบ้างที่อาจเป็นตัวอย่างในการหา

คำตอบของปัญหาที่กำลังประสบอยู่หรือต้องแยกโจทย์ออกมาพิจารณาเป็นส่วน ๆ ในการตัดสินใจหลายครั้งอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนได้คำตอบหรือผลลัพธ์ที่ต้องการ

3.4 ความสามารถในการมองเห็นแบบลักษณะ โครงสร้างที่เหมือนกันและหาสมมาตร เป็นความสามารถที่ต้องอาศัยพฤติกรรมอย่างต่อเนื่องตั้งแต่การระลึกถึงข้อมูลที่กำหนดให้การเปลี่ยนรูป การจัดกระทำกับข้อมูลและการระลึกถึงความสัมพันธ์ นักเรียนต้องสำรวจหาสิ่งที่คุ้นเคยกันจากข้อมูลหรือสิ่งที่กำหนดจากโจทย์ให้พบ

4. วิเคราะห์ (Analysis) เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาที่นักเรียนไม่เคยเห็นมาก่อนหรือไม่เคยทำแบบฝึกหัดมาก่อน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นจะมีการพลิกแพลง แต่อยู่ในขอบเขตเนื้อหาวิชาที่เรียน การแก้โจทย์ดังกล่าวต้องอาศัยความรู้ที่ได้เรียนมา รวมทั้งความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ผสมผสานกันเพื่อแก้ปัญหา

สุธีรา แก้วบุญเรือง (2555) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลผลิตที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้ให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและความสามารถวัดได้โดยการแสดงออกทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย โดยสามารถวัดได้ด้วยการทดสอบด้วยวิธีต่าง ๆ

ประนอม เมตดาวาสี (2555) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลของความรู้ความสามารถและทักษะที่นักเรียนได้จากการเรียนการสอนทั้งที่โรงเรียน ที่บ้าน สภาพแวดล้อมและแหล่งอื่น ๆ สามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการตรวจสอบการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถมากน้อยเพียงใด

นริศรา คณานันท์ (2555) ได้เสนอ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะความสามารถและประสบการณ์ของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอนและเป็นผลให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ ซึ่งสามารถตรวจสอบได้จากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากที่มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามที่ได้กล่าวไปข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือ ความรู้ ความสำเร็จที่มาจากทักษะความสามารถของผู้เรียน อันเนื่องมาจากประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับ ซึ่งสามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5.2 ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2556) ให้ความหมายแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะ และความสามารถทางวิชาการ ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาแล้วว่าบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด

สมนึก ภัททิยธนี (2560) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึงแบบทดสอบที่วัดสมรรถภาพสมองด้านต่าง ๆ ที่นักเรียนได้รับการเรียนรู้ที่ผ่านมาแล้ว

บุญชม ศรีสะอาด (2560) กล่าวว่าแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ (Achievement test) หมายถึงแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการซึ่งเป็นผลในการเรียนรู้สาระและตามจุดประสงค์ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอนนั้น โดยทั่วไปจะวัดผลสัมฤทธิ์ในวิชาต่าง ๆ ที่เรียนในโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาต่าง ๆ

จากที่มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามที่ได้กล่าวไปข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ พฤติกรรมทางสมองด้านต่าง ๆ ที่ได้มาจากการเรียนรู้ที่ผ่านมาแล้ว เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนนั้นบรรลุตามจุดประสงค์มากน้อยเพียงใด

2.5.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Prescott (1961, อ้างถึงใน ธนาธิป เสือขำ, 2563) ได้เสนอแนะองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตของร่างกายและสุขภาพกาย ข้อบกพร่องทางร่างกายและบุคลิกท่าทาง
2. องค์ประกอบทางความรัก และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
3. องค์ประกอบทางด้านวัฒนธรรมและสังคม
4. องค์ประกอบทางความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน
5. องค์ประกอบทางการพัฒนาแห่งตน ได้แก่ สติปัญญา ความสนใจ เจตคติ
6. องค์ประกอบทางการปรับตัว การแสดงออกทางอารมณ์

กรองแก้ว วรรณพฤษย์ (2555) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในโรงเรียนนั้น ประกอบด้วย

1. คุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ความพร้อมทางสมองและความพร้อมทางสติปัญญาความพร้อมทางด้านร่างกาย และความสามารถทางด้านทักษะของร่างกาย คุณลักษณะทางจิตใจ ซึ่งได้แก่ความสนใจ แรงจูงใจ เจตคติและค่านิยม สุขภาพ ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง ความเข้าใจในสถานการณ์ อายุ เพศ

2. คุณลักษณะของผู้สอน ได้แก่ สติปัญญาความรู้ในวิชาที่สอน การพัฒนาความรู้ทักษะทางร่างกาย คุณลักษณะทางจิตใจ สุขภาพ ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง ความเข้าใจในสถานการณ์ อายุ เพศ

3. พฤติกรรมระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนจะต้องมีพฤติกรรมที่มีความเป็นมิตรต่อกัน เข้าอกเข้าใจความสัมพันธ์กันดี มีความรู้สึกที่ดีต่อกัน

4. คุณลักษณะของกลุ่มผู้เรียน ได้แก่ โครงสร้างของกลุ่ม ตลอดจนความสัมพันธ์ของกลุ่ม เจตคติ ความสามัคคี ภาวะผู้นำ และผู้ตามที่ดีของกลุ่ม

5. คุณลักษณะของพฤติกรรมเฉพาะตัว ได้แก่ การตอบสนองต่อการเรียน การมีเครื่องมือและอุปกรณ์พร้อมในการเรียน ความสนใจต่อบทเรียน

6. แรงผลักดันภายนอก ได้แก่ บ้านมีความสัมพันธ์ระหว่างคนในบ้านดี สิ่งแวดล้อมดี มีวัฒนธรรมและคุณธรรมพื้นฐานดี เช่น ขยันหมั่นเพียร ความประพฤติดี

นันทวิ ทองอ่อน และมริษฎ์ แก้วจินดา (2561) ได้ยกตัวอย่างองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

1. ด้านคุณลักษณะการจัดระบบในโรงเรียน ประกอบด้วยขนาดของโรงเรียน อัตราส่วนนักเรียนต่อครู อัตราส่วนนักเรียนต่อห้องเรียน

2. ด้านคุณลักษณะของครู ประกอบด้วย ประสบการณ์ วุฒิภาวะของครู การฝึกอบรมของครู จำนวนวันลาของครู จำนวนคาบที่สอนในหนึ่งสัปดาห์ ความเอาใจใส่ในหน้าที่ ทักษะคติเกี่ยวกับนักเรียน

3. ด้านคุณลักษณะของนักเรียน ประกอบด้วยตัวแปรเกี่ยวกับตัวนักเรียน เช่น เพศ อายุ สติปัญญา การเรียนพิเศษ การได้รับความช่วยเหลือเกี่ยวกับการเรียน สมาชิกในครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของผู้ปกครอง ความพร้อมในเรื่องของอุปกรณ์การเรียน ความเอาใจใส่ต่อการเรียน ทักษะคติต่อการเรียน เป็นต้น

4. ด้านภูมิหลังทางเศรษฐกิจสังคมสิ่งแวดล้อมของนักเรียน เช่น สภาพเศรษฐกิจสังคม

Széll (2013: 3) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับอิทธิพลขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีต่อระดับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน โดยกล่าวว่า พฤติกรรม และวิธีการสอนของครู พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

และหลักสูตร ถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ นอกจากนี้ยังเสนอแนะว่าจำนวนชั่วโมง หรือระยะเวลาที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อปริมาณความรู้ที่นักเรียนจะได้รับ

เนตรชนก วงศ์สุเทพ (2561) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลทางตรง และทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน โดยเสนอแนะว่า องค์ประกอบที่มีผลทางตรง คือ พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน และพฤติกรรมการสอนของครู ส่วนที่มีผลทางอ้อม ได้แก่ การสนับสนุนของโรงเรียน และการสนับสนุนของผู้ปกครอง

MeenuDev (2016:57) เสนอแนะว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสติปัญญาและความสามารถทางสมอง โอกาส และสิ่งแวดล้อม รวมถึงความสนใจของนักเรียนที่มีต่อรายวิชานั้น ๆ โดย MeenuDev ย้ำว่า สติปัญญาและความสามารถทางสมองเป็นปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด

จากที่นำเสนอไปข้างต้นนั้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นมีหลายองค์ประกอบด้วยกัน ซึ่งผู้สอนควรคำนึงถึงเสมอ เพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนจะได้ตรงตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น คุณลักษณะของผู้สอน, พฤติกรรมระหว่างผู้สอนและนักเรียน, แรงผลักดันภายนอก เป็นต้น

2.5.4 จุดมุ่งหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อรุณี ศรีวงษ์ชัย (2551: 49-50) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ว่าเป็นการตรวจสอบความสามารถของสมรรถภาพทางสมองของบุคคลว่าเรียนแล้วรู้อะไรบ้าง และมีความสามารถด้านใดมากน้อยเท่าใด เช่น พฤติกรรมด้านความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่ามากน้อยอยู่ในระดับใด นั่นคือการวัดผลสัมฤทธิ์เป็นการตรวจสอบพฤติกรรมของนักเรียนในด้านพุทธิพิสัย ที่วัด 2 องค์ประกอบ ตามจุดมุ่งหมายและลักษณะของวิชาที่เรียน กล่าวคือ

1. การวัดด้านการปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบความรู้ ความสามารถทางการปฏิบัติโดยให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงให้เห็นเป็นผลงานปรากฏออกมา สามารถทำการสังเกตและวัดได้ เช่น วิชาศิลปศึกษา พลศึกษา การช่าง เป็นต้น การวัดแบบนี้จึงต้องวัดโดยใช้ “ข้อสอบภาคปฏิบัติ (Performance test)” ซึ่งเป็นการประเมินผลพิจารณาที่วิธีปฏิบัติ (Procedure) และผลงานที่ปฏิบัติ

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา (Content) รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่างๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอนมีวิธีการสอบวัดได้ 2 ลักษณะ ดังนี้

2.1 การสอบแบบปากเปล่า (Oral test) การสอบแบบนี้มักกระทำเป็นรายบุคคล ซึ่งเป็นการสอบที่ต้องการดูแลเฉพาะอย่าง เช่น การสอบอ่านฟังเสียง การสอบสัมภาษณ์ที่ต้องการดูการใช้ถ้อยคำในการตอบคำถาม รวมทั้งการแสดงความคิดเห็นและบุคลิกภาพต่าง ๆ เช่น การสอบปริญญาโทนิพนธ์ ที่ต้องการวัดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ทำ ตลอดจนแง่มุมต่าง ๆ การสอบปากเปล่านั้นสามารถวัดได้ละเอียดลึกซึ้ง และคำถามสามารถเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมได้ตามที่ต้องการ

2.2 การสอบแบบให้เขียนความ (Paper-pencil test หรือ Written test) เป็นการสอบวัดโดยให้ผู้สอบเขียนเป็นตัวหนังสือตอบ ที่มีรูปแบบการตอบอยู่ 2 แบบ คือ

2.2.1 แบบไม่จำกัดคำตอบ (Free response type) ได้แก่ การสอบวัดที่ใช้ข้อสอบแบบอัตนัย หรือความเรียง (Essay Test)

2.2.2 แบบจำกัดคำถาม (Fixed response type) เป็นการสอบที่กำหนดขอบเขตของคำถามที่จะให้ตอบ หรือกำหนดคำตอบมาให้เลือกซึ่งมีรูปแบบของคำถามคำตอบ 4 รูปแบบ ดังนี้

- 1). แบบเลือกทางใดทางหนึ่ง (Alternative)
- 2). แบบจับคู่ (Matching)
- 3). แบบเติมคำ (Completion)
- 4). แบบเลือกตอบ (Multiple choice)

จากที่ได้นำเสนอไปข้างต้นนั้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า เกี่ยวข้องมุ่งหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น คือ การตรวจสอบหรือการวัดผลพฤติกรรมของผู้เรียนว่าบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ ซึ่งสามารถวัดได้ทั้งในด้านการปฏิบัติ และวัดด้านเนื้อหา โดยในส่วนของ การวัดเนื้อหานั้น ผู้สอนสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การสอบปากเปล่า, การสอบแบบให้เขียนข้อความ เป็นต้น

2.5.5 รูปแบบของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นิสาร์ตน์ ศิลปะเดช (2542, อ้างถึงใน บุรชาติ ศิริเป็ง, 2561) ได้กล่าวถึงรูปแบบของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่นิยมใช้กันมี 2 รูปแบบ คือ

1. แบบทดสอบปากเปล่า (Oral test) ใช้สำหรับการซักถามโต้ตอบกัน ซึ่งได้รายละเอียดมาก แต่ก็ใช้เวลามาก เหมาะสำหรับผู้เข้าสอบจำนวนน้อย
2. แบบทดสอบแบบเขียนตอบ (Paper-pencil test) เป็นแบบที่ให้ผู้เข้าสอบได้เขียนคำตอบลงบนกระดาษ นิยมใช้เมื่อมีผู้เข้าสอบจำนวนมากและมีเวลาจำกัด ลักษณะของแบบทดสอบชนิดนี้แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

2.1 ความเรียง (Essay type) หรือแบบปลายเปิด คือ ผู้ตอบได้เรียบเรียงความคิด เหตุผล เจตคติ ความรู้สึกต่างๆ ได้โดยอิสระ ภายใต้หัวข้อหรือคำถามที่กำหนด ซึ่งใช้วัดความสามารถในการสังเคราะห์ได้ดี

2.2 แบบจำกัดคำตอบ (Fixed response type) เป็นแบบทดสอบที่มีคำตอบถูกไว้ให้ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดอย่างจำกัด โดยทั่วไปยังแบ่งได้อีกหลายแบบ เช่น แบบถูกผิด แบบเติมคำ แบบจับคู่ และแบบเลือกตอบ

2.3 แบบทดสอบการปฏิบัติ (Performance test) เป็นการทดสอบให้ผู้เข้าสอบได้แสดงพฤติกรรมออกมา โดยลงมือปฏิบัติจริงในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การทดสอบความสามารถในทางช่าง ทางดนตรี ทางกีฬา เป็นต้น

สมนึก กัททิษณี (2553 : 73-97) ได้กล่าวถึงรูปแบบของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือแบบทดสอบที่ครูสร้างกับแบบทดสอบมาตรฐาน แต่เนื่องจากครูต้องทำหน้าที่วัดผลนักเรียน คือเขียนข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ตนได้สอน ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับแบบทดสอบที่ครูสร้าง และมีหลายแบบ แต่ที่นิยมใช้มี 6 แบบดังนี้

1. ข้อสอบแบบอัตนัยหรือความเรียง (Subjective or essay test) ลักษณะทั่วไป เป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถาม แล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายตามความรู้และข้อคิดเห็นของตนเอง

2. ข้อสอบแบบกาถูก-ผิด (True-false test) ลักษณะทั่วไป ถือได้ว่าข้อสอบแบบกาถูก-ผิด คือข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือก แต่ตัวเลือกดังกล่าวเป็นแบบคงที่และมีความหมาย ตรงกันข้าม เช่น ถูก-ผิด ใช่-ไม่ใช่ จริง-ไม่จริง เหมือนกัน-ต่างกัน เป็นต้น

3. ข้อสอบแบบเติมคำ (Completion test) ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์ ให้ผู้ตอบเติมคำ หรือประโยค หรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้ นั้น เพื่อให้มีใจความสมบูรณ์และถูกต้อง

4. ข้อสอบแบบตอบสั้นๆ (Short answer test) ลักษณะทั่วไป ข้อสอบประเภทนี้คล้ายข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้นๆ เขียนเป็นประโยคคำถามสมบูรณ์ (ข้อสอบเติมคำเป็นประโยคที่ยังไม่สมบูรณ์) แล้วให้ผู้ตอบเป็นคนเขียนตอบ คำตอบที่ต้องการให้สั้นและกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง

5. ข้อสอบแบบจับคู่ (Matching test) ลักษณะทั่วไป เป็นข้อสอบเลือกตอบชนิดหนึ่ง โดยมีคำหรือข้อความแยกจากกันเป็น 2 ชุด แล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ว่าแต่ละข้อความในชุดหนึ่ง (ตัวอื่น) จะคู่กับ

คำ หรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่ง (ตัวเลือก) ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้

6. ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple choice test) ลักษณะทั่วไป ข้อสอบแบบเลือกตอบนี้จะประกอบด้วย 2 ตอน คือตอนนำหรือคำถาม (Stem) กับตอนเลือก (Choice) ในตอนเลือกนี้จะประกอบด้วยตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูกและตัวเลือกที่เป็นตัวลวง ปกติจะมีคำถามที่ให้นักเรียนพิจารณาแล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงตัวเลือกเดียวจากตัวเลือกอื่น ๆ และคำถามแบบเลือกตอบที่ดีนิยมใช้ตัวเลือกที่ใกล้เคียงกัน ดูเผิน ๆ จะเห็นว่าทุกตัวเลือกถูกหมด แต่ความจริงมีน้ำหนักถูกมากน้อยต่างกัน

จากที่ได้นำเสนอไปข้างต้นนั้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่ารูปแบบของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นมีหลากหลายรูปแบบซึ่งครูจำเป็นต้องวัดผลตามที่ตนได้สอน โดยการวัดมีหลายแบบ เช่น การวัดโดยข้อสอบอัตนัย, การวัดโดยข้อสอบแบบถูก-ผิด, การวัดโดยข้อสอบแบบเติมคำ เป็นต้น

2.5.6 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บุญชม ศรีสะอาด (2560) ได้กล่าวถึงการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. วิเคราะห์จุดประสงค์เนื้อหาวิชาและทำตารางกำหนดลักษณะข้อสอบขั้นแรกสุดต้องทำการวิเคราะห์ว่าวิชาหรือหัวข้อที่สร้างข้อสอบวัดผลนี้มีจุดประสงค์ของการสอนหรือจุดประสงค์การเรียนรู้อะไรบ้าง ทำการวิเคราะห์เนื้อหาวิชาว่ามีโครงสร้างอย่างไร จัดเขียนหัวข้อใหญ่หัวข้อย่อยทุกหัวข้อพิจารณาความเกี่ยวข้องความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาเหล่านั้น

จากนั้นก็จัดทำตารางกำหนดลักษณะข้อสอบหรือที่เรียกว่าตารางวิเคราะห์หลักสูตร ตารางนี้มี 2 มิติ คือ ด้านเนื้อหา กับ สมรรถภาพที่ต้องการวัด เขียนหัวข้อเนื้อหาที่เป็นหัวข้อเรื่องใหญ่ ๆ ตามหลักสูตรวิชานั้นลงไปในแต่ละแถวของตารางตามลำดับ

ส่วนด้านบนจะเป็นสมรรถภาพซึ่งได้จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และในการทำตารางกำหนดลักษณะของข้อสอบนั้น ขั้นแรกสุดพิจารณาว่าจะออกข้อสอบทั้งหมดกี่ข้อ เขียนจำนวนข้อลงในช่องรวมช่องสุดท้าย จากนั้นพิจารณาว่าหัวข้อเรื่องใดสำคัญมากน้อย เขียนลำดับความสำคัญลงไปแล้วกำหนดจำนวนข้อสอบที่จะวัดในแต่ละหัวข้อตามอันดับความสำคัญ จากนั้นกำหนดจำนวนข้อในแต่ละช่อง จำนวนข้อสอบที่จะวัดในแต่ละช่อง ขึ้นอยู่กับว่าเรื่องนั้นต้องการให้เกิดสมรรถภาพในด้านใดมากน้อยกว่ากัน

การวิเคราะห์จุดประสงค์ในการสร้างข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแนวความคิดในการวัดที่นิยมกัน ได้แก่ การเขียนข้อสอบ วัดตามการจัดประเภทจุดประสงค์ทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive)

จำแนกจุดประสงค์ทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัยออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ วัดด้านความรู้ ความจำ (Knowledge) วัดด้านความเข้าใจ (Comprehension) วัดด้านการนำไปใช้ (Application) วัดด้านการวิเคราะห์ (Analysis) วัดด้านสังเคราะห์ (Synthesis) และด้านประเมินค่า (Evaluation)

2. กำหนดแบบของข้อคำถามและศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบทำการพิจารณาและตัดสินใจว่าจะใช้ข้อคำถามรูปแบบใดศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบหลักการเขียนคำถามสมรรถภาพต่าง ๆ ศึกษาเทคโนโลยีในการเขียนข้อสอบเพื่อนำมาใช้เป็นหลักในการเขียนข้อสอบ

3. เขียนข้อสอบโดยใช้ตารางกำหนดลักษณะของข้อสอบที่จัดทำไว้ชั้นที่ 1 เป็นกรอบซึ่งจะทำให้สามารถออกข้อสอบวัด ได้ครอบคลุมทุกหัวข้อเนื้อหาและทุกสมรรถภาพส่วนรูปแบบและเทคนิคในการเขียนข้อสอบยึดตามที่ศึกษาในชั้นที่ 2

4. ตรวจสอบข้อสอบ นำข้อสอบที่ได้เขียนไว้ในชั้นที่ 3 มาพิจารณาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง โดยพิจารณาความถูกต้องตามตาราง กำหนดลักษณะข้อสอบ ภาษาที่ใช้เขียนมีความชัดเจนเข้าใจง่าย เหมาะสมดีแล้วหรือไม่ ตัวถูกตัวลวงเหมาะสมกับหลักเกณฑ์หรือไม่ หลังพิจารณาข้อบกพร่องแล้ว นำเอาข้อวิจารณ์นั้นมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

5. พิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลองนำข้อสอบทั้งหมดมาพิมพ์เป็นแบบทดสอบ โดยพิมพ์คำชี้แจงหรือคำอธิบายวิธีการทำแบบทดสอบไว้ที่ปกของแบบทดสอบอย่างละเอียดและชัดเจน การจัดพิมพ์รูปแบบให้เหมาะสม

6. ทดลองใช้วิเคราะห์คุณภาพและปรับปรุงนำแบบทดสอบไปทดลองกับกลุ่มที่คล้ายกันกับกลุ่มตัวอย่างที่จะสอบจริง ซึ่งได้เรียนในวิชาเนื้อหาที่จะสอบแล้วนำผลการสอบมาตรวจให้คะแนน ทำการวิเคราะห์คุณภาพคัดเลือกเอาข้อที่มีคุณภาพเข้าเกณฑ์ตามจำนวนที่ต้องการถ้าข้อที่เข้าเกณฑ์มีจำนวนมากกว่าที่ต้องการก็ตัดข้อที่มีเนื้อหามากกว่าที่ต้องการ ซึ่งเป็นข้อสอบที่มีอำนาจจำแนกต่ำสุดออกตามลำดับนำเอาผลการสอบที่คิดเฉพาะข้อสอบเข้าเกณฑ์เหล่านั้น มาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น

7. พิมพ์แบบทดสอบฉบับจริงนำข้อสอบที่มีอำนาจจำแนกและระดับความยากเข้าเกณฑ์ตามจำนวนที่ต้องการในขั้นตอนที่ 6 มาพิมพ์เป็นแบบทดสอบฉบับที่จะใช้จริงซึ่งจะต้องมีคำชี้แจงวิธีทำด้วยและในการพิมพ์นอกจากใช้รูปแบบที่เหมาะสมแล้วควรคำนึงถึงความประณีตความถูกต้องซึ่งจะต้องตรวจทานให้ดี

สมนึก ภัททิยธนี (2560) ได้กล่าวสรุปถึงการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า

1. ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจข้อสอบแต่ละชนิดและทุกครั้งที่ออกข้อสอบชนิดใดควรคำนึงถึงหลักการออกข้อสอบชนิดนั้น ๆ ด้วย

2. ข้อสอบชนิดใดก็ตามหากมีคุณสมบัติเป็นไปตามคุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดีหลายประการก็เป็นข้อสอบที่ดีมากเท่านั้น

3. ปัจจุบันนักเรียนมีจำนวนมากการพิมพ์และการตรวจข้อสอบสามารถใช้เครื่องจักรกลแทนการตรวจด้วยคนจึงควรใช้ข้อสอบแบบเลือกตอบ

4. โดยทั่วไปในการสอบแต่ละครั้งน่าจะใช้ข้อสอบเพียง 2 ชนิดก็มีประสิทธิภาพเพียงพอแล้ว ได้แก่ข้อสอบอัตนัย หรือความเรียงกับข้อสอบแบบเลือกตอบส่วนข้อสอบชนิดอื่น ๆ น่าจะใช้เป็นเพียงแบบฝึกหัดหรืออาจจะใช้งานทดสอบย่อยเพื่อช่วยจูงใจให้นักเรียนสนใจในวิชาที่กำลังสอน และสามารถพัฒนาให้เป็นข้อสอบ 2 ชนิด

Bloom et.al (1976) ได้พัฒนารอบทฤษฎีที่ใช้เป็นเครื่องมือการจัดประเภทพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางปัญญา และการคิดอันเป็นผลมาจากประสบการณ์การศึกษา เรียกว่า Bloom's Taxonomy ซึ่งกำหนดไว้ 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive domain) ด้านจิตพิสัย (Affective domain) และด้านทักษะพิสัย (Psychomotor domain) โดยการออกแบบหลักสูตรจัดการเรียนรู้ และการวัดประเมินผลการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยถูกนำไปใช้มากที่สุด Bloom ได้แบ่งความรู้ออกเป็น 6 ชั้น จากชั้นที่ง่ายสู่ชั้นที่ซับซ้อน ดังนี้

1. ความรู้-ความจำ (Knowledge)
2. ความเข้าใจ (Comprehension)
3. การนำไปใช้ (Application)
4. การวิเคราะห์ (Analysis)
5. การสังเคราะห์ (Synthesis)
6. การประเมินค่า (Evaluation)

Anderson & Krathwohl (2001) ได้ปรับปรุงแนวคิดของบลูม (Bloom) ใหม่ โดยแบ่งออกเป็น 6 ชั้น ดังนี้

1. ความจำ (Remembering)
2. ความเข้าใจ (Understanding)
3. การประยุกต์ (Applying)

4. การวิเคราะห์ (Analyzing)

5. การประเมิน (Evaluation)

6. การสร้างสรรค์ (Creating)

หากพิจารณาการประเมินการเรียนการสอนด้านความรู้ ความคิดทั้ง 6 ชั้นของบลูม (Bloom) ตามแนวคิดเดิมและแนวคิดใหม่ จะเห็นว่ามีเปลี่ยนแปลง ดังนี้

1. คำที่ใช้ หากพิจารณาจากคำภาษาอังกฤษจะเห็นว่ามีเปลี่ยนแปลงจากคำนามเป็นคำกริยาเหตุที่เปลี่ยนเนื่องจากรูปแบบของการคิดแตกต่างกัน และการคิดแสดงถึงกระบวนการกระทำ ถ้าใช้คำกริยาจะบ่งบอกถึงการกระทำ

2. ระดับการวัดในชั้นความรู้เปลี่ยนเป็นความจำ การสังเคราะห์เปลี่ยนเป็นการสร้างสรรค์

3. ลำดับการวัดได้มีการจัดลำดับใหม่กล่าวคือการสร้างสรรค์จะเป็นลำดับที่สูงกว่าการประเมิน

นอกจากนี้ความสามารถในการคิดด้านการวิเคราะห์ ด้านการประเมิน และด้านการสร้างสรรค์ เรียกว่า “ความคิดขั้นสูง” (Higher order thinking) สำหรับความหมายของความรู้ ความคิดในแต่ละชั้น มีดังนี้

1. ความจำ หมายถึงความสามารถของผู้เรียนในการจำเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้มาแล้ว ซึ่งเป็นความรู้จากการจำความจำระยะยาว (Long-term memory) คำกริยาที่นำมาใช้ในการวัดความจำ เช่น คำว่าระบุ ให้นิยาม จับคู่ ยกตัวอย่าง บอกรายละเอียด ทำรายการ บอกชื่อ ฯลฯ

2. ความเข้าใจ หมายถึงความสามารถของผู้เรียนในการเข้าใจความหมายของเรื่องราวต่าง ๆ โดยการตีความและการแปลจากสิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว คำกริยาที่นำมาใช้ในการวัดความเข้าใจ เช่น คำว่าสรุป อ้างอิง แยกประเภท เปรียบเทียบ อธิบาย แสดงตัวอย่าง แปลความหมาย ฯลฯ

3. การประยุกต์ หมายถึงความสามารถของผู้เรียนในการนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปแล้วไปใช้ในสถานการณ์ใหม่หรือสถานการณ์ที่แตกต่างจากสถานการณ์เดิม คำกริยาที่นำมาใช้ในการวัดการประยุกต์ เช่น คำว่าแสดง คำนวณ ประยุกต์ ฯลฯ

4. การวิเคราะห์ หมายถึงความสามารถของผู้เรียนในการแยกแยะเรื่องราวเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อย ๆ คำกริยาที่นำมาใช้ในการวัดการวิเคราะห์ เช่น วิเคราะห์ ทดลอง คำนวณ วิพากษ์ เปรียบเทียบ ฯลฯ

5. การประเมิน หมายถึงความสามารถของผู้เรียนในการตัดสินเรื่องราวต่าง ๆ โดยอาศัยเกณฑ์และมาตรฐานที่กำหนดคำกริยาที่นำมาใช้ในการวัดการประเมิน เช่น ตรวจสอบ กำหนด

สมมติฐาน วิพากษ์ ทดลอง ตัดสิน ทดสอบ ทำนาย อ้างอิง ตัดสิน เปรียบเทียบ ประเมิน เลือ ก วัด จัดลำดับ แยกความแตกต่าง สรุป ฯลฯ

6. การสร้างสรรค์ หมายถึงความสามารถของผู้เรียนในการสร้างแนวคิดและสารสนเทศใหม่ จากการใช้ความรู้ที่ได้เรียนรู้มาก่อนคำกริยาที่ใช้ในการวัดการสร้างสรรค์ เช่น พัฒนา เสนอ ออกแบบ สร้าง วางแผน ประดิษฐ์ ผลิต เขียน ฯลฯ

นอกจากนี้ Bloom (1956) ได้ศึกษาและเสนอทฤษฎีการเรียนรู้ในโรงเรียนได้กล่าวถึงตัวแปร ที่มีอิทธิพลต่อระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3 ตัวแปร ได้แก่

1. คุณลักษณะด้านความรู้ (Cognitive entry behavior) หมายถึง การเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการ เรียนเรื่องนั้น และมีมาก่อนการเรียน ได้แก่ ความถนัด และพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน

2. คุณลักษณะด้านจิตพิสัย (Effective entry behavior) หมายถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความ กระตือรือร้นที่มีต่อเนื้อหาการเรียน รวมถึงเจตคติของนักเรียนที่มีต่อเนื้อหาวิชาต่อโรงเรียน และระบบ การเรียน และมโนภาพเกี่ยวกับตนเอง

3. คุณภาพการสอน (Quality of instruction) ประกอบด้วยการชี้แนะ(Cues) หมายถึง การ บอ กจุดมุ่งหมายการสอน และงานที่ต้องให้นักเรียนทราบอย่างชัดเจน การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการ เรียนการสอน (Participation) การเสริมแรงจากครู (Reinforcement) การให้ข้อมูลย้อนกลับหรือให้ ผู้เรียนผู้ผลว่าตนเองกระทำได้ดีถูกต้องหรือไม่ (Feedback) และการแก้ไขข้อบกพร่อง (Corrective)

สรุปได้ว่า แนวคิดของ Bloom ซึ่งประกอบด้วย 3 ด้านคือ พุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย หรือ Anderson ที่ได้ปรับปรุงแนวคิดของ Bloom ใหม่ใน โดยแบ่งออกเป็น 6 ชั้น คือ ความจำ ความ เข้าใจ การประยุกต์ การวิเคราะห์ การประเมิน และการสร้างสรรค์ ได้นำมาใช้ในการออกแบบการวัดผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยด้านพุทธิพิสัยถูกนำไปใช้มากที่สุด นอกจากนี้ยังมีตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ คุณลักษณะด้านความรู้ คุณลักษณะด้านจิตพิสัย และคุณภาพการ สอนที่เราต้องคำนึง

2.5.7 คุณลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

สมนึก ภัททิยชนี (2560) ได้กล่าวถึงลักษณะแบบทดสอบที่มีคุณภาพควรมีลักษณะที่ดี 10 ประการ ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง คุณภาพของแบบทดสอบที่สามารถวัดได้ตรงกับจุดมุ่ง หมายที่ต้องการ หรือวัดในสิ่งที่ต้องการวัดได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ความเที่ยงตรง แบ่งออกเป็น 4

ลักษณะ ได้แก่ ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง ความเที่ยงตรงตามสภาพ และ ความเที่ยงตรงตามการพยากรณ์

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง ลักษณะของแบบทดสอบที่ฉบับที่สามารถวัดได้คงที่ ไม่ว่าจะทำการทดสอบใหม่กี่ครั้งก็ตาม

3. ความยุติธรรม (Fair) หมายถึง ลักษณะของแบบทดสอบที่ไม่เปิดโอกาสให้มีความได้เปรียบเสียเปรียบในกลุ่มผู้เข้าสอบด้วยกัน ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนทำข้อสอบได้โดยการเดา ไม่ให้นักเรียนที่ไม่สนใจในการเรียนทำข้อสอบได้ดี ผู้ที่ทำข้อสอบได้ควรเป็นนักเรียนที่เรียนเก่ง และขยัน

4. ความลึกของคำถาม (Searching) ข้อสอบแต่ละข้อจะต้องให้นักเรียนนำความรู้ความเข้าใจไปคิดค้นแปลงแก้ปัญหาก็จะตอบข้อสอบได้

5. ความขี้ขลาด (Exemplary) หมายถึง แบบทดสอบที่นักเรียนทำด้วยความสนุกเพลิดเพลิน ไม่เบื่อหน่าย

6. ความจำเพาะเจาะจง (Definition) หมายถึง ข้อสอบที่มีแนวทางหรือทิศทางคำถามการตอบต้องชัดเจน ไม่คลุมเครือ

7. ความเป็นปรนัย (Objective) แบบทดสอบจะเป็นปรนัยจะต้องมีคุณสมบัติ 3 ประการคือ

7.1 ตั้งคำถามให้ชัดเจน ทำให้ผู้เข้าสอบทุกคนเข้าใจความหมายได้ถูกต้องและตรงกัน เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะทำการตรวจสอบระดับความสามารถของผู้เรียน

7.2 ตรวจสอบให้คะแนนได้ตรงกัน แม้ว่าจะตรวจหลายครั้งหรือหลายคน

7.3 แปลความหมายของคะแนนได้เหมือนกัน

8. ประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง แบบทดสอบที่มีจำนวนข้อมากพอประมาณ ใช้เวลาพอเหมาะ และสามารถตรวจให้คะแนนได้อย่างรวดเร็ว

9. อำนาจจำแนก (Discrimination) หมายถึง ความสามารถของข้อสอบในการจำแนกผู้สอบที่มีคุณลักษณะ หรือความสามารถแตกต่างกันออกจากกันได้ ข้อสอบที่ดีจะต้องมีอำนาจจำแนกสูง

10. ความยาก (Difficulty) หมายถึง จำนวนคนที่ตอบข้อสอบได้ถูกหรืออัตราส่วนของคนที่ตอบถูกกับจำนวนคนทั้งหมดที่เข้าสอบมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับทฤษฎีที่เป็นหลักยึด เช่น ตามทฤษฎีการวัดแบบอิงกลุ่ม ข้อสอบที่ดีคือข้อสอบที่ไม่ง่ายหรือยากเกินไป หรือความยากง่ายพอเหมาะ ส่วนทฤษฎีการวัดแบบอิงเกณฑ์นั้น ความยากง่ายไม่ใช่สิ่งสำคัญ สิ่งสำคัญอยู่ที่ข้อสอบนั้น ได้วัดในจุดประสงค์ที่ต้องการวัดได้จริงหรือไม่ ถ้าวัดได้จริงก็นับว่าเป็นข้อสอบที่ดี

2.6 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

2.6.1 ความหมายความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) ได้มีผู้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้หลายความหมาย ดังนี้ สุเทพ เมฆ (2531, อ้างถึงใน พรรณนิภา สุขคี, 2559: 11) ได้ให้ความหมายโดยสรุปได้ว่า ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ คือการที่ผู้เรียนรู้สึกพอใจในสภาพการจัดองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ซึ่งมีความสำคัญในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีชีวิตชีวา มีความเจริญงอกงาม มีความกระตือรือร้น เพื่อที่จะให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง

น้ำลิน เทียมแก้ว (2556: 7) กล่าวว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกชอบ หรือพอใจที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือต่อองค์ประกอบและสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจ ส่งผลให้มีทัศนคติที่ดี เมื่อได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนเอง

ฉีรนุช นรินทร์ (2557: 13) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจ สนใจ มีเจตคติที่ดี และมีความตั้งใจที่จะปฏิบัติงาน โดยมีองค์ประกอบและสิ่งจูงใจ เมื่อบุคคลมีความรู้สึกหรือเจตคติที่ดีต่อการทำงาน จะมีผลให้เกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงานก็จะปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจส่งผลให้บรรลุเป้าหมาย

คมสัน อินทเสน (2560: 8) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ ว่า ความรู้สึกของบุคคลที่ได้รับการตอบสนองจากการปฏิบัติงานและได้รับผลตอบแทน จนทำให้เกิดความสุขทำให้นักเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นที่จะทำงาน เกิดขวัญและกำลังใจ ส่งผลให้งานมีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จ

กล่าวได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดีหรือทัศนคติที่ดีของบุคคล ซึ่งมักเกิดจากการได้รับการตอบสนองตามที่ตนต้องการ ก็จะเกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น

2.6.2 การวัดความพึงพอใจต่อการเรียน

ความพึงพอใจต่อการเรียนนั้น สามารถวัดระดับความรู้สึกของความพึงพอใจของนักเรียน โดยสามารถวัดได้หลายวิธี ดังนี้

ปริญญา จเรรัชต์และคณะ (2546, อ้างถึงใน จิราภรณ์ พรหมสืบ, 2559) ได้เสนอแนะ วิธีวัดความพึงพอใจต่อการเรียน ได้แก่

1. การใช้แบบสอบถาม
2. การสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นวิธีที่ต้องอาศัยเทคนิค และความชำนาญพิเศษของผู้สัมภาษณ์ที่จะจูงใจให้ผู้ตอบคำถาม ตอบตามข้อเท็จจริง

3. การสังเกต เป็นการสังเกตพฤติกรรมทั้งก่อนการปฏิบัติกิจกรรมขณะปฏิบัติกิจกรรม และหลังการปฏิบัติกิจกรรม

2.6.3. การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน

มีนักวิชาการศึกษากล่าวถึงการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ดังนี้ บุญชม ศรีสะอาด (2542) ได้กล่าวถึงการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนลักษณะ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับมาก

คะแนน 3 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับน้อย

คะแนน 1 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับน้อยที่สุด

บุญชม ศรีสะอาด (2556) ยังกำหนดเกณฑ์ในการตัดสินความพึงพอใจของผู้เรียน ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51 -5.00 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51 -4.50 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 -3.50 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51 -2.50 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 -1.50 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

เกียรติสุดา ศรีสุข (2552) ได้เสนอแนะสิ่งที่ควรคำนึง เมื่อสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจไว้ดังนี้

1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย
2. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เหมาะสมกับผู้ตอบ
3. ใช้ข้อความที่สั้น กระชับรัด ได้ใจความ
4. แต่ละคำถามควรมีนัย เพียงประเด็นเดียว
5. หลีกเลี่ยงการใช้ประโยคปฏิเสธซ้อน
6. ไม่ควรใช้คำย่อ
7. หลีกเลี่ยงการใช้คำที่เป็นนามธรรมมาก
8. ไม่ชี้นำการตอบให้เป็นไปแนวทางใดแนวทางหนึ่ง
9. หลีกเลี่ยงคำถามที่ทำให้ผู้ตอบเกิดความลำบากใจในการตอบ

10. คำตอบที่มีให้เลือกต้องชัดเจนและครอบคลุมคำตอบที่เป็นไปได้
11. หลีกเลี่ยงคำที่สื่อความหมายหลายอย่าง
12. ไม่ควรเป็นแบบสอบถามที่มีจำนวนมากเกินไป
13. ข้อคำถามควรถามประเด็นที่เฉพาะเจาะจงตามเป้าหมายของการวิจัย
14. คำถามต้องน่าสนใจสามารถกระตุ้นให้เกิดความอยากตอบ

จากข้อมูลดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ พอใจในการปฏิบัติการเรียนการสอน ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่ก่อให้เกิดงาน ความสำเร็จ ซึ่งจะส่งผลต่องานที่ออกมา และมีความรู้สึกว่าได้รับการยกย่องและมีโอกาสก้าวหน้าในการทำงาน สำหรับการสร้างแบบสอบถามวัดความพึงพอใจนั้น ควรคำนึงถึงเรื่องต่าง ๆ อาทิ วัตถุประสงค์ ภาษา รวมทั้งวิธีการตั้งคำถามที่ไม่ควรชี้นำ แต่เป็นการตั้งคำถามเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถตอบได้อย่างไม่ลำบากใจ และได้ข้อมูลที่ตรงที่สุด

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.7.1 งานวิจัยในประเทศ

2.7.1.1 งานวิจัยด้านการพัฒนาความสามารถทางภาษาจีน

กิติญา ชูวิทย์เจริญกิจ, พิณพร คงแท่น, รัชกร เหล่าโสภณพันธ์ และ หม่า ฮวานฮวาน (Ma Huan Huan) (2560) ได้ ศึกษาวิจัยเรื่องพัฒนาความสามารถด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้ชุดฝึกประกอบการจัดกิจกรรมแบบ Brain Based Learning สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้ชุดฝึกประกอบการจัดกิจกรรมแบบ Brain Based Learning มีประสิทธิภาพเท่ากับ 95.40/90.20 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 80/80 ที่กำหนดไว้ 2) ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้ชุดฝึกประกอบการจัดกิจกรรมแบบ Brain Based Learning มีค่าเท่ากับ 0.8149 แสดงว่า นักศึกษามีความก้าวหน้าในการเรียน เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 81.49 3) นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีคะแนนการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ถลนา เลิศจิระวงศ์ (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิง

สร้างสรรค์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียนจำนวน 19 คน โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) ผลการวิจัยพบว่า 1) ภาพรวมนักเรียนมีความเชื่อมั่นผูกพันอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.18$, S.D = 0.11) 2) ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 19 คน พบว่า การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 1 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 63.16 การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 2 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 94.74 เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยพบว่า การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 1 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 16.68 คะแนนคิดเป็นร้อยละ 83.42 การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 2 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 18.89 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 94.47 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ พบว่า มีนักเรียนสามารถได้คะแนนผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 80 จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 89.47 4) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.46$, S.D. = 0.65) ใช้ได้ เพราะเป็นภาษาจีนและใช้กิจกรรม

จันทนา บรรจงดิษฐ์ (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้หนังสือหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบัวขาว สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ปีการศึกษา 2557 จำนวน 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มปกติ และกลุ่มทดลอง ที่สอนโดยกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.41/84.22 2) นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการจัดหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร กลุ่มทดลอง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความสามารถในการจัดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยการจัดหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ กลุ่มปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 4) ความสามารถในการจัดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยการจัดหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ กลุ่มทดลอง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 5) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

Sun Li Yun (2559) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต

“พิบูลบำเพ็ญ” กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุมชนกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีเกณฑ์ประสิทธิภาพเฉลี่ยทุกชุดกิจกรรม $E1/E2 = 80.54/92.04$ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อยู่ในระดับมาก

นภาพร บำรุงศิลป์ (2560) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างในการศึกษารุ่นนี้ได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนนารานูบาล จังหวัดชลบุรี จำนวน 16 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมมีคะแนนเท่ากับ ร้อยละ 83.75 2) หลังการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 โดยมีคะแนนก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 คะแนนหลังการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 8.41 3) ร้อยละ 56.25 ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังใช้ชุดกิจกรรมเพิ่มขึ้นร้อยละ 12.50 มีคะแนนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังใช้ชุดกิจกรรมลดลง และร้อยละ 31.25 มีคะแนนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังใช้ชุดกิจกรรมไม่เปลี่ยนแปลง 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนในระดับมากที่สุดทุกด้าน

Shi Lei (2554) ได้ศึกษาการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อทักษะการออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักเรียนไทยที่เรียนภาษาจีนเบื้องต้น กลุ่มตัวอย่างในการศึกษารุ่นนี้ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลแหลมฉบัง 3 จังหวัดชลบุรี จำนวน 30 คน ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่ามีรูปแบบการเรียนการสอนในลักษณะของแผนการสอน จำนวน 3 หน่วยการเรียน คือ หน่วยที่ 1 พยัญชนะ หน่วยที่ 2 สระเดี่ยว หน่วยที่ 3 เสียงวรรณยุกต์ ที่มีประสิทธิภาพ 83.29/85.44 และผลการวัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนการสอน ปรากฏว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก

Meng Yu Bao (2560) ได้ศึกษาผลการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนด้วยวิธีสอน โดยใช้เกม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/8 โรงเรียนดาราสมุทรศรีราชา อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ในภาคเรียนที่

1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการเลือกตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) และใช้วิธีจับสลาก ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน หลังการใช้วิธีสอนโดยใช้เกมสูงกว่าก่อนการใช้วิธีสอนโดยใช้เกมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน หลังการใช้วิธีสอนโดยใช้เกมสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน หลังการใช้วิธีสอนโดยใช้เกม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ไชยฉัตร โรจน์พลทامل (2562) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาทักษะภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 100 2) นักเรียนมีคะแนนประเมินทักษะอยู่ในระดับปานกลาง 3) นักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ในระดับมาก

สาธิตา พันเทศ (2563) ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเจ็ยงหัว จำนวน 44 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t=18.897^*$) 2) ผลการเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t=44.384^*$) 3) ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียนโดยการเรียนรู้ ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน มีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ($t=1.243^*$) 4) ผลการเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนมีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน นักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยสถานการณ์เป็นฐานอยู่ในระดับมาก

ธัญชนก สุขเลิศนันทกิจ (2563) ศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดพลมานีย์ เขตลาดกระบัง จังหวัดกรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 1 ห้องเรียน จำนวน 35 คน ได้จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีความสามารถการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ สูงกว่าเกณฑ์กำหนดคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 และมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ โดยภาพรวม อยู่ในระดับ มากที่สุด

2.7.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐาน และเทคนิค Think Pair Share

สุบรรณ ตั้งศรีเสรี (2556) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบค้นพบจากการชี้แนะร่วมกับเทคนิค Think-Pair-Share ที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารและความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2556 จำนวน 100 คน เป็นนักเรียนกลุ่มทดลองจำนวน 50 คน และนักเรียนกลุ่มควบคุมจำนวน 50 คน โดยนักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบค้นพบจากการชี้แนะร่วมกับเทคนิค Think-Pair-Share และนักเรียนกลุ่มควบคุมได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการสื่อสารและความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์สูงกว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนกลุ่มทดลอง มีความสามารถในการสื่อสารทางคณิตศาสตร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์ทางคณิตศาสตร์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปรดา หวังศุค และอัญญมณี บุญเชื้อ (2557) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การจัดการเรียนการสอนระดับอนุบาลโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน ของโรงเรียนทุ่งมหาเมฆ ผลการวิจัยพบว่า 1) การวางแผนการสอน พบว่า ครูมีส่วนร่วมในการจัดเตรียมหลักสูตรสถานศึกษาปฐมวัยที่ระบุข้อมูล แนวทางการจัดการเรียนการสอนและเลือกหน่วยการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับวรรณกรรม 2 รูปแบบ คือ การใช้วรรณกรรมเป็นสื่อที่สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้และการคัดเลือกวรรณกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นจุดเริ่มของหน่วย ข้อมูลในแผนการจัดประสบการณ์ที่สอดคล้องกับการใช้วรรณกรรมได้อย่างสอดคล้องกันทั้งด้านจุดประสงค์ การจัดประสบการณ์ กิจกรรม สื่อ และการประเมิน 2) การจัดกิจกรรม พบว่า มีการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาเด็กในด้านการเรียนรู้ภาษาผ่านวรรณกรรม และ กิจกรรมพัฒนาทักษะและความรู้ผ่านวรรณกรรม โดยผ่านกิจกรรมประจำวัน และผ่านหน่วยการจัดประสบการณ์โดยใช้

วรรณกรรมเป็นฐาน 3) สื่อและสภาพแวดล้อม พบว่า มีสื่อวรรณกรรมที่ช่วยในการส่งเสริมการเรียนรู้ มีการจัดพื้นที่ในการทำกิจกรรมหลายรูปแบบ มีการจัดพื้นที่แสดงผลงานของเด็กที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรม มีมุมหนังสือที่จัดแสดงหนังสือที่เกี่ยวข้องกับหน่วยการเรียนรู้ 4) การประเมินผล พบว่า หน่วยการจัดประสบการณ์โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานมีการประเมินผลด้วยการนำเสนอในห้องและนิทรรศการ และมีการประเมินทักษะภาษาโดยใช้การประเมินด้านการเล่าเรื่อง

เนตรชนก รักกาญจน์ (2558) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างทักษะทางสังคมของเด็ก กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กปฐมวัยจำนวน 30 คน จากโรงเรียนวัดม่วง ปีการศึกษา 2557 ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน เด็กปฐมวัยมีทักษะทางสังคมสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งยอมรับสมมติฐานที่กำหนดไว้ข้อที่ 1 และหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานเด็กปฐมวัยมีความคงทนของทักษะทางสังคม ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

ปิยะนุช เจียมจันทร์(2560) การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนแบบเพื่อนคู่คิดโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง คำราชาศัพท์วัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง คำราชาศัพท์ 2) หาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนก่อนเรียนและหลังเรียน และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม จำนวน 30 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินคุณภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และแบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า 1) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนประกอบด้วยเนื้อหา 3 บท ได้แก่ ความหมายและ ความสำคัญของราชาศัพท์ วิธีใช้ราชาศัพท์ และหมวดของคำราชาศัพท์ และมีคุณภาพโดยรวมอยู่ในระดับมาก 2) กระบวนการสอนแบบเพื่อนคู่คิด โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีประสิทธิภาพ 88.44/85.56 สูงกว่าเกณฑ์กำหนด 80/80 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังมีค่าสูงมากกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ความพึงพอใจของ นักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการสอนแบบเพื่อนคู่คิด โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

ชญญา แนวคง (2561) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยร่วมกับ เทคนิค Think -Pair -Share ที่มี ต่อมนโททัศน์ และความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยเพื่อเปรียบเทียบมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ความเท่ากันทุกประการและความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยร่วมกับเทคนิค Think Pair Share กับเกณฑ์ร้อยละ 70 การวิจัยเป็นแบบศึกษากลุ่มเดียวหลังการทดลองครั้งเดียว กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนกรอกสมบูรณ์วิทยาคม จำนวน 18 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์เรื่องความเท่ากันทุกประการ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ คะแนนหลังเรียนของแบบทดสอบวัดมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์เรื่องความเท่ากันทุกประการ หลังใช้เทคนิค Think Pair Share สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. คะแนนหลังเรียนของแบบทดสอบแบบทดสอบวัดความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์หลังใช้เทคนิค Think Pair Share สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อุษา ภิรมย์รักษ์ (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ด้วยการ จัดการเรียนรู้แบบการสอนแนะให้รู้จัก (CGI) ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบการสอนแนะให้รู้จัก (CGI) ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบการสอนแนะให้รู้จัก (CGI) ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนรัตน โกสินทร์สม โภชบวรนิเวศสาธิต ในพระสังฆราชูปถัมภ์ซึ่งกำลังเรียน อยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 34 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) การวัดใช้การทดสอบ Pre และ Post tests รวมถึงใช้แบบสอบถามความพอใจ ผลการวิจัยพบว่า 1. คะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบการสอนแนะให้รู้จัก (CGI) ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีความคิดเห็นในภาพรวมอยู่ใน ระดับมาก

2.7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Wicke (1992, อ้างถึงใน Dolzhykova, 2014) ได้ทำการศึกษาเรื่องการใช้นิทานในการสอนภาษาเยอรมัน กับเด็กปฐมวัยจำนวน 15 คน ที่ประเทศแคนาดา ผลการวิจัยพบว่านิทานเป็นสื่อที่ทำให้เกิดประสิทธิภาพทางเรียนอย่างดียิ่ง กล่าวคือมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญระหว่างคะแนนการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน นักเรียนให้การตอบสนองและร่วมกิจกรรมทางภาษาจากการเล่านิทาน ผลคะแนนและการประเมินทางด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ชี้ให้เห็นว่า นักเรียนชื่นชอบและเพลิดเพลินกับการเล่านิทาน การเรียนและการเขียนเรื่อง นอกจากนี้นิทานยังเป็นสื่อที่ส่งเสริมพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนอีกด้วย

Seidel (2002) ได้ทำการศึกษาเรื่องการใช้การเล่าเรื่องเพื่อพัฒนาความรู้เดิมของ นักเรียนก่อนเข้าเรียนระดับประถมศึกษาโดยใช้วิธีการสังเกตพร้อมจดบันทึกพฤติกรรมก่อนและหลังการฟังของนักเรียน กับนักเรียนอนุบาลจำนวน 8 คน ที่ประเทศอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษสูง นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนสามารถนำเรื่องที่ฟังจากโรงเรียนไปเล่าให้ผู้ปกครองฟังอีกด้วย

Guleca & Durmusb (2015) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการฟัง โดยการใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง วรรณกรรมสำหรับเด็ก กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 23 คน ระยะเวลาทดลอง 12 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่าคะแนนการวัดความสามารถในการฟังหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งพบว่ามี ความแตกต่างระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยยังได้เสนอแนะว่าวรรณกรรมสำหรับเด็กที่เหมาะสม มีผลต่อการพัฒนาทักษะการฟังของเด็กในทางบวก กล่าวคือ วรรณกรรมสำหรับเด็กควรใช้ภาษาและรูปประโยคเรียบง่าย เนื้อหาไม่ซับซ้อน

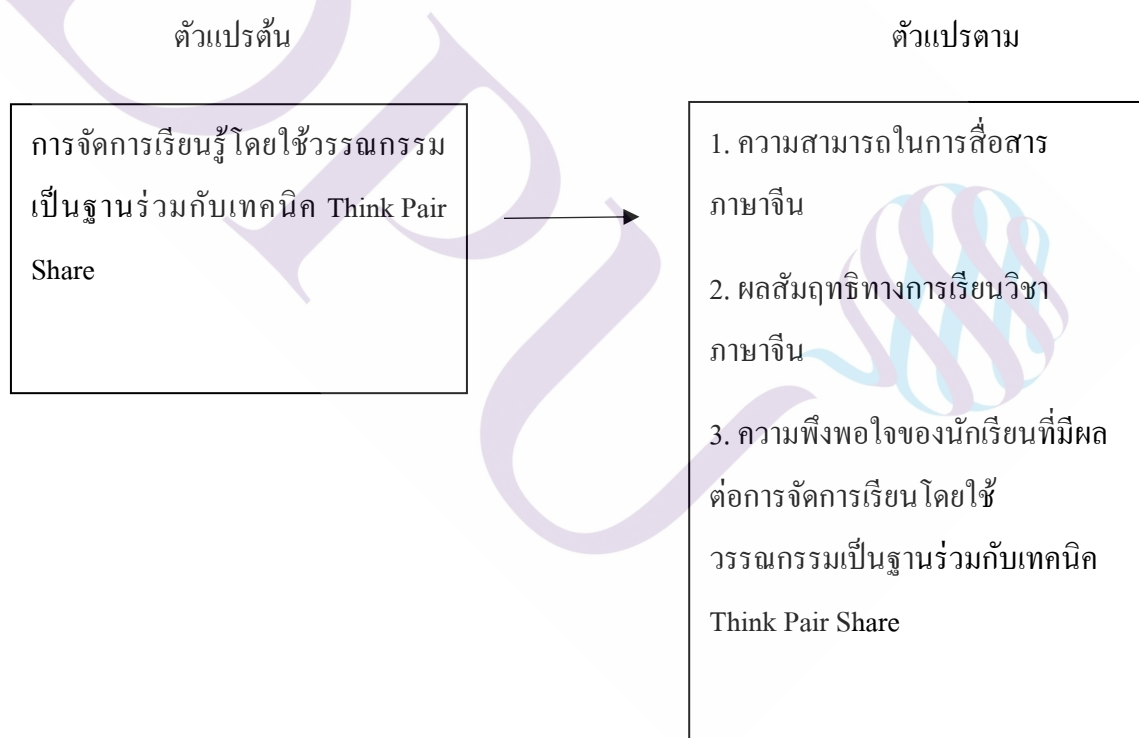
Thompson (2017) ได้ศึกษาการใช้ภาษาพูดในการเล่าเรื่องในวรรณกรรมเด็กว่า มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดและการฟังของนักเรียนปฐมวัยหรือไม่ เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ออกแบบการใช้วรรณกรรมสำหรับเด็กในการเรียนการสอนระดับปฐมวัย คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันถูกนำมาใช้เพื่อตรวจสอบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างภาษาพูดกับความเข้าใจในการฟังหรือไม่ ผลการวิจัยพบว่าทั้งภาษาพูดง่าย ๆ ประโยคสั้น ๆ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความเข้าใจในการฟัง นอกจากนี้ผลคะแนนการฟังจากการภาษาพูดสูงกว่าการใช้ภาษาเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากศึกษาตัวอย่างงานวิจัย ด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ ทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่างานวิจัยยังมุ่งเรื่อง การใช้เทคนิค Think Pair Share กับวิชาคณิตศาสตร์ มากกว่าจะใช้

วิชาเกี่ยวกับภาษา โดยเฉพาะภาษาจีน ทั้ง ๆ ที่เทคนิคดังกล่าว ถือเป็นเทคนิคที่ช่วยสร้างโอกาสการได้ ฟังและฝึกพูด มีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกัน หรือ Output นอกจากนี้การใช้วรรณกรรมเป็นฐาน ก็ยังเน้น การวิจัยในเคาระะดับปฐมวัย ทั้งๆ ที่ การใช้วรรณกรรมเป็นฐาน สามารถนำมาปรับใช้กับการเรียน ภาษาต่างประเทศได้ เพราะ เป็นการเน้นการฝึกการรับสาร หรือ Input ได้ดี ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงทำการ วิจัยผลของการจัดการเรียนรู้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ใช้กับการเรียนสอน ภาษาจีน เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

2.8 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร ภาษาจีน โดยใช้การจัดการการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ผู้วิจัย สามารถกำหนดเป็นแผนภาพกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ ดังภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.2 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้การจัดการการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีรายละเอียดดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
- 3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากร คือ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนเอกชน ที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตจตุจักร จังหวัดกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 3 โรงเรียน ได้แก่

- (1) โรงเรียนเพชรรัชต์ในพระอุปถัมภ์ 1 ห้องเรียน จำนวน 25 คน
- (2) โรงเรียนสตรีวรนาถบางเขน 3 ห้องเรียน จำนวน 98 คน
- (3) โรงเรียนอรรธมิตร 1 ห้องเรียน จำนวน 28 คน

รวมนักเรียนจำนวน 151 คน (สถิติจำนวนนักเรียนประจำปีการศึกษา 2564)

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้วิธีการจับฉลาก สุ่มห้องเรียน ซึ่งมีทั้งหมด 1 ห้องเรียน ที่ได้มา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1 ห้องเรียน จากโรงเรียนเพชรรัชต์ในพระอุปถัมภ์ จำนวน 25 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share

3.2.2 แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

3.2.3 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

3.2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือโดยมีรายละเอียด ดังนี้

3.3.1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share มีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1) ศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศวิชาภาษาจีนของสถานศึกษา ศึกษาเนื้อหาและหน่วยการเรียนรู้ที่จะนำมาใช้ โดยคัดเลือกเรื่องจากเรื่องใกล้ตัวผู้ใกล้ตัว เรื่องที่ง่ายไปหาเรื่องที่ยาก และจากเรื่องที่เป็นรูปธรรมไปสู่เรื่องที่เป็นนามธรรม เพื่อนำมาสร้าง แผนการจัดการเรียนรู้

2) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 7 แผน จากหน่วยการเรียนรู้ 7 หน่วย หน่วยละ 3 ชั่วโมง รวมเวลา 21 ชั่วโมง คือ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เทศกาลวันตรุษจีน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เทศกาลวันหยวนเซียว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เทศกาลวันไหว้พระจันทร์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เทศกาลวันจีซี (วันแห่งความรักของจีน)
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เทศกาลวันฉงหยาง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6	หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เทศกาลวันบ๊ะจ่าง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7	หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เทศกาลวันเซ็งเม้ง

ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกเพื่อการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ซึ่งแบบฝึกนี้เป็นให้นักเรียนสร้างบทสนทนาโดยใช้คำและประโยคที่หน่วยการเรียนรู้ที่เรียน ความยาว 2 นาทีแล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน

3) ผู้วิจัยได้นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อขอคำแนะนำและนำมาปรับปรุงแก้ไข

4) ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน พิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมโดยพิจารณาให้คะแนน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 102)

เหมาะสมมากที่สุด	ให้	5 คะแนน
เหมาะสมมาก	ให้	4 คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	ให้	3 คะแนน
เหมาะสมน้อย	ให้	2 คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย มีดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51 – 5.00	หมายถึง ระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51 – 4.50	หมายถึง ระดับมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 – 3.50	หมายถึง ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51 – 2.50	หมายถึง ระดับน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.50	หมายถึง ระดับน้อยที่สุด

5) ผู้วิจัยได้นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และแปลผลได้ดังนี้

ตารางที่ 3.1 ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน		\bar{x}	S.D.	แปล ความหมาย
1	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วนและสัมพันธ์กัน	5.00	0.00	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาสาระ	4.86	0.20	มากที่สุด
3	กิจกรรมสอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์	4.91	0.07	มากที่สุด
4	กิจกรรมทำให้ผู้เรียน กล้าแสดงพูดภาษาจีน	4.86	0.12	มากที่สุด
5	กิจกรรม เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน	4.33	0.29	มาก
6	กิจกรรมช่วยผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการเรียนคำศัพท์ และโครงสร้างประโยค	4.90	0.14	มากที่สุด
7	สื่อการสอนเหมาะสมกับกิจกรรม	4.52	0.38	มากที่สุด
8	ระยะเวลาของกิจกรรมมีความเหมาะสม	4.48	0.41	มาก
9	การวัดและการประเมินผลครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	4.95	0.07	มากที่สุด
10	การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
ภาพรวม		4.78	0.17	มากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share มีภาพรวมโดยค่าเฉลี่ย 4.78 ซึ่งสูงกว่า 3.51 ถือว่าสามารถนำไปใช้ได้

3.3.2 การสร้างแบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

ขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน มีดังนี้

1) ศึกษาเอกสาร ตำรา ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และวิธีสร้างแบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

2) สร้างแบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน โดยให้ครอบคลุมสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของหน่วยการเรียนรู้ในแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ทดลอง

3) สร้างแบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน แบบประเมินนี้เป็นการกำหนดสถานการณ์สร้างบทสนทนาโต้ตอบกันเป็นคู่ โดยให้นักเรียนให้เลือกจากสถานการณ์จำนวน 7 สถานการณ์ ที่มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน คะแนนแบบประเมิน มีคะแนนเต็ม 30 คะแนน หัวข้อสถานการณ์ที่ให้เลือก ได้แก่

- (1) ชวนเพื่อนไปรับประทานอาหารและมอบของขวัญให้เพื่อนในเทศกาลวันซี้ซี้
- (2) เล่าเรื่องไปไหว้บรรพบุรุษในเทศกาลวันเซ่งเม้ง
- (3) ชวนเพื่อนไปเที่ยวทำกิจกรรมใน เทศกาลวันไหว้พระจันทร์
- (4) ไปรับประทานอาหารกับครอบครัวในเทศกาลวันตรุษจีน
- (5) ทำขนมบ๊ะจ่างกับเพื่อนใน เทศกาลวันบ๊ะจ่าง
- (6) เล่าเรื่องกิจกรรมที่ทำกับครอบครัวในเทศกาลวันฉงหยาง
- (7) สอนเพื่อนเล่นทายคำไปบน โคมลอยในเทศกาลวันหยวนเซียว

วิธีการทดสอบใช้วิธีการจับฉลาก และให้นักเรียนแสดงบทบาทกับเพื่อนนักเรียน ตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ แบบประเมิน นี้ใช้ทดสอบหลังการเรียนครบทั้ง 7 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยประเมินความสามารถในการสื่อสารจากองค์ประกอบ ซึ่งได้ดัดแปลงเกณฑ์ของ Linder, (1977) ดังนี้

- (1) ความคล่องแคล่ว (Fluency) คือ ความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติของการพูด
- (2) ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility) คือ ผู้ฟังสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร

ทำให้การพูดเข้าใจง่าย ผู้พูดจะต้องมีการออกเสียงได้ถูกต้อง

(3) ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication) คือมีเนื้อหาที่เหมาะสม เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องหรือหัวข้อสนทนา

(4) คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication) ได้แก่ ความถูกต้องของไวยากรณ์

Linder (1977) ได้เสนอวิธีการวัดและการประเมินผลการสื่อสาร ไว้ 4 ประการ 6 ระดับ แต่ผู้วิจัยได้เลือกและปรับใช้เป็น 4 ระดับ เพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียน

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาจีน

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	4	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่าย และใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	2	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและติดขัดบางครั้ง
	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง
ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility)	4	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	3	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	2	เข้าใจได้บางคำ วลี ประโยคที่ผู้พูดกล่าวถึง
	1	เข้าใจในสิ่งที่พูดได้น้อยมาก
ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย
	1	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)	4	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด
	2	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อย
	1	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก

4) นำแบบประเมิน ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พิจารณาเพื่อขอคำแนะนำและนำมาปรับแก้ไข

5) นำแบบประเมิน ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ตรวจสอบคุณภาพด้านเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) (Rovinelli & Hambleton, 1977, pp. 49-60) ซึ่งมียค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

ให้คะแนน +1	หมายถึง	แบบวัดมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้
ให้คะแนน 0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าแบบวัดมีความสอดคล้องกับ เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้
ให้คะแนน -1	หมายถึง	แบบวัดไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

แบบประเมิน ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนมีค่า IOC เท่ากับ 0.78

6) สำหรับการให้คะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ผู้วิจัยได้ใช้ผู้ประเมินการพูด 3 คน โดย ผลคะแนนประเมินที่ได้มา ผู้วิจัยใช้ Pearson correlation coefficient ตรวจสอบ Inter rater rating โดยได้ผลคะแนนเท่ากับ 0.81 ซึ่งถือว่า คะแนนของผู้ประเมินทั้งสาม เป็นที่ยอมรับ และมีความสอดคล้อง (Consistent)

7) ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ที่แก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.3.3 การสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน มีดังนี้

1) ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

2) สร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนเป็นข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ คะแนนเต็ม 30 คะแนนเป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยวัดพุทธิพิสัย (Cognitive

domain) 4 ชั้น คือ ความจำ (Knowledge) ความเข้าใจ (Comprehension) การนำไปใช้ (Application) และการวิเคราะห์ (Analysis) ซึ่งเป็นแนวคิดของบลูม (Bloom, 1968)

3) นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

4) นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบคุณภาพด้านเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาโดยการจัดวิธีการตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณา ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) (Rovinelli&Hambleton, 1977: 49-60) หากมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป จะถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับ ดังนี้

คะแนน +1	หมายถึง	แน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
คะแนน 0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
คะแนน -1	หมายถึง	แน่ใจว่าแบบทดสอบไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนมีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00

5) นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ที่แก้ไขแล้ว ไปทดลอง (tryout) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 25 คน จากนั้นนำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนมาวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาคุณภาพ โดยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน หากมีความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.2 ถึง 0.8 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป จะถือว่ามีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้ และได้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น.58 – 66)

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน มีค่าความยากง่าย (p) เท่ากับ 0.45 และค่าอำนาจจำแนก (r) เท่ากับ 0.68 และมี ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.81

6) ได้นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ที่แก้ไขแล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3.4 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share

ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีผลต่อการเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share มีดังนี้

1) ศึกษาค้นคว้าเอกสาร หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้สอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2) สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยจะมีประเด็นการสอบถาม ประกอบด้วย 1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 2) ด้านผู้เรียน 3) ด้านครูผู้สอน และ 4) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ รวมทั้งหมด 20 ข้อ

คำถามจะเป็นแบบปลายปิดแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) โดยการจัดมาตราวัดแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) มี 5 ระดับ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น.121)

คะแนน	ระดับความพึงพอใจ
5 คะแนน	หมายถึง มากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง มาก
3 คะแนน	หมายถึง ปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง น้อย
1 คะแนน	หมายถึง น้อยที่สุด

การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย มีดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51 - 5.00	หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51 - 4.50	หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 - 3.50	หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51 - 2.50	หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 1.50	หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับน้อยที่สุด

3) นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณาความเหมาะสมรวมถึงให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

4) นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความชัดเจนของคำถาม ความถูกต้องเหมาะสมของภาษา โดยการจัดวิธีการตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณา ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item

Objective Congruence) (Rovinelli&Hambleton, 1977: 49-60) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป จะถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับดังนี้

ให้คะแนน +1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อความวัดตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน 0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อความวัดตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน -1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อความวัดไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

แบบสอบถามความพึงพอใจ มีค่า IOC เท่ากับ 0.85

5) นำแบบสอบถามความพึงพอใจ ที่แก้ไขแล้วไปทดลอง (tryout) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 25 คน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข และหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค หากมีค่า 0.7 ขึ้นไปถือว่ามีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้ แบบสอบถามความพึงพอใจ มีค่าความเชื่อมั่น 0.89

6) นำแบบสอบถามความพึงพอใจ ที่แก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล มีดังนี้

3.4.1 แบบแผนการทดลอง

แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียว สำหรับการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน เป็นแบบการทดสอบหลังเรียนอย่างเดียว (One group posttest only design) โดยมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

3.4.1.1 แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียว สำหรับการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน โดยแบบการทดสอบหลังเรียนอย่างเดียว (One group posttest only design) มีแบบแผนการทดลอง ดังตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียวสำหรับการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

กลุ่ม	Treatment	Post-test
ทดลอง	X	T

T หมายถึง การวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

X หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้ วรรณกรรมเป็นฐาน ร่วมกับ เทคนิคThink Pair

Share

3.4.1.2 แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน (One group pretest posttest design) สำหรับการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน ดังตารางที่

3.4

ตารางที่ 3.4 แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน (One group pretest posttest design) สำหรับการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน

กลุ่ม	Pre-test	Treatment	Post-test
ทดลอง	T ₁	X	T ₂

เมื่อ T₁ หมายถึง การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนก่อนเรียน
 T₂ หมายถึง การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนหลังเรียน
 X หมายถึง การจัดการการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค
 Think Pair Share

3.4.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลมีดังนี้

ผู้วิจัยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1) ผู้วิจัยจัดเตรียมกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ 7 แผน 7 หน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วย หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 3 ชั่วโมง รวมเวลา 21 ชั่วโมง ดังนี้หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เทศกาลวันตรุษจีน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เทศกาลวันหยวนเซียว หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เทศกาลวันไหว้พระจันทร์ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เทศกาลวันซีซี (วันแห่งความรักของจีน) หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เทศกาลวันฉงหยาง หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เทศกาลวันป๊ะจ่าง หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เทศกาลวันเซงเม้ง

2) ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทราบ ก่อนเริ่มเรียน

3) ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนเพื่อเก็บคะแนน ซึ่งเป็นคะแนนก่อนเรียน

4) ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share จำนวน 7 แผน รวมทั้งสิ้น 21 ชั่วโมง แต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึก โดยจะมีการเก็บคะแนนและเพื่อให้นักเรียนนำไปปรับแก้ไข ซึ่งเป็นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

5) เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนครบ 21 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทำแบบประเมินความสามารถการสื่อสารภาษาจีนโดยกำหนดสถานการณ์ให้เลือก จากจำนวน 7 สถานการณ์ที่มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน แต่ละสถานการณ์มีคะแนนเต็ม 30 คะแนน วิธีการประเมินโดยใช้วิธีการจับฉลากและให้นักเรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ การแสดงบทบาทกับเพื่อนนักเรียน แต่ละคู่ที่ทำแบบประเมินแล้ว ครูต้องแยกนักเรียนที่ทำแบบประเมินแล้วออกมาเพื่อไม่ให้มาพบกัน และเพื่อป้องกัน การสอบถามซึ่งจะทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันในการทำแบบประเมิน ทั้งนี้การประเมินจะมีผู้ประเมินจำนวน 3 คน คือ ผู้วิจัย ครูสอนภาษาจีนและครูชาวจีนเจ้าของภาษา ร่วมกันให้คะแนนและเพื่อเก็บคะแนน

6) ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาจีนหลังเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับก่อนเรียน เพื่อเก็บคะแนน และนำไปใช้วิเคราะห์ข้อมูล

7) ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่าง ทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน ประเด็นแบบสอบถามประกอบด้วย 1) ด้านการวัดกิจกรรมการเรียนรู้ 2) ด้านผู้เรียน 3) ด้านครูผู้สอน และ 4) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ รวมทั้งหมด 20 ข้อ

8) ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด หลังจากนั้นจะนำผลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีทางสถิติ แปลผลในรูปตาราง การพรรณนาและอภิปราย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 เปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share กับเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยใช้ t-test for One Sample

3.5.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share โดยใช้ t-test for Dependent Samples

3.5.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้กระบวนการทางสถิติดังนี้

3.6.1 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.6.1.1 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น.101)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ร้อยละ
	f	แทน	ความถี่หรือจำนวนข้อมูลที่ต้องการหาร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.6.1.2 สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (Mean) คำนวณจากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556:124)

$$\bar{x} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3.6.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2556:126) ดังนี้

$$S.D = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	$S.D$	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$(\sum x)^2$	แทน	กำลังสองของคะแนนรวม
	$\sum x$	แทน	ผลรวมคะแนนยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3.6.2 สถิติเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ

3.6.2.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยหาดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index item of Objective: IOC) (Rovinelli & Hambleton, 1997) คำนวณหาค่า IOC ดังนี้

$$\text{จากสูตร} \quad IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ค่าดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาระดับค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามที่ได้จากการคำนวณสูตรที่ดัชนีมีค่าระหว่าง 0.00 -1.00 แล้วคัดเลือกเครื่องมือที่ได้ค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป แต่ถ้าได้ค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ควรพิจารณาข้อคำถามข้อนั้นใหม่ ควรปรับปรุงแก้ไขหรือตัดทิ้ง

3.6.2.2 หาค่าความยากง่าย โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยากของแบบทดสอบ
	R	แทน	จำนวนคนตอบถูกทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

เกณฑ์การพิจารณาระดับค่าความยากของข้อสอบแต่ละข้อที่ได้จากการคำนวณจากสูตรที่มีค่าอยู่ระหว่าง 0.00 ถึง 1.00 ที่มีรายละเอียดเกณฑ์ของเกณฑ์ในการพิจารณาตัดสิน ดังนี้

ได้	$0.80 \leq p \leq 1.00$	เป็นข้อสอบที่ง่ายมาก ควรตัดทิ้ง หรือนำไปปรับปรุง
	$0.60 \leq p < 0.80$	เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่ายใช้ได้ดี
	$0.40 \leq p < 0.60$	เป็นข้อสอบที่ความยากง่ายปานกลาง ดีมาก

$p < 0.20$ เป็นข้อสอบที่ยากมาก ควรตัดทิ้งหรือนำไปปรับปรุง
โดยที่ข้อสอบที่จะสามารถนำไปใช้ในการวัดผลที่มีประสิทธิภาพจะมีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.80

3.6.2.3 หาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$r = \frac{P_H - P_L}{n}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	P_H	แทน	จำนวนคนตอบถูกในกลุ่มสูง
	P_L	แทน	จำนวนคนตอบถูกในกลุ่มต่ำ
	n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำ

3.6.2.4 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร KR-20 ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$r = \frac{k}{k-1} \left\{ \frac{s_r^2 - \sum pq}{s_r^2} \right\}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อสอบ
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบถูกแต่ละข้อ
	q	แทน	$1 - p$
	s_r^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนที่สอบได้

3.6.2.5 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยผู้วิจัย
ใช้สูตรค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ (Cronbach's Alpha Coefficient) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

สูตร

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_r^2} \right\}$$

เมื่อ

α	แทน	ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ
n	แทน	จำนวนข้อคำถามของเครื่องมือวัด
s_i^2	แทน	ความแปรปรวนเป็นรายข้อ
s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของเครื่องมือวัด

 α ต้องมีค่า 0.7 ขึ้นไป

3.6.2.6 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน โดยผู้วิจัยใช้ Pearson correlation coefficient

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{(N \sum X^2 - (\sum X)^2)(N \sum Y^2 - (\sum Y)^2)}}$$

3.6.3 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐาน

3.6.3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียน กับเกณฑ์คะแนนร้อยละ 75 โดยใช้สถิติทดสอบค่า t (t-test for one sample) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

จากสูตร $t = \frac{\bar{X} - \mu_0}{\frac{S}{\sqrt{n}}}$ โดยมี $df = n - 1$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - Distribution
	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
	μ_0	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากร หรือ เกณฑ์ที่ตั้งขึ้น
	S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)

3.6.3.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนกับโดยใช้สถิติทดสอบค่า t (paired t-test) หรือ t-test for dependent samples (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ	t	แทน ค่าที่ใช้พิจารณาของการแจกแจงแบบที
	D	แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน จำนวนคู่
	ΣD	แทน ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้รับจากการทดสอบก่อนเรียนกับทดสอบหลังเรียน
	ΣD^2	แทน ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้รับจากการทดสอบก่อนเรียนกับทดสอบหลังเรียน

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิจัย แบ่งเป็น 3 ตอน ซึ่งผลการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share กับเกณฑ์ร้อยละ 75
- 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียน
- 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share

ผลการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share กับเกณฑ์ ร้อยละ 75

ตารางที่ 4.1 แสดงคะแนนความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share กับเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 25 คน โดยผู้ประเมิน 3 คน

ลำดับ	คะแนนทดสอบความสามารถการสื่อสารภาษาจีน		เกณฑ์ผ่านคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75
	หลังเรียน (30 คะแนน)	คิดเป็นร้อยละ	
1	22.67	75.57	ผ่าน
2	24.67	82.23	ผ่าน
3	24.33	81.10	ผ่าน
4	19	63.33	ไม่ผ่าน
5	23.33	77.77	ผ่าน
6	24.33	81.10	ผ่าน
7	25.33	84.43	ผ่าน
8	22.67	75.57	ผ่าน
9	23	76.67	ผ่าน
10	23.67	78.90	ผ่าน
11	21.33	71.10	ไม่ผ่าน
12	25	83.33	ผ่าน
13	23.67	78.90	ผ่าน
14	26	86.67	ผ่าน
15	20	66.67	ไม่ผ่าน
16	19.67	65.57	ไม่ผ่าน

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ลำดับ	คะแนนทดสอบความสามารถการสื่อสาร ภาษาจีน		เกณฑ์ผ่านคะแนน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75
	หลังเรียน (30 คะแนน)	คิดเป็นร้อยละ	
17	22.67	75.57	ผ่าน
18	24	87.77	ผ่าน
19	26.33	87.77	ผ่าน
20	21	70	ไม่ผ่าน
21	25	83.33	ผ่าน
22	25.67	85.57	ผ่าน
23	23.33	77.77	ผ่าน
24	23	76.67	ผ่าน
25	24.33	81.10	ผ่าน
Mean	23.36	-	-
S.D.	1.95	-	-

จากตารางที่ 4.1 พบว่าคะแนนความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share กับเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 25 คน พบว่า นักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 จำนวน 20 คนคิดเป็นร้อยละ 80 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 20

ตารางที่ 4.2 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share กับเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนจำนวน 25 คน

(N=25)

ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน	คะแนนเต็ม	เกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75	Mean	S.D.	df	t	p
หลังเรียน	30	22.5	23.36	1.95	24	2.210*	.037

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.2 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 25 คน พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 23.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.95 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 มีคะแนนเท่ากับ 22.5 ของคะแนนเต็ม ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p=.037, t=2.210^*$)

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียน

ตารางที่ 4.3 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 25 คน

ลำดับ	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน		ผลต่างคะแนน ก่อนเรียน-หลัง เรียน	การแปลผล พัฒนาการ
	ก่อนเรียน (30 คะแนน)	หลังเรียน (30 คะแนน)		
1	11	23	12	เพิ่มขึ้น
2	14	21	7	เพิ่มขึ้น
3	8	17	9	เพิ่มขึ้น
4	20	28	8	เพิ่มขึ้น
5	15	24	9	เพิ่มขึ้น
6	5	17	12	เพิ่มขึ้น
7	17	23	6	เพิ่มขึ้น
8	11	21	10	เพิ่มขึ้น
9	17	24	7	เพิ่มขึ้น
10	12	12	0	เท่าเดิม
11	15	23	8	เพิ่มขึ้น
12	7	17	10	เพิ่มขึ้น
13	5	17	12	เพิ่มขึ้น
14	11	23	12	เพิ่มขึ้น
15	18	25	7	เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ลำดับ	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน		ผลต่างคะแนน ก่อนเรียน-หลัง เรียน	การแปลผล พัฒนาการ
	ก่อนเรียน (30 คะแนน)	หลังเรียน (30 คะแนน)		
16	20	27	7	เพิ่มขึ้น
17	13	23	10	เพิ่มขึ้น
18	16	23	7	เพิ่มขึ้น
19	10	15	5	เพิ่มขึ้น
20	12	21	9	เพิ่มขึ้น
21	15	22	7	เพิ่มขึ้น
22	9	19	10	เพิ่มขึ้น
23	12	23	11	เพิ่มขึ้น
24	16	23	7	เพิ่มขึ้น
25	17	24	7	เพิ่มขึ้น
คะแนน เฉลี่ย	13.04	21.40	-	-
S.D.	4.23	3.77	-	-

จากตารางที่ 4.3 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 25 คน พบว่า นักเรียนจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 96 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนหลังเรียนเพิ่มขึ้น และนักเรียนจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4 มีคะแนนเท่าเดิม

ตารางที่ 4.4 แสดงเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วย
 วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 25 คน

ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาจีน	คะแนน เต็ม	Mean	S.D.	df	t	p
ก่อนเรียน	30	13.04	4.23	24	15.535*	.000
หลังเรียน	30	21.40	3.77			

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.4 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน โดยใช้การ
 จัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียน ของ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 25 คน พบว่าคะแนนก่อนเรียน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 13.04 ส่วน
 เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.23 เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 21.40 ส่วน
 เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.77 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
 .05 ($p=.000, t=15.535^*$)

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share

ตารางที่ 4.5 แสดงระดับความพึงพอใจที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 25 คน

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ		
		\bar{X}	S.D	แปลผล
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
1.	กิจกรรมทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์และประโยคในการสื่อสารภาษาจีนได้ง่ายและรวดเร็ว	4.48	0.59	มาก
2.	กิจกรรมช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าตอบคำถามกล้าพูดภาษาจีน	4.64	0.64	มากที่สุด
3.	กิจกรรมมีความหลากหลายและกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรม	4.64	0.49	มากที่สุด
4.	เนื้อหาและความยากง่ายของกิจกรรมเหมาะสมกับผู้เรียน	4.36	0.86	มาก
5.	กิจกรรมการเรียนรู้สนุกและมีบรรยากาศผ่อนคลาย	4.44	0.58	มาก
6.	กิจกรรมช่วยฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม	4.72	0.46	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้		4.55	0.60	มากที่สุด

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ		
		\bar{X}	S.D	แปลผล
ด้านผู้เรียน				
1.	ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน เพิ่มขึ้น	4.72	0.54	มากที่สุด
2.	ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาจีนเพิ่มขึ้น	4.68	0.48	มากที่สุด
3.	ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์และประโยคในการสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์มากขึ้น	4.80	0.41	มากที่สุด
4.	ผู้เรียนสามารถทำงานด้วยตัวเองและทำงานร่วมกับเพื่อนได้ดีขึ้น	4.56	0.58	มากที่สุด
5.	ผู้เรียนพัฒนาการสื่อสารภาษาจีนได้อย่างรวดเร็ว	4.36	0.70	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม		4.62	0.54	มากที่สุด
ด้านครูผู้สอน				
1.	ครูผู้สอนใช้กิจกรรมและสื่อการสอนที่หลากหลาย	4.80	0.41	มากที่สุด
2.	ครูผู้สอนชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้และจุดประสงค์ให้แก่ นักเรียน	4.52	0.65	มากที่สุด
3.	ครูผู้สอนเปิดโอกาสหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรม	4.64	0.57	มากที่สุด
4.	ครูมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียน	4.60	0.58	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม		4.64	0.55	มากที่สุด

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ		
		\bar{X}	S.D	แปลผล
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ				
1.	ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนได้ดีขึ้น	4.72	0.46	มากที่สุด
2.	ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ วลี ประโยคได้มากขึ้น	4.60	0.50	มากที่สุด
3.	ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการทำงานร่วมกับเพื่อน	4.68	0.48	มากที่สุด
4.	ผู้เรียนได้กล้าแสดงออก	4.64	0.49	มากที่สุด
5.	ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.44	0.85	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม		4.62	0.56	มากที่สุด
ภาพรวม		4.60	0.56	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.5 พบว่า โดยภาพรวมความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D = 0.56) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย คือ ด้านครูผู้สอน ($\bar{X} = 4.64$, S.D.= 0.55) ด้านผู้เรียน ($\bar{X} = 4.62$, S.D.= 0.54) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.62$, S.D.= 0.56) และด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.55$, S.D.=0.60) ตามลำดับ แต่ละด้านเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีรายละเอียดดังนี้

ด้านครูผู้สอน ได้แก่ ครูผู้สอนใช้กิจกรรมและสื่อการสอนที่หลากหลาย ($\bar{X} = 4.80$, S.D.= 0.41) รองลงมาคือ ครูผู้สอนเปิดโอกาสหรือกระตุ้นให้นักเรียนทำกิจกรรม ($\bar{X} = 4.64$, S.D.= 0.57) ครูมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน ($\bar{X} = 4.60$, S.D.=0.58) และครูผู้สอนชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้และจุดประสงค์ให้แก่ผู้เรียน ($\bar{X} = 4.52$, S.D.= 0.65)

ด้านผู้เรียน ได้แก่ ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์และประโยคในการสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์ ($\bar{X} = 4.80$, S.D.= 0.41) รองลงมาคือ ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนเพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.72$, S.D.=0.54) ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาจีนเพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.68$, S.D.= 0.48) ผู้เรียนสามารถทำงานด้วยตัวเองและทำงานร่วมกับเพื่อน ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.58) และผู้เรียนพัฒนาการสื่อสารภาษาจีนได้อย่างรวดเร็ว ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.70)

ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ได้แก่ ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนได้ดีขึ้น ($\bar{X}=4.72$, S.D. = 0.46) รองลงมาคือ ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการทำงานร่วมกับเพื่อน ($\bar{X}= 4.68$, S.D.= 0.48) ผู้เรียนได้กล้าแสดงออก ($\bar{X}=4.64$, S.D.= 0.49) ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ วลี ประโยคได้มากขึ้น ($\bar{X}= 4.60$, S.D. = 0.50) และผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($\bar{X}= 4.44$, S.D. = 0.85)

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ ช่วยฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม ($\bar{X} = 4.72$, S.D. = 0.46) รองลงมาคือ กิจกรรมช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าตอบคำถามกล้าพูดภาษาจีน ($\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.64) และกิจกรรมมีความหลากหลายและกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรม ($\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.49) กิจกรรมทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์และประโยคในการสื่อสารภาษาจีนได้ง่ายและรวดเร็ว ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.59) กิจกรรมการเรียนรู้สนุกและมีบรรยากาศผ่อนคลาย ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.58) และผู้เนื้อหาและความยากง่ายของกิจกรรมเหมาะสมกับผู้เรียน ($\bar{X}= 4.36$, S.D. = 0.86)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วย
วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตามลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share กับ เกณฑ์ร้อยละ 75
- 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดย
ใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียน
- 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีน โดยใช้การจัดการ
เรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share

สมมติฐานการวิจัย

- 1) นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียน โดยใช้การจัดการ
เรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share เกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75
- 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรม
เป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
- 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วย
วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share อยู่ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนเอกชน ที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ใน เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 3 โรงเรียน ได้แก่ (1) โรงเรียนเพชรรัชต์ในพระอุปถัมภ์ (2) โรงเรียนสตรีวรนาถบางเขน (3) โรงเรียนอรรมิตร รวมนักเรียนจำนวน 151 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเพชรรัชต์ในพระอุปถัมภ์ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้อง มีนักเรียนจำนวน 25 คน กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 กลุ่มตัวอย่างที่ได้ มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้หน่วยห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มด้วยวิธีการจับฉลาก

2) ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น การจัดการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share

ตัวแปรตาม 1. ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน

3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรม

เป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share

3) ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยมีเนื้อหาการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนเพชรรัชต์ในพระอุปถัมภ์ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ประกอบด้วย 7 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 3 ชั่วโมง รวมเวลา 21 ชั่วโมง ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เทศกาลวันตรุษจีน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เทศกาลวันหยวนเซียว

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เทศกาลวันไหว้พระจันทร์

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เทศกาลวันซีซี (วันแห่งความรักของจีน)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เทศกาลวันฉงหยาง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เทศกาลวันบ๊ะจ่าง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เทศกาลวันเซ่งเม้ง

4) ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 21 ชั่วโมง

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ผู้วิจัยจัดเตรียมกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ 7 แผน 7 หน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วย หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 3 ชั่วโมง รวมเวลา 21 ชั่วโมง ดังนี้หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เทศกาลวันตรุษจีน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เทศกาลวันหยวนเซียว หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เทศกาลวันไหว้พระจันทร์ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เทศกาลวันซีซี (วันแห่งความรักของจีน) หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เทศกาลวันฉงหยาง หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เทศกาลวันบ๊ะจ่าง หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เทศกาลวันเซ่งเม้ง

2) ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทราบ ก่อนเริ่มเรียน

3) ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนเพื่อเก็บคะแนน ซึ่งเป็นคะแนนก่อนเรียน

4) ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share จำนวน 7 แผน รวมทั้งสิ้น 21 ชั่วโมง แต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึก โดยจะมีการเก็บคะแนน และเพื่อให้นักเรียนนำไปปรับแก้ไข ซึ่งเป็นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

5) เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนครบ 21 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทำแบบประเมินความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยกำหนดสถานการณ์ แบบประเมินกำหนดสถานการณ์ให้เลือกจากจำนวน 7 สถานการณ์ที่มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน แต่ละสถานการณ์มีคะแนนเต็ม 30 คะแนน วิธีการทดสอบโดยใช้วิธีการจับฉลาก และให้นักเรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ การแสดงบทบาทกับเพื่อนนักเรียน แต่ละคู่ที่ทำแบบทดสอบแล้ว ครูต้องแยกนักเรียนที่ทำแบบทดสอบแล้วออกมาเพื่อไม่ให้มาพบกัน และเพื่อป้องกันการสอบถามซึ่งจะทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันในการทำแบบทดสอบ ทั้งนี้การทดสอบจะมีผู้ประเมินจำนวน 3 คน คือ ผู้วิจัย ครูสอนภาษาจีนและครูชาวจีนเจ้าของภาษา ร่วมกันให้คะแนนและเพื่อเก็บคะแนน

6) ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาจีนหลังเรียนซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับก่อนเรียน เพื่อเก็บคะแนน และนำไปใช้วิเคราะห์ข้อมูล

7) ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่าง ทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน ประเด็นแบบสอบถามประกอบด้วย 1) กิจกรรมการเรียนรู้ 2) ด้านผู้เรียน 3) ด้านครูผู้สอน และ 4) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ รวมทั้งหมด 20 ข้อ

8) ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด หลังจากนั้นจะนำผลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีทางสถิติ แปลผลในรูปตาราง การพรรณนา และอภิปราย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1) เปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรม เป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share กับเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยใช้ t-test for One sample

2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share โดยใช้ t-test for Dependent samples

3) วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

5.1 สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share จากแบบทดสอบความสามารถการสื่อสารภาษาจีน ของนักเรียนจำนวน 25 คน พบว่านักเรียน 25 คน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 23.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.95 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 75 มีคะแนนเท่ากับ 22.5 คะแนนของคะแนนเต็ม ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p=.037$, $t=2.210^*$) อย่างไรก็ตาม เมื่อการพิจารณาคะแนนเป็นรายบุคคล พบว่านักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 จำนวน 20 คนคิดเป็นร้อยละ 80 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 20

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ก่อน

เรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 13.04 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.23 เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 21.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.77 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ($p = .000$, $t = 15.535^*$)

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share พบว่า โดยภาพรวม ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.56) เมื่อพิจารณาแต่ละด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านผู้สอน ($\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.55) ด้านผู้เรียน ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.54) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.555) และด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.60) ตามลำดับ

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 อภิปรายผลดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share จากแบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ของนักเรียนจำนวน 25 คน กับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่า มีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\text{sig.} = .023$, $t = 2.424^*$) และเมื่อพิจารณาคะแนนเป็นรายบุคคล พบว่า นักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 จำนวน 20 คนคิดเป็นร้อยละ 80 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 20

ผลการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ที่ผู้วิจัยได้ยัง สอดคล้องกับผลการวิจัยของเกสรี ลัดเลีย (2006, อ้างถึงใน เนตรชน กรักกาญจน์, 2558) ที่ใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาของเด็กปฐมวัย โดยพบว่า หลังจากที่เด็กปฐมวัยที่มีอายุระหว่าง 4 - 5 ปี ที่เรียนร่วมกันในลักษณะพหุวัฒนธรรมระหว่างเด็กไทยถิ่นใต้ เด็กไทยมุสลิมภาคใต้ และเด็กไทยเชื้อสายจีน โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม พบว่า มีคะแนนพัฒนาการด้านภาษาทั้ง 4 ทักษะของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนเรียนและสูงกว่ากลุ่มควบคุมด้วยนอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wardhani, Inderawati, และ Vianty (2019) ที่ได้จัดการเรียนการสอนโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานที่เป็นนิทานในวิชาภาษาอังกฤษโดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมปลายเกรด 11 พบว่าหลังการเรียนโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานคะแนนทั้ง 4 ทักษะสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ .05 รวมถึงผลการวิจัยยังสอดคล้องกับกมลรัตน์ พวงศิริและพัทธนันท์ วงษ์วิษุฒม (2561) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถการฟังและการพูด โดยการจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมการใช้นิทาน เล่าให้เด็กระดับปฐมวัยฟัง พบว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนการพัฒนาความสามารถทางการพูดและการฟัง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การที่ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนได้ อาจมาจากปัจจัยหลายประการ ได้แก่

ประการแรก การจัดการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาคำศัพท์ดังที่ นิตยา ประพฤติกิจ (2556) และ Enayati (2018) ได้เสนอแนะหากผู้เรียนคนใดมีโอกาสรับสาร (Input) วรรณกรรม มากเท่าไร เด็กคนนั้นก็จะมีโอกาสได้เรียนรู้คำศัพท์ มากขึ้นและนำไปเก็บในคลังคำศัพท์ของตน และเมื่อถึงเวลาจะนำไปใช้ ก็สามารถจะดึงคลังคำ ที่มีออกมาใช้ได้ Brown (2007) ยังได้เสนอย้ำความสำคัญของการฝึกทักษะการฟังและการอ่านไว้ว่า ยิ่งผู้เรียนได้ฝึกรับสารมากก็ยิ่งกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะทางภาษาได้เร็วและมีประสิทธิภาพ เพราะผู้เรียนได้ดึงความรู้เดิมมาใช้ (Schema) เพิ่มพูนคำศัพท์และรูปประโยคใหม่

ประการที่สอง การจัดการการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ยังเป็นการบูรณาการการรับสาร (Input) และการส่งสาร (Output) เข้าด้วยกัน กล่าวคือวรรณกรรมเป็นฐาน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการฝึกทักษะการฟัง และการอ่านหรือการรับสาร จากนั้นก็นำเรื่องที่ได้รับความรู้เข้ากิจกรรมที่เน้นการพูดโต้ตอบว่าเรื่องที่อ่าน เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ใคร ทำ อะไร ที่ไหน เมื่อไร จากนั้นตรวจสอบความเข้าใจ ความถูกต้องของคำตอบกับเพื่อนทั้งที่เป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มทั้งชั้น ดังที่ Mart (2012) และ Ahmadi, & Panahandeh (2016) ที่ได้แนะนำว่า การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้การสอนด้านภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องบูรณาการทักษะที่เป็นการรับสาร (Input) และการส่งสาร (Output) เข้าด้วยกันเนื่องจากการรับสาร ด้วยการฟังและการอ่านไม่เพียงแต่ได้ฝึกประมวลกระบวนการคิด เพื่อการเข้าใจจับประเด็นและหาคำตอบ หากยังได้พัฒนาคำคลัง คำ ประโยค หลักไวยากรณ์ อันจะส่งผลให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการส่งสาร คือ การพูด ไปด้วย การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ส่งสารออกมาก (output) จะทำให้ผู้เรียนทบทวนสิ่งที่ได้เรียนมา และรู้ว่าควรจะใช้คำ วลี ประโยคมาใช้เพื่อสื่อสารอย่างไร และนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร (Swain, 1985)

การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ถือเป็นการจัดเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ที่ส่งเสริมให้นักเรียนแต่ละความสามารถเก่งปานกลาง และอ่อนสามารถเรียนรู้ร่วมกันได้ ดังที่ Kagan (1994) สุกนธ์ สินธุพานนท์ และคณะ (2551) กล่าวว่าเทคนิค

Think Pair Share จะมีขั้นตอนที่ให้ ผู้เรียนแต่ละคนคิดหาคำตอบในระยะเวลาที่กำหนดให้ด้วยตนเอง ก่อน หลังจากนั้นแต่ละคนจับคู่แล้วนำคำตอบไปพูดคุยกับเพื่อนที่เป็นคู่ จากนั้นจึงนำคำตอบที่ได้ร่วมกันหารือกับเพื่อน ๆ ในชั้น ซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนมีส่วนในการแก้ปัญหาต่าง ๆ และช่วยเหลือกันการเรียนรู้แบบร่วมมือกันนี้ยังส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนกลยุทธ์ในการเรียน ภาษาต่างประเทศ เพื่อจะคัดสรรกลยุทธ์ที่เหมาะสมกับตนเอง (Anas, 2017; Arunsirot, 2018) และยังสามารถผ่านการให้เพื่อนช่วยประเมิน (Peer Evaluation) และการตรวจจากเพื่อน (Peer Correction) เพื่อตรวจสอบความเข้าใจ และคำตอบ หรือแม้แต่ความถูกต้องในเรื่องไวยากรณ์อีกด้วย (Kotsopa, 2004; Renslow, 2015) และการที่ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนยังช่วยให้ผู้เรียนลดความกังวลต่อการเรียน ภาษาต่างประเทศ อันเป็นปัจจัยสำคัญที่เพิ่มการจดจำคำศัพท์ และรูปประโยคเพื่อการสื่อสารใหม่ได้ดีขึ้น (Renslow, 2015; Alfares, 2017)

ประการที่สาม ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการสื่อสารได้ดีเนื่องจากมีโอกาสได้ปฏิบัติซ้ำไปมากล่าวคือ ในแต่ละหน่วยความรู้จะมีแบบฝึกการแต่งประโยคเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสิ่งนี้เป็น การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทบทวน ดึงคลังคำ และรูปประโยคที่ได้จากการฟังและอ่าน มาใช้เพื่อการ สื่อสารภาษาจีน ดังที่ Atkinson & Shiffrin (1968); Meesat (2015); Pérez (2016) ได้เสนอแนะว่าการ ดึงคลังคำ คลังประโยคจากความรู้เดิมมาใช้ซ้ำไปมา ก็ยังเกิดการเข้าใจ และจดจำมากยิ่งขึ้น ซึ่งช่วยให้ ข้อมูลที่ได้มานี้เก็บสะสมในความจำระยะยาวและเมื่อข้อมูลอยู่ในความจำระยะยาวแล้ว ก็จะถูกดึง ออกมาใช้ได้ง่าย และรวดเร็ว ทำให้สามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศได้คล่องแคล่ว (fluency) (Lewis, 2000; Enayati, 2018) นอกจากนี้แบบฝึกยังมีลักษณะที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในการ สื่อสารกับเพื่อนในชั้นเรียน และนำความรู้ที่ได้ไปแต่งบทสนทนาที่ใช้ในสถานการณ์จริง เช่น การ จัดเตรียมงานเลี้ยงในวันตรุษจีน ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาได้หลายรูปแบบ มีอิสระในการ เลือกใช้ภาษา เพื่อให้การสื่อสารบรรลุวัตถุประสงค์ ดังที่สุพิน บุญชูวงศ์ (2556) ได้กล่าวว่า กิจกรรมที่ ผู้เรียนได้ทำที่เข้าไปมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ และเลือกใช้ภาษาที่ถูกต้อง และ เหมาะสม เพื่อบรรลุเป้าหมายของการสื่อสาร ถือเป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร ได้ดี เช่นเดียวกับที่ Swain (1985) ได้กล่าวว่า หากนักเรียนคนใดขาดโอกาสในการมีส่วนร่วม หรือมี โอกาสที่จะได้ฝึกการสื่อสารกับผู้อื่นน้อยเกินไป ก็จะทำให้นักเรียนคนนั้นไม่ประสบความสำเร็จในการ สื่อสารภาษาตามเป้าหมายได้

ประการที่สี่ ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนเพราะอาศัยการร่วมมือ กันกับเพื่อนไม่ว่าจะเป็นการได้มีโอกาสพูดคุยโต้ตอบกับเพื่อน การให้เพื่อนเป็นผู้ประเมินและแนะนำ

(Peer evaluation และ Peer feedback) (Khusnia, 2017) สอดคล้องกับที่ วิภาวดี วงศ์เลิศ (2544) ได้เสนอแนะว่าเทคนิค Think Pair Share ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนากระบวนการคิด แก้ไขปัญหาด้วยตนเองก่อน โดยนักเรียนมีอิสระที่จะเลือกวิธีการหาคำตอบด้วยตนเอง จากนั้นตรวจสอบหรือคำตอบกับคู่ของตนและเพื่อนร่วมชั้น การจัดการเรียนการสอนแบบนี้ ไม่เพียงแต่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีอิสระในการตัดสินใจด้วยตนเอง ยังให้เรียนรู้จากเพื่อน เพื่อช่วยกันให้ได้ผลงานที่จะผิดพลาดน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 13.04 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.23 เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 21.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.77 กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (sig.= .000, t=15.535*)

จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้อยู่ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ก่อนเรียนและหลังเรียนนักเรียนมี 24 คน มีคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้น 1 คนคะแนนเท่าเดิม คะแนนเพิ่มขึ้นตั้งแต่ 5 คะแนนจนถึง 12 คะแนน การที่นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นี้ อาจด้วยปัจจัยที่ว่า ประการแรก นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการอ่าน เช่นการเดาความหมายของคำศัพท์ การอ่านจับใจความ การอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นต้น จากการได้ฝึกอ่านในทุกคาบของการเรียน และเมื่อการอ่านพัฒนาขึ้น ทักษะการพูด และการเขียนก็พัฒนาตามไปด้วย ดังที่ นฤมล เนียมหอม (2559) และดวงเดือน แฉงสว่าง (2542, อ้างถึงใน สรวีย์ พวงเดชนานท์, 2559) ได้กล่าวว่า การใช้วรรณกรรมในการจัดการเรียนการสอน ช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่าน ซึ่งเป็นสำคัญของทักษะทางภาษาในด้านอื่น

ปัจจัยอีกประการหนึ่งคือ บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี และสภาพอารมณ์ที่ดี ด้วยการนำการเรียนแบบร่วมมือกัน ด้วย Think Pair Share มาใช้ ส่งผลในทางบวกกับความสามารถในการเรียนของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Pollard & Triggs (1997) ที่กล่าวว่า ความผ่อนคลายของผู้เรียนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียน และเมื่อเกิดความพร้อม การเรียนก็จะประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับผลวิจัยของ วนิดา คีแป้น (2553) และ พัชสุดา กัลยาณวุฒิ (2558) ที่ได้สนับสนุนแนวคิดนี้เช่นกันว่า บรรยากาศที่นักเรียนร่วมกันทำกิจกรรมอย่างเป็นกันเองและสนุกสนาน ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเครียด หรือกดดัน ทำให้นักเรียนสนใจร่วมกันทำกิจกรรม ยินดีฝึกปฏิบัติ อันส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในการเรียนของตน

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share พบว่า โดยภาพรวมความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D = 0.56) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากที่สุดไปหาน้อย คือ ด้านครูผู้สอน ($\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.55) ด้านผู้เรียน ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.54) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.56) และด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.60) ตามลำดับมีรายละเอียดดังนี้

ด้านครูผู้สอน ได้แก่ ครูผู้สอนใช้กิจกรรมและสื่อการสอนที่หลากหลาย ครูผู้สอนชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้และจุดประสงค์ให้แก่ นักเรียน ครูผู้สอนเปิดโอกาสหรือกระตุ้นให้นักเรียนทำกิจกรรม ครูมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน ครูผู้สอนชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้และจุดประสงค์ให้แก่ นักเรียน

ด้านผู้เรียน ได้แก่ ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์และประโยคในการสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์ ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนเพิ่มขึ้น ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาจีนเพิ่มขึ้น ผู้เรียนสามารถทำงานด้วยตัวเองและทำงานร่วมกับเพื่อน ผู้เรียนพัฒนาการสื่อสารภาษาจีนได้อย่างรวดเร็ว

ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ได้แก่ ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนได้ดีขึ้น ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการทำงานร่วมกับเพื่อน ผู้เรียนได้กล้าแสดงออก ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ วลี ประโยคได้มากขึ้น ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ ช่วยฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม กิจกรรมช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าตอบคำถามกล้าพูดภาษาจีน กิจกรรมมีความหลากหลายและกระตุ้นให้เข้าร่วมกิจกรรม กิจกรรมทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์และประโยคในการสื่อสารภาษาจีนได้ง่ายและรวดเร็ว กิจกรรมการเรียนรู้สนุกและมีบรรยากาศผ่อนคลาย ผู้เนื้อหาและความยากง่ายของกิจกรรมเหมาะสมกับผู้เรียน และระยะเวลาในการจัดการเรียนมีความเหมาะสม

ผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีระดับภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นางสาวคุณาพร มีเจริญ (2563) ที่การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันด้วยกิจกรรมการใช้ภาระงานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อพัฒนาพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาจีน ผลวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีค่าเฉลี่ยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.58$, $SD = 0.31$) เช่นเดียวกับ เขวามาเลย์ อรัญ (2561) ได้ทำงานวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคคิดเดี่ยว-คิดคู่-คิดรวมกัน(Think-Pair-

Share) เพื่อส่งเสริมทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน โดยใช้เทคนิคคิดเดี่ยว-คิดคู่-คิดรวมกัน(Think-Pair-Share) ซึ่งเป็นกรเรียนแบบร่วมมือกัน เพื่อส่งเสริมทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับมากที่สุด (M = 4.58, SD = 0.31) ดังที่ Pollard & Triggs (1997) และ Meesat (2015) ได้ เสนอแนะว่าวิธีการนำเสนอของครูที่มีความน่าสนใจ หลากหลาย และสนุกผ่อนคลาย จะทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนมีแรงจูงใจที่จะทำกิจกรรม และมีความพึงพอใจ และชื่นชอบครูอันมีผลต่อความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอน

5.3 ข้อค้นพบในงานวิจัย

ข้อค้นพบในการวิจัยมีดังนี้

1. การเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ที่บูรณาการทักษะของกระบวนการรับสาร (Input) และส่งสาร (output) เข้าด้วยกัน ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน และมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ภาษาจีนได้ดี ทำให้เรามองเห็นการความสัมพันธ์ และการเสริมแรงซึ่งกันและกันระหว่างทักษะทั้งสี่ ดังที่ Ahmadi, & Panahandeh (2016) กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาจะให้ผู้เรียนอยู่ในฐานะ Passive Learner อย่างเดียวไม่ได้ ผู้เรียนควรจะได้มีโอกาสปฏิบัติ ทดลองใช้ภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
2. บทอ่าน หรือบทฟังในการเรียนการสอน โดยเฉพาะนิทานประเภทตำนานทางวัฒนธรรม ที่มักใช้ภาษาโบราณ ดังนั้นก่อนที่จะนำมาใช้ ควรปรับภาษาให้สามารถนำมาใช้ได้ในชีวิตจริงได้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำวลี หรือประโยคสำเร็จรูป (Chunk Ready made sentence) ที่ปรากฏในบทอ่านไปใช้เพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluency)
3. บรรยากาศการเรียนที่ผ่อนคลาย ช่วยเพิ่มความมั่นใจในการพูดภาษาต่างประเทศของผู้เรียน Brown (2007) และความมั่นใจนี้ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของผู้เรียน

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1) จากผลการวิจัย พบว่า หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนสูงขึ้น จึงควรนำวิธีการจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ไปใช้สอนรายวิชาอื่น ๆ

2) การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share เป็นการเรียนรู้ด้วยตัวนักเรียนเอง และร่วมกับเพื่อน ครูผู้สอนจึงต้องศึกษา และทำความเข้าใจขั้นตอนแต่ละขั้นตอนเป็นอย่างดี โดยเฉพาะการจัดการเรื่องเวลาในแต่ละขั้นตอน และการลดความสามารถที่ความหลากหลายของผู้เรียน เพื่อให้การจัดการเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลแก่ผู้เรียนสูงสุด

3) หากต้องการให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศมีพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร ครูกระตุ้น และส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมทำกิจกรรม ฝึกปฏิบัติการ โต้ตอบ ใช้ประโยคเพื่อการสื่อสาร มากกว่าจะเป็นเน้นให้ผู้เรียนท่องจำ คำศัพท์ หรือกฎไวยากรณ์ในลักษณะเป็นคำ ๆ (Larsen-Freeman, 2015)

5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) จากผลการวิจัย พบว่า หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนสูงขึ้น จึงควรนำวิธีการจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ไปใช้สอนรายวิชาอื่น ๆ

2) ควรศึกษาการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share สำหรับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หรือตอนปลาย

3) ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Think Pair Share กับการจัดการเรียนรู้แบบอื่น ๆ

DRU

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กมลรัตน์ พ่วงศิริ และพัทธนันท์ วงษ์วิชชุต์ม. (2562). การพัฒนาทักษะความสามารถของทักษะการฟัง และการพูดโดยการจัดการเรียนรู้ ผ่านกิจกรรมการเล่านิทานของนักเรียนชั้นอนุบาล 2/3 โรงเรียนวัดคูยาง. ใน *การประชุมวิชาการระดับชาติครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ครั้งที่ 2* (143-152).
<https://research.kpru.ac.th/research2/pages/filere/12342019-10-11.pdf>.
- กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา (Educational Psychology)*. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. <http://thesis.swu.ac.th/swuebook/h231136.pdf>.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*.
 ชุมชนุสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
http://academic.obec.go.th/images/document/1559878925_d_1.pdf.
- กรมวิชาการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้า และพัสดุภัณฑ์. <http://www.krukird.com/boon/curriculum-2544/>.
- กรองแก้ว วรรณพฤกษ์. (2555). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องอสมการ ความคงทนในการเรียนรู้และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ STAD กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม]. Union cataiog of The Academic Libraries. [https:// uc.thailis.or.th/Catalong/Biblctm.aspx?BibID=b00842849](https://uc.thailis.or.th/Catalong/Biblctm.aspx?BibID=b00842849).
- กิติญา ชูวิทย์เจริญกิจ, พิณพร คงแทน, รัชกร เหล่าโสภานันท์, และ หมา ฮวานฮวาน. (2560). *การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้ชุดฝึกประกอบการจัดกิจกรรมแบบ BBL สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน*. *คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*. วารสารช่อพะยอม, 28(1), 97–104. Retrieved from <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/ejChophayom/issue/view/8857>.

- กุดกาญจน์ สุวรรณรัตน์. (2556). การศึกษาผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่องการชั่ง และการตวง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนแนะให้คิด (CGI) ที่เน้นทักษะ การเชื่อมโยงระหว่างคณิตศาสตร์กับชีวิตประจำวัน. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. Dspace Repository.
<http://ir.swu.ac.th/xmlui/handle/123456789/4017>.
- กุดยา ดันติผลาชีวะ. (2547). การเล่านิทาน.http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Ear_Chi_Ed/Napat_W.pdf.
- เกียรติสุดา ศรีสุข. (2552). ระเบียบวิธีวิจัย. โรงพิมพ์ครองช่าง.
<http://uc.thailis.or.th/Catalog/BibItem.aspx?BibID=b01043736>.
- คมสัน อินทะเสน. (2560). ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบล นาทวีอำเภอกูเวียง จังหวัดขอนแก่น. การค้นคว้าอิสระ. [การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย]. Mahamakut.Buddhist University. <http://ojs.mbu.ac.th>.
- คุณาพร มีเจริญ. (2563). การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาจีน ด้วยการจัดการเรียนรู้ ที่เน้น การทำงานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. Dspace Bitstream. <http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/handle/123456789/3276>.
- จันทนา บรรจงดิษฐ์. (2557). การพัฒนาความสามารถภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้หนังสือ อิเล็กทรอนิกส์.ม.ป.พ. <http://journalgrad.ssru.ac.th/index.php/5-03/article/viewFile/177/110>.
- จิราภรณ์ พรหมสืบ. (2559). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยเทคนิคแบ่งกลุ่มคณะ ผลสัมฤทธิ์ (STAD). [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา]. DSMS.
http://digital_collect.lib.buu.ac.th/dcms/files/54990028.pdf.
- จุไรรัตน์ ลักษณ์ศิริ, และ วีรวัฒน์ อินทรพร. (2556). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย ศิลปากร. <https://www.car.chula.ac.th/display7.php?bib=b1972204>.
- จุฑารัตน์ ดวงเทียน. (2558). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของชมพู่ชันร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง การประดิษฐ์ทำรำ ประกอบเพลงคำนิยม 12 ประการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี]. DSpace JSPUJ.
<http://www.repository.rmutt.ac.th/handle/123456789/2784>.

- ชนาธิป นุบพามาศ. (2553). การคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นิทานอีสป
ประกอบคำถาม. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. Dspace
Repository. <http://ir.swu.ac.th/xmlui/handle/123456789/1162?show=full>.
- ชลธิชา ทับทวี. (2554). การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่มีต่อความสามารถในการ
คิดอย่างมีเหตุผล เรื่อง อัตราส่วนตรีโกณมิติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. [วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. Union cataiog of The Academic
Libraries. <http://ir.swu.ac.th/xmlui/handle/123456789/740?show=full>.
- ชุตินา ประจวบสุข. (2556). การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเด็กปฐมวัยโดยใช้นิทาน / การศึกษา
ค้นคว้าอิสระ ของ ชุตินา ประจวบสุข. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม]. Union cataiog of The Academic Libraries.
<http://uc.thailis.or.th/Catalog/BibItem.aspx?BibID=b00706488>.
- ไชยฉัตร โรจน์พลทามล. (2562) .การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการ
เรียนรู้ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 1. [วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต]. DPULibrary.
<http://libdoc.dpu.ac.th/thesis/Chaiyachat.Roj.pdf>.
- ณัฐฐาสิริ สักดิ์ทอง. (2548). ผลของการใช้วรรณกรรมสำหรับเด็กที่มีต่อทักษะชีวิตของเด็กวัยอนุบาล.
[วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Digital Research Information
Center. <http://www.thaithesis.org/detail.php?id=1082548000961>.
- ณิรนุช นรินทร์. (2557). ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการครูกลุ่มโรงเรียนศรีเมือง สังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่ของ เขต 1. [สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยบูรพา]. Union Catalong of Thai Academic
Libraries. <http://uctal.thailis.or.th/Catalog/Bibltem.aspx?BibID=b02431406>.
- ทศนา แฉมมณี. (2557). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้ เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
<https://www.car.chula.ac.th/display7.php?bib=b2115309>.

- ชนพรรณ กุณาละสิริ. (2558). รูปแบบการสื่อสารเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานเป็นทีมในหน่วยงาน
ผ่าตัดโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดนครสวรรค์. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหาร
มหาวิทาลัยศิลปากร]. Silpakorn University Central Library.
<http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/handle/123456789/164>.
- ธานีป เลือจำ. (2564). การพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความภาษาไทยด้วยการจัดกิจกรรมการ
เรียนรู้ด้วย คีอาร์-ทีเอ (DR-TA: Directed Reading-Thinking Activity) นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่
3. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารมหาวิทาลัย, มหาวิทาลัยธุรกิจบัณฑิตย์]. DPULibrary.
<http://libdoc.dpu.ac.th/thesis/Thanathip.Sua.pdf>.
- ัญญา แนวคง. (2561). ผลการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยร่วมกับเทคนิค Think-Pair-Share ที่มีต่อมโน
ทัศน์และความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 .
[วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารมหาวิทาลัย, มหาวิทาลัยบูรพา]. Burapha University Library.
http://digital_collect.lib.buu.ac.th/dcims/files/57910137.pdf.
- ันยา พิทยาพิทักษ์. (2553). การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนโดยบูรณาการทฤษฎีสหบทและ
แนวการสอนอ่านโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเชิง
สร้างสรรค์ของเด็กอนุบาล. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารมหาวิทาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทาลัย].
Chulalongkorn University Library Information Network.
<http://aunilo.uum.edu.my/Find/Record/th-cuir.38411#details>.
- ันย์ชนก สุขเลิศนันทกิจ. (2563). การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. [วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบริหารมหาวิทาลัย, มหาวิทาลัยธุรกิจบัณฑิตย์]. DPULibrary.
<http://libdoc.dpu.ac.th/thesis/Thanchanok.Sua.pdf>.
- ีราภรณ์ กิจจาร์ักษ์. (2553). ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชา
ภาษาอังกฤษคณะครุศาสตร์ มหาวิทาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร. มหาวิทาลัยราชภัฏ
สวนสุนันทา. <http://ssuir.sru.ac.th/handle/ssuir/329>.
- นฤมล เนียมหอม. (2559). การสอนภาษาแบบธรรมชาติ. สืบค้นเมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2562, จาก
<http://www.nareumon.com>.

- นภาพร บำรุงศิลป์. (2560). *การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏบึงกาฬ]. Digital Research Information Center. [http://dric.nrct.go.th/index.php?/Search/Search Detail/291204](http://dric.nrct.go.th/index.php?/Search/Search%20Detail/291204).
- นริศรา คณานันท์. (2555). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องบทประยุกต์ความคงทนในการเรียนรู้และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม]. Union catalog of The Academic Libraries. <http://uc.thailis.or.th/Catalog/BibItem.aspx?BibID=b00689432>.
- นันทวี ทองอ่อน, และ มณัญญ์ แก้วจินดา. (2561). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ]. sskrujournal. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/sskrujournal/article/view/128983>.
- นิตยา ประพฤติกิจ. (2556). *การพัฒนาเด็กปฐมวัย. พิมพ์ลักษณ์. หน่วยศึกษานิเทศก์กรมการฝึกหัดครู*. <http://uc.thailis.or.th/Catalog/BibItem.aspx?BibID=b01239493>.
- นิตยา วรรณกิตต์. (2559). *วรรณกรรมสำหรับเด็ก (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. อินทนิล. <http://opac.mbu.ac.th/Record/24470>.
- เนตรชนก รักกาญจนันท์. (2558). *การจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. bitstream. http://sure.su.ac.th/xmlui/bitstream/id/t6e23e7c-9472-447e-b838-876813ebc7eb/Ma_Nedchanok_Rukkanchanant.pdf?attempt=2.
- เนตรชนก วงศ์สุเทพ. (2561). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแผนการเรียนศิลป์(ภาษาจีน) ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 18*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา]. Burapha University Library. http://digital_collect.lib.buu.ac.th/dams/files/55920418.pdf.
- น้ำลิน เทียมแก้ว. (2556). *ความพึงพอใจต่อคุณภาพการให้บริการของสำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ประจำปีการศึกษา 2555*. สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. <https://library.msu.ac.th/msugreenlibrary/file/group-5/5.2-A3.pdf>.

บุญชม ศรีสะอาด. (2542). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). สุวีริยาสาส์น.

<http://lib.neu.ac.th/ULIB/dublin.php?ID=6864>.

บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 8). สุวีริยาสาส์น.

<http://uc.thailis.or.th/Catalog/BibItem.aspx?BibID=b00871357>.

บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1* (พิมพ์ครั้งที่ 5). สุวีริยาสาส์น.

https://www.pscilib.com/mbuisc/opac_css/index.php?lvl=author_see&id=2655.

บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 10). สุวีริยาสาส์น.

<http://uc.thailis.or.th/Catalog/BibItem.aspx?BibID=b0121557>.

บุรชาติ ศิริเป็ง. (2561). *การพัฒนาแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทยเพื่อวินิจฉัย ความบกพร่องทางการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาในสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแพร่ เขต 2. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ.*

http://www.ska2.go.th/reis/data/research/25620925_131357_8460.pdf.

ปรดา หวังบุญ, และอัญมณี บุญซื่อ. (2557). *การจัดการเรียนการสอนระดับอนุบาลโดยใช้วรรณกรรม เป็นฐานการปฏิบัติที่เป็นเลิศของโรงเรียนทุ่งมหาเมฆ. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Library Information Network*

<https://so01.tci-thaijo.org/index.php/OJED/article/view/34815>.

ประนอม เมตตาวาสี. (2555). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์และเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่องระบบจำนวนเต็มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือด้วยเทคนิค TGT กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบ 4MAT. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม]. Union cataiog of The Academic Libraries.*

<http://uc.thailis.or.th/Catalog/BibItem.aspx?BibID=b00691353>.

ปริศรา มอทิพย์. (2553). *การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมมือแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) สำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีรูปแบบการเรียนต่างกัน. โรงเรียนนวมินทราชินูทิศสตรีวิทยา.*

- ปิยะนุช เจียมจันทร์. (2560). การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนแบบเพื่อนคู่คิดโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องคำราชาศัพท์. ใน *การประชุมวิชาการระดับชาติการจัดการเทคโนโลยีและนวัตกรรม ครั้งที่ 3*. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
<https://publication.npru.ac.th/handle/123456789/919?mode=full>.
- พรรณนิภา สุขคี. (2559). ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้บริการห้องสมุดโรงเรียนวัดล่าง (บวรวิทยายน 3) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจะเขียงเทรา เขต 1. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา]. Dcms Thailis.
http://digital_collect.lib.buu.ac.th/dcims/files/57990201.pdf.
- พัชสุดา กัลยาณวุฒิ. (2558). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา ระดับปวช. และระดับปวส. ของวิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพ และบริหารธุรกิจ (รายงานผลการวิจัย). สถาบันวิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ.
<http://www.payaptechno.ac.th/app/images/payap/research/research1/st005.pdf>.
- พัชรภา เอื้ออมรวณิช. (2560). การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม. วารสารวิทยากรมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. 2(3),97-102, Union cataiog of The Academic Libraries.
<http://uc.thailis.or.th/Catalog/Results.aspx?Ntt20&Ntk=SUBJECT>.
- พัฒนัชชา สิริภทรศรีเสมอ. (2555). ผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพที่มีต่อการรับรู้ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์]. http://grad.vru.ac.th/meeting_board/2556_6_meeting/4-2-6-1/02-8D.pdf.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2556). หลักการวัดและการประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2). เฮาส์ ออฟเคอร์มิสท์. <http://uc.thailis.or.th/Catalog/BibItem.aspx?BibID=b00897558>.
- เขาวมาลัย อรัญ. (2561). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคคิดเดี่ยว-คิดคู่-คิดร่วมกัน (Think-Pair-Share) เพื่อส่งเสริมทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์]. Digital Research Information Center. <https://dric.nrct.go.th/Search/SearchDetail/297624>.

- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 เฉลิมพระเกียรติ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคล เฉลิมพระชนมพรรษา 7
รอบ 5 ธันวาคม 2554. ราชบัณฑิตยสถาน.
<https://www.car.chula.ac.th/display7.php?bib=b2016572>.
- ลลนา เลิศจิระวงศ์. (2563). การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้
ด้วยสถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต]. DPULibrary. <http://libdoc.dpu.ac.th/thesis/Lualaba.Ler.pdf>.
- ลักขณา สรีวัฒน์. (2557). จิตวิทยาสำหรับครู. โอ.เอส. พรินติ้ง เฮ้าส์.
<http://uc.thailis.or.th/Catalog/BibItem.aspx?BibID=b01104506>.
- วนิดา ดีแปง. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการ
วิเคราะห์พหุระดับ. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย]. Buabandit
Journal of Educational Administration. [https://so06.tci-
thaijo.org/index.php/BUAJEAD/article/view/241438](https://so06.tci-thaijo.org/index.php/BUAJEAD/article/view/241438).
- วรางคณา คำอ้น. (2560). การพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้
สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต].
DPULibrary. <http://libdoc.dpu.ac.th/thesis/160225.pdf>.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. ม.ป.พ.
<http://uc.thailis.or.th/Catalog/BibItem.aspx?BibID=b00314752>
- วัลยา บุญอากาศ. (2556). ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนและทักษะการคิดวิเคราะห์วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. RBRU.
[วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี].
<http://www.theses.rbru.ac.th/showthesis.php?theid=139&group=19>.
- วิภาวดี วงศ์เลิศ. (2544). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบมัลติมีเดียเรื่อง “เขต” ชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบคู่คิดอภิปราย. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. JOURNAL OF HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCES
MAHASARAKHAM UNIVERSITY. <https://hujmsu.msu.ac.th/pdf.php?id=1599032172>.

- วิภาวรรณ สุนทรจามร. (2559). *การสังเคราะห์ภาพรวมการวิจัย*. สืบค้นเมื่อ 20 มกราคม 2560 จาก www.csc.ias.chula.ac.th/wpcontent/uploads/.../Abstract_TH_ChineseLanguage.pdf.
- ศศิปภา ทิพย์ประภา. (2561). *ภูมิปัญญาไทย*. ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา. <https://catalog-lib.psu.ac.th/opac/Catalog/BibItem.aspx?BibID=b00035067>.
- คันสนะ มูลทาดิ. (2556). *การพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีแสดงบทบาทสมมติ*. วารสารบัณฑิตวิทยาลัย มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, 10(1), 25-60. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/GraduatePSRU/article/view/64996>.
- สาธิตา พันเทศ. (2563). *การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์]. DPULibrary. <http://libdoc.dpu.ac.th/thesis/Satiya.pan.pdf>.
- สมนึก กัททิชณี. (2553). *การวัดผลการศึกษา*. ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. <https://www.car.chula.ac.th/display7.php?bib=b1752481>.
- สมนึก กัททิชณี. (2560). *การวัดผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. ประสานการพิมพ์. <http://uc.thailis.or.th/Catalog/BibItem.aspx?BibID=b02126486>
- สมบัติ กาญจนารักพงส์. (2547). *เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย : การเรียนแบบร่วมมือ*. ธารอักษร. <http://www.lms.library.rtaf.mi.th/cgi-bin/koha/opac-detail.pl?biblionumber=12645>.
- สุกัญญา อินทร์นุรักษ์. (2553). *ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย : การเรียนแบบร่วมมือ*. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กปฐมวัย สถานเลี้ยงเด็กมาดโฮมเคย์แคร์ เนอสเซอรี. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร]. JOURNAL OF HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCES MAHASARAKHAM UNIVERSITY .<https://opac01.stou.ac.th/cgi-bin/koha/opac-detail.pl?biblionumber=124205>.
- สุคนธ์ สินธพานนท์. (2551). *พัฒนาทักษะการคิดตามแนวปฏิรูปการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 1)*. เทคนิคพรินติ้ง. <http://uc.thailis.or.th/Catalog/BibItem.aspx?BibID=b00487463>.

- สุธีรา แก้วบุญเรือง. (2555). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์เรื่องกำหนดการเชิงเส้น การแก้ปัญหาคณิตศาสตร์และความพึงพอใจต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอน โดยใช้สื่อโปรแกรม GSP กับการสอนปกติ. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัย มหาสารคาม]. Union Catalog of Thai Academic Libraries. <http://uc.thailis.or.th/Catalog/BibItem.aspx?BibID=b00738153>.
- สุบรรณ ตั้งศรีเสรี. (2556). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบค้นพบจากการชี้แนะร่วมกับเทคนิค Think-Pair-Share ที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารและความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Library Information Network. <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/52586>.
- สุพิน บุญชูวงศ์. (2556). การสอนกระบวนการคิด : ทฤษฎีและการนำไปใช้ (พิมพ์ครั้งที่ 3). แสงสุทธิ. <https://commons.datacite.org/doi.org/10.14456/sdu-human.2014.31>
- สุพิรา ดาวเรือง. (2555). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบผสมผสาน โดยใช้การเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานและเทคนิคเพื่อนคู่คิดบนวิกิเพื่อส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาย่างสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Library Information Network. <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/45077>.
- สรวิทย์ พวงเดชานนท์. (2559). ผลการใช้หนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2. ใน การประชุมวิชาการและเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ครั้งที่ 3 ก้าวสู่ทศวรรษที่ 2 : บูรณาการงานวิจัย ใช้องค์ความรู้ คู่ความยั่งยืน. วิทยาลัยนครราชสีมา. http://journal.nmc.ac.th/th/admin/Journal/2559Vol4No1_92.pdf.
- สุวิทย์ มูลคำ, และ อรทัย มูลคำ. (2552). 20 วิธีจัดการเรียนรู้. ดวงกมลสมัย. <http://opac.tsu.ac.th/catalog/BibItem.aspx?BibID=b00074514>
- หนึ่งฤทัย พากัดดี. (2564). การพัฒนาความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นอนุบาล 3. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์]. DPULibrary. <http://libdoc.dpu.ac.th/thesis/Neungluethai.Pap.pdf>.

อุษา ภิรมย์รักษ์. (2562). การพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบการสอนแนะให้รู้คิด (CGI) ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. Dspace.

<http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/2755/1/60263332.pdf>.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 3). โอ. เอส. พรินติ้งเฮาส์.

<http://lib.bcnpy.ac.th/ulibm57P4/dublin.php?ID=13399158684#.YuoibHZBzIU>.

อารีย์ คำสังฆะ. (2554). การส่งเสริมความเข้าใจภาษาของเด็กปฐมวัยโดยผู้ปกครองใช้ชุดกิจกรรม. “เล่นกับลูกปลูกภาษา”. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].

Bitstream. http://ir.swu.ac.th/jspui/bitstream/123456789/1178/1/Aree_Ka.pdf.

อำภรณ์ ผลววรรณ. (2556). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบแนะให้รู้คิด (CGI) เรื่อง ความเป็นที่มิตต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ ความตระหนักในการรู้คิดและความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. JOURNAL OF HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCES MAHASARAKHAM

UNIVERSITY. <http://ir.swu.ac.th/xmlui/handle/123456789/4314?show=full>.

Meng Yu Bao. (2560). ผลการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนด้วยวิธีสอนโดยใช้เกมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วารสารการศึกษาและการพัฒนาสังคม, ปีที่ 14 (ฉบับที่ 1), หน้า 325-334. <http://jfklib.oas.psu.ac.th/opac2/BibDetail.aspx?bibno=1282931>.

Sun Li Yun. (2559). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา]. Dcms.

http://digital_collect.lib.buu.ac.th/dcms/files/53921455.pdf.

Shi Lei. (2554). การออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีนสำหรับ นักเรียนไทยที่เรียนภาษาจีนเบื้องต้น. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา]. Burapha University Library. <http://webopac.lib.buu.ac.th/catalog/Bibltem.aspx2BibID=b00221025>.

Zhong Bingling. (2561). การพัฒนาชุดกิจกรรมการสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา]. Burapha University

Library. <http://webopac.lib.buu.ac.th/catalog/Bibltem.aspx2BibID=b00252404>.

ภาษาต่างประเทศ

- AbuSeileek, A. F. (2007). *Cooperative vs. individual learning of oral skills in a CALL environment*.
<https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/09588220701746054>.
- Ahmadi, F & Panahandeh, E. (2016). The role of input-based and output-based language teaching in learning english phrasal verbs by upper-intermediate Iranian EFL learners. *Journal of Education and Learning*. 10(1), p26-27. <https://media.neliti.com/media/publications/74449-EN-the-role-of-input-based-and-output-based.pdf>.
- Alfares, N. (2017). Benefits and difficulties of learning in group work in EFL classes in saudi arabia. *English Language Teaching*, 10 (7). p247-256. http://researchgate.net/publication/317659479_Benefits_and_Difficulties_of_Learning_in_Group_Work_in_EFL_Classes_in_Saudi_Arabia.
- Anderson, L. W., & Krathwohl, D. R. (2001). *A taxonomy for learning, teaching and assessing , A revision of bloom's taxonomy of educational objectives, complete edition*. Longman.
<https://www.uky.edu/~rsand1/china2018/texts/Anderson-Krathwohl%20-%20A%20taxonomy%20for%20learning%20teaching%20and%20assessing.pdf>
- Anderson, R. (2007). *Nurses' knowledge and attitudes towards pain management in children*.
<https://www.sciencedirect.com/science/article/abs/pii/S1524904214001386>
- Arends, R.I. (2008). *Learning to teach* (7th ed). McGraw-Hill Higher Education.
http://www.umsl.edu/~wadsworthbrownd/Su13_Pages/ghuneim_web.pdf.
- Armstrong, D. (2015). Listening to voices at the educational frontlines: New administrators' experiences of the transition from teacher to vice-principal. *Brock Education: A Journal of Educational Research and Practice*, 24(2), 109-122.
<https://DOI.ORG/10.26522/BROCKED.V24I2.429>.
- Arunsirot, N. (2018). A study of cooperative learning approach in EFL classroom. *JOURNAL OF EDUCATION NARESUAN UNIVERSITY*, 23(2), 13–28. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/edujournal_nu/article/view/137138.

- Atkinson, R. C., & Shiffrin, R. M. (1968). Human memory: A proposed system and its control processes. In K. W. Spence, & J. T. Spence (Eds.). *The Psychology of Learning and Motivation: Advances in Research and Theory*. Academic Press.
[http://dx.doi.org/10.1016/s0079-7421\(08\)60422-3](http://dx.doi.org/10.1016/s0079-7421(08)60422-3).
- Azizinezhad, M., Hashemi M., & Darvishi S. (2013). Application of cooperative learning in EFL classes to enhance the students' language learning. *Social and Behavioral Sciences*, 93, 138–141. <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1877042813032692>.
- Bloom, et al. (1956). *The function of executive*. Oxford University Press.
<https://academic.oup.com/brain/article/122/3/383/527986?login=false>.
- Bloom, et al. (1976). *Adult child discourse: developmental interaction between information processing and linguistic knowledge*.
<https://www.sciencedirect.com/science/article/abs/pii/0010028576900177>.
- Bloom, B. S. (1968). Learning for mastery. *Evaluation Comment*, 1(2), 1-12.
<https://eric.ed.gov/?id=ED053419>.
- Bongsun S. (2017). Effects of task repetition and self-reflection on EFL learners attentional and speaking. Goyang Dongsan High School. http://journal.kate.or.kr/wp-content/uploads/2018/01/v72_4_04.pdf.
- Brown, H. D., (2007). Principles of language learning and teaching. *Longman*. http://angol.unimiskolc.hu/wp-content/media/2016/10/Principles_of_language_learning.pdf.
- Cagri, M . (2017). *International journal of english linguistics*. From Communicative Competence to Language Development. <https://doi.org/10.5539/ijel.v8n2p163>.
- Cathy, L. (1977). *Oral Communication testing*. National Textbook Company.
<https://www.car.chula.ac.th/display7.php?bib=b1385770>.
- Dolzhykova, (2014). *Teaching english through storytelling to young learners ukrainian and norwegian experience*. <https://core.ac.uk/download/pdf/30829999.pdf>.

- Enayati, B. (2018). *The effects of lexical chunks teaching on EFL intermediate learners' speaking fluency*. *International Journal of Instruction*, 11(3). http://researchgate.net/publication/326149694_The_effects_of_lexical_chunks_teaching_on_EFL_intermediate_learners'_speaking_fluency.
- Gomasatitd, W. (1997). *A comparative study of students' achievement in communicative English using cooperative learning activities and activities in the teacher's guide* (Master thesis. Buriram Rajabhat University). Journal of education Naresuan University. <file:///C:/Users/Dell/Downloads/aungkanat9A-Final.pdf>.
- Guleca, S., & Durmus, N. (2015). A study aiming to develop listening skills of elementary second grade students. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 191, 103-109. <http://corue.ac.uk/download/pdf/82061775.dpf>.
- Gupta, A. (2019). Principles and practices of teaching english language learners international education studies. *Canadian Center of Science and Education*, 12(7), 49-57. http://researchgate.net/publication/334114053_Principles_and_practices_of_teaching_english_language_learners_international_education_studies.
- Hanban. (2019). *HSK introduction*. Retrieved 12 December, 2021 from www.hanbanthai.org.
- Hedge, T. (2003). The practice of english language teaching. *ELT Journal*, 57, 401-405. <http://dpi.org/10.1093/elt/57.4.401>.
- Hengki. (2020). *Think-Pair-Share technique in teaching speaking at EFL Classroom*. <https://ejournal.iainlhokseumawe.ac.id/index.php/sarwah/article/view/922>
- Huffman, J. (2014). Reading rate gains during a one semester extensive reading course. *Reading in a Foreign Language*, 26(2), 19. <https://files.eric.ed.gov/fulltext/EJ1044344.pdf>.
- Iltter, I. (2018). *Effects of the instruction in inferring meanings from context on the comprehension of middle school students at frustration*. n.p. <https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.1177/0022057418818818>.
- Isojoni. (2010). *Pembelajaran cooperative meningkatkan kecerdasan komunikasi antar peserta didik*. Yogyakarta. Pustaka Belajar. http://library.uny.ac.id/sirkulasi/index.php?p=show_detail&id=18271.

- Kagan, S. (1994). Cooperative learning. San Clemente, *Kagan Publishing*. <https://www.kisii.gl/wp-content/uploads/2019/11/Kagan-Stenlev-Cooperative-Learning.pdf>.
- Khusnia, A. N. (2017). STRATEGIES TO ENHANCE PEER FEEDBACK AND SELF ASSESSMENT IN EXTENDED SPEAKING COURSE. *PEOPLE: International Journal of Social Sciences*, 1(1), 1334-1344. DOI:10.20319/pijss.2015.s21.13341344.
- Kole, K. (2018). *The role of fairy tales in affective learning: Enhancing adult literacy and learning in FE and community settings*. Ulster University. <https://files.eric.ed.gov/fulltext/EJ1199892.pdf>.
- Kotsopa, L. (2004). *The development of an english teaching model based on the application of the cooperative integrated reading and composition and the communicative approach (Master thesis, Udon Thani Rajabhat University)*. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/edujournal_nu/article/view/137138.
- Larsen-Freeman, D. (2015). Research into practice: Grammar learning and teaching. *Language Teaching*, 48(2), 263-280. <https://doi.org/10.1017/S0261444814000408>.
- Lewis, M. (1993). The lexical approach: The state of ELT and the way forward. *Language Teaching Publications*. <http://dx.doi.org/10.2307/3587574>.
- Lewis, M. (2000). Learning in the lexical approach. In M. Lewis (Ed.), *Teaching collocation. Further developments in the lexical approach* (pp. 155-185). *Language Teaching Publications*. <https://jalt-publications.org/files/pdf-article/jalt2012-036.pdf>.
- Littlewood, W. (2013). Communicative and task-based language teaching in East Asian classrooms. *Language Teaching*, 40(3), 245. doi:10.1017/S0261444807004363.
- Linder, C. (1977). *Oral communication testing*, National Textbook Company. Cambridge University Press. <https://eric.ed.gov/?id=ED165482>.
- Lyman, F. (1981). The responsive classroom discussion. In A. S. Anderson (Ed.), *Mainstreaming Digest* (pp. 109-113). College Park, MD: University of Maryland College of Education. [https://www.scirp.org/\(S\(351jmbntvnsjt1aadkozje\)\)/reference/referencespapers.aspx?referenceid=1955288](https://www.scirp.org/(S(351jmbntvnsjt1aadkozje))/reference/referencespapers.aspx?referenceid=1955288).

- Manukyan, & Ryan, D. (2019). *Developing speaking skills through fairy tales in elementary school*. n.p. <https://www.neliti.com/publications/321107/developing-speaking-skills-through-fairy-tales-in-elementary-school>.
- Mart, C.T. (2012). Developing speaking skills through reading. n.p. <http://10.5539/ijel.v2n6p91>.
- MeenuDev, P.D (2016). Factors affecting the academic achievement: A study of elementary school students of NCR Delhi, India. *Journal of Education and Practice*, 7(4), 70-74. <http://iiste.org/Journals/index.php/JEP>.
- Meesat, P. (2015). *Somatically enhanced approach (SEA) in intensive Thai course for academic purposes* (Unpublished doctoral dissertation, The University of Canberra, Canberra). <http://researchsystem.canberra.edu.ac/wsa/portalfiles/portal/33681382/file>.
- Mehmood, T. (2018). Bridging the gap: Change in class environment to help learners lower affective filters. *Arab World English Journal*, 9(3), 129-144. <https://dx.doi.org/10.24093/awej/vol9no3.9>.
- Oller, J. W. (1979). *Language test at school: A pragmatic approach*. Longman. https://www.researchgate.net/publication/235324726_Language_Tests_at_School_A_Pragmatic_Approach.
- Oxford, R. L. (1990). *Language learning strategies: what every teacher should know*. Heinle & Heinle Publishers. <https://escholarship.org/content/qt1446j36q/qt1446j36q.pdf>.
- Pardede, P. (2017). Current studies on the use of edmodo in EFL learning: A review. *Journal of English Teaching*, 3(3), 244-258. DOI: <http://orcid.org/0000-0003-3078-6596>.
- Parlindungan, P. (2008) A review on reading theories and its implication to the teaching of reading. *Bimonthly Collegiate Forum of the English Department of FKIP-UKI*, June 27, 2008.
- Päivi, P., & Riika, M. (2014). The impact of free-time reading on foreign language vocabulary development. *Journal of Language Teaching and Research*, 5(1), 28-36. <http://academypublication.com/issues/past/jlter/vol05/01/04.pdf>.
- Pérez, N. (2016). Effects of tasks on spoken interaction and motivation in english language. n.p. <https://doi.org/10.26817/16925777.311>.

- Pollard, A., & Triggs, P. (1997). *Reflective teaching in secondary education: A handbook for schools and colleges*. Cassell.
[https://www.scirp.org/\(S\(lz5mqp453edsnp55rrgjt55\)\)/reference/referencespapers.aspx?referenceid=1891008](https://www.scirp.org/(S(lz5mqp453edsnp55rrgjt55))/reference/referencespapers.aspx?referenceid=1891008).
- Raba, A. (2017). The influence of Think-Pair-Share (TPS) on improving students' oral communication skills in EFL classrooms. *Creative Education*, 8, 12-23.
<https://10.4236/ce.2017.81002>.
- Raffone, A., & Monti, J. (2019). A digital storytelling laboratory to foster second language acquisition in higher education: Students' perspectives and reflections. *Conference Proceedings. Innovation in Language Learning 2019 (ILL 2019)*. Firenze, Filodiritto Editore.
<https://unora.unior.it/retrieve/handle/11574/190624/65244/5261-QIL4223-FP-ICT4LL12.pdf>.
- Renslow, S. (2015). Let's collaborate about cooperative learning. *Journal on Best Teaching Practices*, 2(1), 17-20. <http://teachingonpurpose.org/wp-content/uploads/2015/03/Renslow-s-2015.Lets-Collaborate-about-Cooperative-Learning.pdf>.
- Riski, Rahmadani, Harahap. (2021). *The study of effectiveness cooperative learning model in EFL classroom*. Department of English Education, Samudra University Langsa, Aceh, Indonesia.
<https://ejurnalunsam.id/index.php/ELLITE/article/view/3166>
- Rovinelli, R. J., & Hambleton, R. K. (1977). On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity. *Dutch Journal of Educational Research*, 2, 49-60.
<https://eric.ed.gov/?id=ED121845>.
- Richards, J. C. (2006). *Communicative language teaching today*. Cambridge University Press.
<https://www.professorjackrichards.com/wp-content/uploads/Richards-Communicative-Language.pdf>.
- Savignon, S. (2017). *Communicative competence*. Retrieved 5 January, 2022 from Wiley Online Library: <https://10.1002/9781118784235.eelt0047>.
- Spada, N. (2007). Communicative language teaching: Current status and future prospects. In J. Cummins & C. Davison (Eds.), *International handbook of English language teaching* 22 (pp. 272). Boston, MA: Springer Science & Business Media. Online access via SpringerLink.

- Shazu, R. I. (2014). Use of literature in language teaching and learning a critical assessment. *Journal of Education and Practice*, 5(7), 29–35. <https://www.iiste.org/Journals/index.php/JEP/article/view/11592>.
- Swain, M. (1985). Communicative competence: Some roles of comprehensible input and comprehensible output in its development. In S. Gass, & C. Madden (Eds.), *Input in second language acquisition* (pp. 235-253). <https://scirp.org/reference/referencespapers.aspx?referenceid=476681>.
- Széll, K. (2013). *Factors determining student achievement*. HERJ Hungarian Education Research Journal, 3(3), 55-56. <http://ceeol.com/search/article-detallid=555751>.
- Tanni, Z.A.I., & Raba, A.A.A.M. (2015). Storytelling as an aid in promoting oral proficiency of grade eleven students from teachers' perspectives in tulkarm district. *US-China Foreign Language*, 13, 710-722. <https://pdfs.semanticscholar.org/ac16/970eca21fdc8fba5948137ac6d4392031161.pdf>
- Thompson. (2017). *Communication technology use and study skills*. Active learning in Higher Education, 18(3), 257-270. <http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/1469787417715204>.
- Tomlinson, C. M., & Lynch-Brown, C. (1996). *Essentials of children's literature* (2nd ed.). Allyn and Bacon. <http://staffnew.uny.ac.id/upload/132299491/pendidikan/essentialsofchildrensliterature.pdf>
- Wahyukti, T. (2017). Enhancing students' cooperative learning in an EFL classroom through lesson study. *Advances in Social Science, Education and Humanities Research (ASSEHR)*, (Vol. 109): the 4th Asia Pacific Education Conference (AECON 2017) (pp. 288 – 292). <https://www.atlantis-press.com/proceedings/aecon-17/25884258>
- Wardhani, O, K., Inderawati, R., Vianty, M. (2019). *Using literature-based approach with tales with GIGI application to improve literacy achievement of the eleventh graders of SMA negeri i tanjung batu*. Proceedings of the 28th International Conference on Literature: Literature as a Source of Wisdom. <http://jurnal.unsyiah.ac.id/ICOL/article/view/14531>.

DIPU

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. DR. Wang Daoming

สาขางานวิจัย

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

2. อาจารย์จรรยา วาณิชวิริยะ

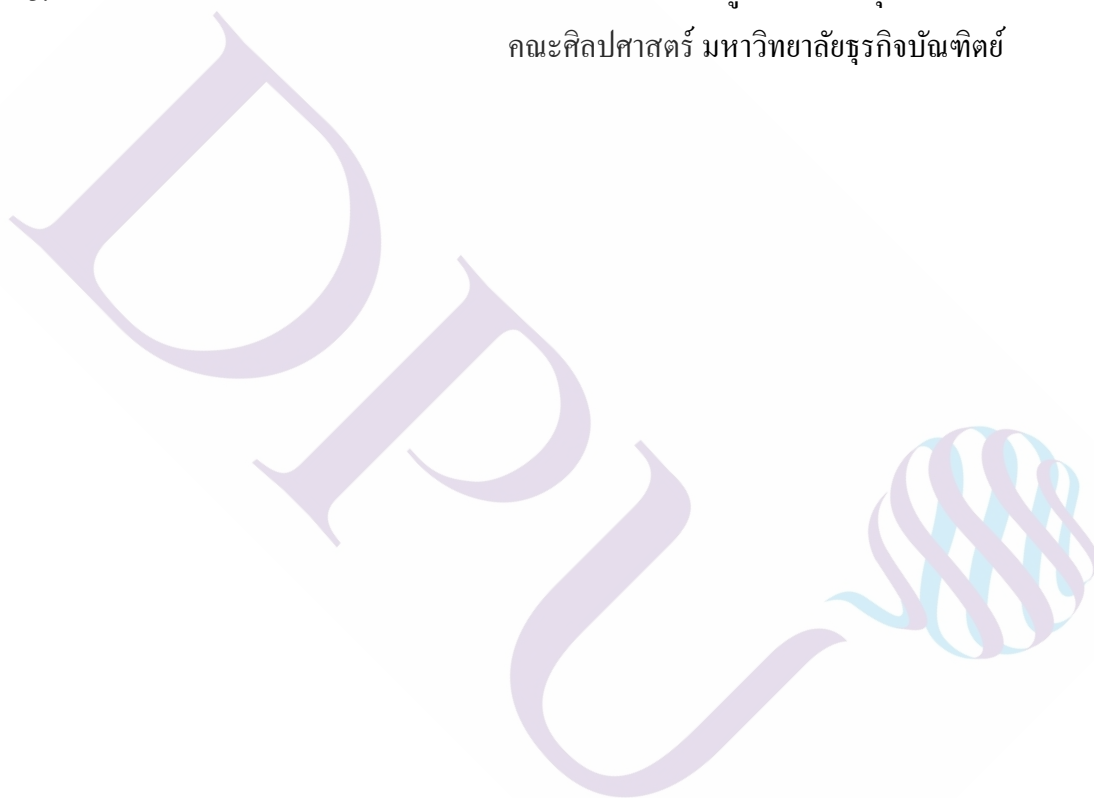
อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

3. อาจารย์ณพล ม่วงงาม

อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ภาคผนวก ข
แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

รายวิชา ภาษาจีน ระดับ/ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4
 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง เทศกาลวันตรุษจีน จำนวน 3 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

- มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
 มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้
 มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย

ตัวชี้วัด

- ตัวชี้วัดที่ 9.1 สนทนาโต้ตอบและเล่าเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจ
 ตัวชี้วัดที่ 10.1 มีความสามารถในการคิดรวบยอด
 ตัวชี้วัดที่ 12.1 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้
 ตัวชี้วัดที่ 12.2 มีความสามารถในการแสวงหาความรู้

สาระสำคัญ

วันตรุษจีน เกิดจากการจัดขึ้น เพื่อตั้งใจที่จะฉลองฤดูใบไม้ผลิ เนื่องจากช่วงก่อน เทศกาลตรุษจีน นั้น ประเทศจีนปกคลุมไปด้วยหิมะ จึงไม่สามารถทำการเกษตรได้ เมื่อเข้าถึงฤดูใบไม้ผลิ จึงจะสามารถเพาะปลูกพืชผักได้ตามปกติ ชาวจีนจึงกำหนดให้วันแรกของฤดูใบไม้ผลิในแต่ละปีเป็นวันสำคัญที่เรียกว่า "วันตรุษจีน"

เทศกาลวันตรุษจีน เป็นเทศกาลที่สำคัญมาก เทศกาลวันตรุษจีน เป็นเทศกาลที่เน้นการแสดงวัฒนธรรมดั้งเดิม นักเรียนจำเป็นต้องรู้คำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับเทศกาลวันตรุษจีน การฉลองเทศกาลวันตรุษจีน เป็นการทบทวนและให้กำลังใจเพื่อสันติภาพ มิตรภาพ และครอบครัว ตลอดจนการอวยพรและการอธิษฐานเพื่อชีวิตที่ดีขึ้นในอนาคต

สาระการเรียนรู้

- เรียนรู้เรื่องที่มาและความสำคัญของเทศกาลวันตรุษจีน
- ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาลวันตรุษจีน
- ใช้คำศัพท์เกี่ยวกับวันตรุษจีนแต่งประโยคและใช้ประโยคตั้งบทสนทนาพูดกับเพื่อนนักเรียน

ผลการเรียนรู้

- นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจคำศัพท์และประโยคที่เกี่ยวกับเทศกาลวันตรุษจีน และสามารถสื่อสารเกี่ยวกับเทศกาลวันตรุษจีนได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
(คาบที่ 1) นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันตรุษจีนจากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำคำศัพท์ประโยคนำมาใช้เพื่อสื่อสารได้	1 ชั่วโมง	<ol style="list-style-type: none"> ดำเนินการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction) <ol style="list-style-type: none"> ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันตรุษจีนให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้ ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลวันตรุษจีน โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน ชั้นกิจกรรม (Activities) <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันตรุษจีน</p> <ol style="list-style-type: none"> ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง เทศกาลวันตรุษจีน ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยใช้เทคนิค Think Pair Share ได้แก่ <ol style="list-style-type: none"> ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบ ว่าเรื่องที่จะอ่านคือเทศกาลตรุษจีนว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่าใคร ทำ อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน 	1. นิทานเรื่องเทศกาลวันตรุษจีน

จุดประสงค์ การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>3.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบ เพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาลตรุษจีนที่ได้อ่านได้ถูกต้องที่สุด</p> <p>4. ขั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>4.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่าตรุษจีน เราทำอะไรกัน และคำศัพท์ รวมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันตรุษจีน</p>	
<p>(คาบที่ 2) นักเรียนตอบ คำถามอธิบาย เกี่ยวกับ เทศกาลวัน ตรุษจีนจาก นิทานที่อ่าน ได้และ สามารถจดจำ คำศัพท์ ประโยค นำมาใช้เพื่อ สื่อสารได้</p>	<p>1 ชั่วโมง</p>	<p>1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันตรุษจีนให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลวันตรุษจีน โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ขั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันตรุษจีน</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง เทศกาลวันตรุษจีน</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยใช้เทคนิคThink Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบ ว่าเรื่องที่อ่านคือเทศกาลตรุษจีน ว่า</p>	<p>1. นิทานเรื่อง เทศกาลวันตรุษจีน</p>

จุดประสงค์ การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่าใคร ทำ อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p> <p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน</p> <p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบเพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาลตรุษจีนที่ได้อ่านได้ถูกต้องที่สุด</p> <p>3. ชั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่า ตรุษจีนเราทำอะไรกัน และคำศัพท์ รวมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันตรุษจีน</p>	
<p>(คาบที่ 3) นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันตรุษจีนจากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำศัพท์ศัพท์ประโยคนำมาใช้เพื่อสื่อสารได้</p>	<p>1 ชั่วโมง</p>	<p>1. ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันตรุษจีนให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลวันตรุษจีน โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ชั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันตรุษจีน</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง เทศกาลวันตรุษจีน</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ</p>	<p>1. บทสนทนาเรื่องเทศกาลวันตรุษจีน</p>

จุดประสงค์ การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>เรื่องที่อ่าน โดยใช้เทคนิคThink Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและ ตอบ ว่าเรื่องที่อ่านคือเทศกาลตรุษจีน ว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p> <p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทวนคำตอบ ซึ่งกันและกัน</p> <p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบ เพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาล ตรุษจีนที่ได้อ่าน ได้ถูกต้องที่สุด</p> <p>2.2.4 นักเรียนจับคู่นำเสนอบทสนทนาใน หัวข้อ เราทานอะไรในวันตรุษจีน หน้าชั้น เรียน และทั้งชั้นร่วมกันประเมินซึ่งกันและ กัน</p> <p>3 ชั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่าตรุษจีน เราทำอะไรกัน และคำศัพท์ ร่วมถึงรูปประ โยคที่สำคัญที่ใช้ ในวันตรุษจีน</p>	

การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้
แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน มีเกณฑ์การประเมินดังนี้
แบบประเมิน ดัดแปลงจาก ลินเดอร์ (Linder, 1977)

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความ คล่องแคล่ว	4	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่ายและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	2	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและติดขัดบางครั้ง
	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง
ความเข้าใจ ง่าย	4	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	3	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	2	เข้าใจได้บางคำ วลี ประโยคที่ผู้พูดกล่าวถึง
	1	เข้าใจในสิ่งที่พูดได้น้อยมาก
ปริมาณการ สื่อสาร	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย
	1	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
คุณภาพของ การสื่อสาร	4	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด
	2	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อย
	1	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

รายวิชา ภาษาจีน ระดับ/ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4
 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง เทศกาลวันหยวนเซียว จำนวน 3 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

- มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
 มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้
 มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย

ตัวชี้วัด

- ตัวชี้วัดที่ 9.1 สนทนาโต้ตอบและเล่าเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจ
 ตัวชี้วัดที่ 10.1 มีความสามารถในการคิดรวบยอด
 ตัวชี้วัดที่ 12.1 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้
 ตัวชี้วัดที่ 12.2 มีความสามารถในการแสวงหาความรู้

สาระสำคัญ

เทศกาลวันหยวนเซียว คือ เทศกาลฉลองในวันที่ 15 เดือน มกราคม ตามปฏิทินจันทรคติ เป็นสัญลักษณ์ของวันสุดท้ายในการฉลองเทศกาลปีใหม่ของจีนตามปฏิทินทางจันทรคติ ในเทศกาลวันหยวนเซียว เด็กๆ จะถือโคมไฟกระดาษ ออกไปวัดกันในตอนกลางคืน และพากันทายปริศนาที่อยู่บนโคมไฟ เรียกว่า ไชเต็งหมี

เทศกาลวันหยวนเซียว เป็นเทศกาลที่สำคัญมาก เทศกาลวันวันหยวนเซียว เป็นเทศกาลที่เน้นการแสดงวัฒนธรรมดั้งเดิม นักเรียนจำเป็นต้องรู้คำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับเทศกาลวันหยวนเซียว การฉลองเทศกาลวันหยวนเซียว เป็นการทบทวนและให้กำลังใจเพื่อสันติภาพ มิตรภาพ และครอบครัว ตลอดจนการอวยพรและการอธิษฐานเพื่อชีวิตที่ดีขึ้นในอนาคต

สาระการเรียนรู้

- เรียนรู้เรื่องที่มาและความสำคัญของเทศกาลวันหยวนเซียว
- ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาลวันหยวนเซียว
- ใช้คำศัพท์เกี่ยวกับวันหยวนเซียว แต่งประโยคและใช้ประโยคตั้งบทสนทนาพูดกับเพื่อน

นักเรียน

ผลการเรียนรู้

- นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจคำศัพท์และประโยคที่เกี่ยวกับเทศกาลวันหยวนเซียว และสามารถสื่อสารเกี่ยวกับเทศกาลวันหยวนเซียว ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
(คาบที่ 1) นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันหยวนเซียวจากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำคำศัพท์ประโยค นำมาใช้เพื่อสื่อสารได้	1 ชั่วโมง	<p>1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันหยวนเซียว ให้นักเรียนเพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลวันวันหยวนเซียว โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ขั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันหยวนเซียว</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่องเทศกาลวันหยวนเซียว</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยใช้เทคนิคThink Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบ ว่าเรื่องที่อ่านคือเทศกาลวันหยวนเซียวว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเค้าคำตอบว่า ใคร ทำ อะไร ที่ ไหน เมื่อไร อย่างไร</p> <p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบ ทวนคำตอบซึ่งกันและกัน</p> <p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบเพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาลวัน</p>	1. นิทานเรื่องเทศกาลวันตรุษจีน

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>หยวนเซียว ที่ได้อ่าน ได้ถูกต้องที่สุด</p> <p>3. ขั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่าวันหยวนเซียว เราทำอะไรกันและคำศัพท์ ร่วมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันหยวนเซียว</p>	
<p>(คาบที่ 2)</p> <p>นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันหยวนเซียวจากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำคำศัพท์ประโยคนำมาใช้เพื่อสื่อสารได้</p>	<p>2 ชั่วโมง</p>	<p>1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันหยวนเซียว ให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลวันหยวนเซียว โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ขั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันหยวนเซียว</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่องเทศกาลวันหยวนเซียว</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยใช้เทคนิค Think Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบ ว่าเรื่องที่อ่านคือวันหยวนเซียว ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p>	<p>1. บทสนทนาเรื่องเทศกาลวันหยวนเซียว</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน</p> <p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบเพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาลวันหยวนเซียว ที่ได้อ่านได้ถูกต้องที่สุด</p> <p>2.2.4 นักเรียนจับคู่นำเสนอบทสนทนาในหัวข้อ ในวันหยวนเซียวไปที่ไหนดี หน้าชั้นเรียน และทั้งชั้นเรียนช่วยกันประเมิน</p> <p>3. ชั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่าวันหยวนเซียว เราทำอะไรกัน และคำศัพท์ รวมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันหยวนเซียว</p>	

การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้
แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน มีเกณฑ์การประเมินดังนี้
แบบประเมิน ดัดแปลงจาก ลินเดอร์ (Linder, 1977)

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องแคล่ว	4	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่ายและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	2	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและติดขัดบางครั้ง
	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง
ความเข้าใจง่าย	4	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	3	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	2	เข้าใจได้บางคำ วลี ประโยคที่ผู้พูดกล่าวถึง
	1	เข้าใจในสิ่งที่พูดได้น้อยมาก
ปริมาณการสื่อสาร	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย
	1	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
คุณภาพของการสื่อสาร	4	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด
	2	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อย
	1	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

รายวิชา ภาษาจีน ระดับ/ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4
 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง เทศกาลวันไหว้พระจันทร์ จำนวน 3 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

- มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
 มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้
 มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย

ตัวชี้วัด

- ตัวชี้วัดที่ 9.1 สนทนาโต้ตอบและเล่าเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจ
 ตัวชี้วัดที่ 10.1 มีความสามารถในการคิดรวบยอด
 ตัวชี้วัดที่ 12.1 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้
 ตัวชี้วัดที่ 12.2 มีความสามารถในการแสวงหาความรู้

สาระสำคัญ

วันไหว้พระจันทร์ หรือในภาษาจีนเรียกว่า "จงชีวเจี๋ย" คือ เทศกาลกลางฤดูใบไม้ร่วงของจีน จัดขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยวพืชผล ทำให้ในช่วงเทศกาลไหว้พระจันทร์ มักมีการจัดงานรื่นเริงเพื่อขอบคุณสิ่งต่างๆ ที่บันดาลให้การเพาะปลูกราบรื่น ให้ผลผลิตที่น่าพึงพอใจ

เทศกาลวันไหว้พระจันทร์ เป็นเทศกาลที่สำคัญมาก เทศกาลวันไหว้พระจันทร์ เป็นเทศกาลที่เน้นการแสดงวัฒนธรรมดั้งเดิม นักเรียนจำเป็นต้องรู้คำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ การฉลองเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ เป็นการทบทวนและให้กำลังใจเพื่อสันติภาพ มิตรภาพ และครอบครัว ตลอดจนการอวยพรและการอธิษฐานเพื่อชีวิตที่ดีขึ้นในอนาคต

สาระการเรียนรู้

- เรียนรู้เรื่องที่มาและความสำคัญของเทศกาลวันไหว้พระจันทร์
- ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาลวันไหว้พระจันทร์
- ใช้คำศัพท์เกี่ยวกับวันไหว้พระจันทร์ แต่งประโยคและใช้ประโยคตั้งบทสนทนาพูดกับเพื่อน

นักเรียน

ผลการเรียนรู้

- นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจคำศัพท์และประโยคที่เกี่ยวกับเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ และสามารถสื่อสารเกี่ยวกับเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
(คาบที่ 1) นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันไหว้พระจันทร์จากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำคำศัพท์ประโยคนำมาใช้เพื่อสื่อสารได้	1 ชั่วโมง	<p>1. ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ ให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับวันไหว้พระจันทร์ โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ชั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันไหว้พระจันทร์</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่องเทศกาลวันไหว้พระจันทร์</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยใช้เทคนิคThink Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบว่าเรื่องที่อ่านคือเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ ว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p> <p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน</p> <p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบ เพื่อให้ได้คำตอบ</p>	1. นิทานเรื่องเทศกาลวันไหว้พระจันทร์

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>เกี่ยวกับเรื่องเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ ที่ได้อ่าน ได้ถูกต้องที่สุด</p> <p>3. ขั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่า วันไหว้พระจันทร์ เราทำอะไรกัน และคำศัพท์ รวมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันไหว้พระจันทร์</p>	
<p>(คาบที่ 2)</p> <p>นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันไหว้พระจันทร์จากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำคำศัพท์ประโยคนำมาใช้เพื่อสื่อสารได้</p>	<p>2 ชั่วโมง</p>	<p>1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ ให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ขั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันไหว้พระจันทร์</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่องเทศกาลวันไหว้พระจันทร์</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยใช้เทคนิคThink Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบว่า เรื่องที่จะอ่านคือวันไหว้พระจันทร์ ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่า ใคร ทำ อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p>	<p>1. บทสนทนา เรื่อง เทศกาลวันไหว้พระจันทร์</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน</p> <p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบเพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ ที่ได้อ่านได้ถูกต้องที่สุด</p> <p>2.2.4 นักเรียนจับคู่นำเสนอบทสนทนาในหัวข้อในเทศกาลวันไหว้พระจันทร์มีความสุขมาก หน้าชั้นเรียน และทั้งชั้นเรียนช่วยกันประเมิน</p> <p>3. ขั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่าวันไหว้พระจันทร์ เราทำอะไรกัน และคำศัพท์ ร่วมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันไหว้พระจันทร์</p>	

การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้
แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน มีเกณฑ์การประเมินดังนี้
แบบประเมิน คัดแปลงจาก ลินเดอร์ (Linder, 1977)

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความ คล่องแคล่ว	4	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่ายและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	2	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและติดขัดบางครั้ง
	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง
ความเข้าใจ ง่าย	4	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	3	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	2	เข้าใจได้บางคำ วลี ประโยคที่ผู้พูดกล่าวถึง
	1	เข้าใจในสิ่งที่พูดได้น้อยมาก
ปริมาณการ สื่อสาร	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย
	1	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
คุณภาพของ การสื่อสาร	4	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด
	2	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อย
	1	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

รายวิชา ภาษาจีน ระดับ/ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4
 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง เทศกาลวันชืชี่ จำนวน 3 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

- มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
 มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้
 มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสม

กับวัย

ตัวชี้วัด

- ตัวชี้วัดที่ 9.1 สนทนาโต้ตอบและเล่าเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจ
 ตัวชี้วัดที่ 10.1 มีความสามารถในการคิดรวบยอด
 ตัวชี้วัดที่ 12.1 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้
 ตัวชี้วัดที่ 12.2 มีความสามารถในการแสวงหาความรู้

สาระสำคัญ

เทศกาลชืชี่ ที่มีมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่น ถูกขึ้นทะเบียนเป็น 1 ในมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชาติจีน มีความสำคัญเกี่ยวข้องกับความรู้ด้านดาราศาสตร์ของคนจีนโบราณอีกด้วย ในวันที่ขึ้น 7 ค่ำเดือน 7 ในฤดูใบไม้ร่วง ท้องฟ้าแจ่มใสไร้เมฆบัง เราจะเห็นทางช้างเผือกทอดตัวยาวจากทิศเหนือจรดทิศใต้ มีดาวฤกษ์ 2 ดวงสว่างสุดใสมองคนละด้านของทางช้างเผือก คือดาวเวก้า ตัวแทนของจื่อหนี่ว และดาวอัลแทร์ ตัวแทนของหนิวหลาง

เทศกาลวันชืชี่ เป็นเทศกาลที่สำคัญ เทศกาลวันชืชี่ เป็นเทศกาลที่เน้นการแสดงความรัก นักเรียนจำเป็นต้องรู้คำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับเทศกาลวันชืชี่

สาระการเรียนรู้

- เรียนรู้เรื่องที่มาและความสำคัญของเทศกาลวันชืชี่
- ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาลวันชืชี่
- ใช้คำศัพท์เกี่ยวกับวันชืชี่ แต่งประโยคและใช้ประโยคตั้งบทสนทนาพูดกับเพื่อนนักเรียน

ผลการเรียนรู้

- นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจคำศัพท์และประโยคที่เลือกจากนิทานเทศกาลวันซีซี สามารถสื่อสารตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาลวันซีซี ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
(คาบที่ 1) นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันซีซี จากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำคำศัพท์ประโยคนำมาใช้เพื่อสื่อสารได้	1 ชั่วโมง	<p>1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันซีซีให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับวันซีซีโดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ขั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันซีซี</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง เทศกาลวันซีซี</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยใช้เทคนิคThink Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบ ว่าเรื่องที่จะอ่านคือเทศกาลวันซีซี ว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p> <p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทานคำตอบซึ่งกันและกัน</p> <p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบเพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาลวันซีซีที่ได้อ่านได้ถูกต้องที่สุด</p>	1. นิทานเรื่อง เทศกาลวันซีซี

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>3. ขั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่า วันซีซี เราทำอะไรกัน และคำศัพท์ รวมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันซีซี</p>	
<p>(คาบที่ 2)</p> <p>นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันซีซี จากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำคำศัพท์ประโยคนำมาใช้เพื่อสื่อสารได้</p>	<p>2 ชั่วโมง</p>	<p>1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันซีซีให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลวันซีซี โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ขั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันซีซี</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง เทศกาลวันซีซี</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยใช้เทคนิค Think Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบ ว่าเรื่องที่อ่านคือวันซีซี ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p> <p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน</p>	<p>1. บทสนทนาเรื่องเทศกาลวันซีซี</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบเพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาลวันซีซีที่ได้อ่านได้ถูกต้องที่สุด</p> <p>2.2.4 นักเรียนจับคู่นำเสนอบทสนทนาในหัวข้อไปรับประทานอาหารในวันซีซีกับแฟน หน้าชั้นเรียน และทั้งชั้นเรียนช่วยกันประเมิน</p> <p>3. ขั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่าวันซีซี เราทำอะไรกัน และคำศัพท์ รวมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันซีซี</p>	

การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้
แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน มีเกณฑ์การประเมินดังนี้
แบบประเมิน ดัดแปลงจาก ลินเดอร์ (Linder, 1977)

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความ คล่องแคล่ว	4	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่ายและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	2	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและติดขัดบางครั้ง
	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง
ความเข้าใจ ง่าย	4	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	3	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	2	เข้าใจได้บางคำ วลี ประโยคที่ผู้พูดกล่าวถึง
	1	เข้าใจในสิ่งที่พูดได้น้อยมาก
ปริมาณการ สื่อสาร	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย
	1	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
คุณภาพของ การสื่อสาร	4	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด
	2	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อย
	1	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

รายวิชา ภาษาจีน ระดับ/ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4
 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง เทศกาลวันฉงหยาง จำนวน 3 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

- มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
- มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้
- มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย

ตัวชี้วัด

- ตัวชี้วัดที่ 9.1 สนทนาโต้ตอบและเล่าเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจ
- ตัวชี้วัดที่ 10.1 มีความสามารถในการคิดรวบยอด
- ตัวชี้วัดที่ 12.1 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้
- ตัวชี้วัดที่ 12.2 มีความสามารถในการแสวงหาความรู้

สาระสำคัญ

เทศกาลฉงหยาง วันที่ 9 เดือน กันยายน ตามปฏิทินจันทรคติของจีนเป็นเทศกาลเก่าแก่ของจีนคือเทศกาลฉงหยาง เมื่อถึงวันนั้น ชาวจีนมีประเพณีได้เขามดดอกเก๊กฮวย บักตั้นจูหยูและกินขนมฮวาเกา

เทศกาลฉงหยาง เป็นเทศกาลที่สำคัญ เทศกาลฉงหยาง เป็นเทศกาลที่เน้นการแสดงความกตัญญู นักเรียนจำเป็นต้องรู้คำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับเทศกาลฉงหยาง การฉลองเทศกาลฉงหยาง เป็นการทบทวนและให้กำลังใจเพื่อสันติภาพ มิตรภาพ และครอบครัว ตลอดจนการอวยพรและการอธิษฐานเพื่อชีวิตที่ดีขึ้นในอนาคต

สาระการเรียนรู้

- เรียนรู้เรื่องที่มาและความสำคัญของเทศกาลวันฉงหยาง
- ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาลวันฉงหยาง
- ใช้คำศัพท์เกี่ยวกับวันฉงหยาง แต่งประโยคและใช้ประโยคสร้างบทสนทนาพูดกับเพื่อน

นักเรียน

ผลการเรียนรู้

- นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจคำศัพท์และประโยคที่เกี่ยวกับเทศกาลวันฉงหยาง และสามารถสื่อสารเกี่ยวกับเทศกาลวันฉงหยาง ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
<p>(คาบที่ 1)</p> <p>นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันฉงหยาง จากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำคำศัพท์ประโยคนำมาใช้เพื่อสื่อสารได้</p>	1 ชั่วโมง	<p>1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันฉงหยาง ให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับวันฉงหยางโดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ขั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันฉงหยาง</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่องเทศกาลวันฉงหยาง</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยใช้เทคนิคThink Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบว่าเรื่องที่จะอ่านคือเทศกาลวันฉงหยางว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่าใคร ทำ อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p> <p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน</p>	1. นิทานเรื่องเทศกาลวันฉงหยาง

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบเพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาลวันฉงหยาง ที่ได้อ่าน ได้ถูกต้องที่สุด</p> <p>3. ขั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่า วันฉงหยาง เราทำอะไรกัน และคำศัพท์ ร่วมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันฉงหยาง</p>	
<p>(คาบที่ 2)</p> <p>นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันฉงหยางจากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำคำศัพท์ประโยคนำมาใช้เพื่อสื่อสารได้</p>	<p>2 ชั่วโมง</p>	<p>1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันฉงหยาง ให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลวันฉงหยาง โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ขั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันฉงหยาง</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่องเทศกาลวันฉงหยาง</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้ให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยใช้เทคนิคThink Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบ ว่าเรื่องที่อ่านคือวันฉงหยาง ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่า ใคร ทำ</p>	<p>1. บทสนทนาเรื่องเทศกาลวันฉงหยาง</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบ ว่าเรื่องที่จะอ่านคือวันลงหยาง ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p> <p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน</p> <p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบ เพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาลวันลงหยาง ที่ได้อ่านได้ถูกต้องที่สุด</p> <p>2.2.4 นักเรียนจับคู่นำเสนอบทสนทนาในหัวข้อ เราควรทำอะไรกันในวันลงหยาง หน้าชั้นเรียน และทั้งชั้นเรียนช่วยกันประเมิน</p> <p>3. ขั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่า วันลงหยางเราทำอะไรกัน และคำศัพท์ ร่วมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันลงหยาง</p>	

การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้
แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน มีเกณฑ์การประเมินดังนี้
แบบประเมิน ดัดแปลงจาก ลินเดอร์ (Linder, 1977)

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความ คล่องแคล่ว	4	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่ายและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	2	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและติดขัดบางครั้ง
	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง
ความเข้าใจ ง่าย	4	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	3	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	2	เข้าใจได้บางคำ วลี ประโยคที่ผู้พูดกล่าวถึง
	1	เข้าใจในสิ่งที่พูดได้น้อยมาก
ปริมาณการ สื่อสาร	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย
	1	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
คุณภาพของ การสื่อสาร	4	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด
	2	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อย
	1	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

รายวิชา ภาษาจีน ระดับ/ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4
 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง เทศกาลวันบ๊ะจ่าง จำนวน 3 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

- มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
 มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้
 มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย

ตัวชี้วัด

- ตัวชี้วัดที่ 9.1 สนทนาโต้ตอบและเล่าเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจ
 ตัวชี้วัดที่ 10.1 มีความสามารถในการคิดรวบยอด
 ตัวชี้วัดที่ 12.1 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้
 ตัวชี้วัดที่ 12.2 มีความสามารถในการแสวงหาความรู้

สาระสำคัญ

วันบ๊ะจ่าง เป็นประเพณีจีนโบราณที่สืบทอดต่อกันมา ตรงกับวันที่ 5 เดือน 5 ตามปฏิทินทางจันทรคติของทุกปี ซึ่งความหมายของวันไหว้บ๊ะจ่างถือเป็นการระลึกถึง ซุหฺยวน หรือ จูหฺยวน ซึ่งเป็นกวีผู้รักชาติคนสำคัญของจีนผู้ถูกขังเต๋นในเทศออกจากราชเมืองเพราะหลงเชื่อคำพยุทโกหกของขุนนางกังฉิน อันเป็นสาเหตุให้รัฐถูกล่มสลาย ซุหฺยวน ผู้มีจิตใจรักชาติมีอาจทำอะไร ได้เกิดความเสียใจอย่างมาก จึงตัดสินใจกระโดดแม่น้ำเปาะล่งกั๋งตายในวันขึ้น 5 ค่ำ เดือน 5 นั้นเอง

เทศกาลวันบ๊ะจ่าง เป็นเทศกาลที่สำคัญ เทศกาลวันบ๊ะจ่าง เป็นเทศกาลที่เน้นการแสดงวัฒนธรรมดั้งเดิม นักเรียนจำเป็นต้องรู้คำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับเทศกาลวันบ๊ะจ่าง

สาระการเรียนรู้

- เรียนรู้เรื่องที่มาและความสำคัญของเทศกาลวันบ๊ะจ่าง
- ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาลวันบ๊ะจ่าง
- ใช้คำศัพท์เกี่ยวกับวันบ๊ะจ่าง แต่งประโยคและใช้ประโยคตั้งบทสนทนาพูดกับเพื่อนนักเรียน

ผลการเรียนรู้

- นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับเทศกาลวันบ๊ะจ่าง และสามารถสื่อสารเกี่ยวกับเทศกาลวันบ๊ะจ่าง ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
<p>(คาบที่ 1)</p> <p>นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันบ๊ะจ่างจากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำศัพท์ศัพท์ประโยคนำมาใช้เพื่อสื่อสารได้</p>	<p>1 ชั่วโมง</p>	<p>1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันบ๊ะจ่างให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับวันบ๊ะจ่าง โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ขั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันบ๊ะจ่าง</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง เทศกาลวันบ๊ะจ่าง</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยใช้เทคนิคThink Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบว่าเรื่องที่จะอ่านคือเทศกาลวันบ๊ะจ่างว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p> <p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน</p> <p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบ เพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาลวันบ๊ะจ่าง ที่ได้อ่านได้ถูกต้องที่สุด</p>	<p>1. นิทานเรื่องเทศกาลวันบ๊ะจ่าง</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>3. ชั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่า วันบ๊ะจ่าง เราทำอะไรกัน และคำศัพท์ ร่วมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันบ๊ะจ่าง</p>	
<p>(คาบที่ 2)</p> <p>นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันบ๊ะจ่างจากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำคำศัพท์ประโยคนำมาใช้เพื่อสื่อสารได้</p>	<p>2 ชั่วโมง</p>	<p>1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันบ๊ะจ่าง ให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลวันบ๊ะจ่าง โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ชั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันบ๊ะจ่าง</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง วันบ๊ะจ่าง</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยใช้เทคนิคThink Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบว่าเรื่องที่จะอ่านคือวันบ๊ะจ่าง ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่า ใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p>	<p>1. บทสนทนาเรื่อง เทศกาลวันบ๊ะจ่าง</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน</p> <p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบ เพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาลวันบั้งไฟ ที่ได้อ่านได้ถูกต้องที่สุด</p> <p>2.2.4 นักเรียนจับคู่นำเสนอบทสนทนาในหัวข้อในวันบั้งไฟเราจะซื้อบั้งไฟแบบไหน และที่ไหนหน้าชั้นเรียน และทั้งชั้นเรียนช่วยกันประเมิน</p> <p>3. ขั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหาลักษณะวัฒนธรรมว่า วันบั้งไฟเราทำอะไรกัน และคำศัพท์ รวมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันบั้งไฟ</p>	

การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้
แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน มีเกณฑ์การประเมินดังนี้
แบบประเมิน ดัดแปลงจาก ลินเดอร์ (Linder, 1977)

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความ คล่องแคล่ว	4	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่ายและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	2	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและติดขัดบางครั้ง
	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง
ความเข้าใจ ง่าย	4	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	3	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	2	เข้าใจได้บางคำ วลี ประโยคที่ผู้พูดกล่าวถึง
	1	เข้าใจในสิ่งที่พูดได้น้อยมาก
ปริมาณการ สื่อสาร	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย
	1	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
คุณภาพของ การสื่อสาร	4	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด
	2	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อย
	1	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

รายวิชา ภาษาจีน ระดับ/ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4
 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง เทศกาลวันเซ็งเม้ง จำนวน 3 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

- มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
- มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้
- มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย

ตัวชี้วัด

- ตัวชี้วัดที่ 9.1 สนทนาโต้ตอบและเล่าเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจ
- ตัวชี้วัดที่ 10.1 มีความสามารถในการคิดรวบยอด
- ตัวชี้วัดที่ 12.1 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้
- ตัวชี้วัดที่ 12.2 มีความสามารถในการแสวงหาความรู้

สาระสำคัญ

เทศกาลเซ็งเม้ง คือเทศกาลที่ลูกหลานเชื้อสายจีนรู้จักกันเป็นอย่างดี โดยที่ลูกหลานจะกลับมา
 รวมตัวกันและเดินทางไปยังสุสานเพื่อกราบไหว้บรรพบุรุษผู้ล่วงลับที่ฮวงซุ้ย นอกจากเป็นการแสดง
 ความเคารพต่อบรรพบุรุษแล้ว นี่ยังเป็นโอกาสที่จะได้พบปะญาติ ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกันหลังจากที่
 ไม่ได้เจอกันมานาน

เทศกาลเซ็งเม้ง เป็นเทศกาลที่สำคัญของประเทศจีน เทศกาลเซ็งเม้ง เป็นเทศกาลที่เน้นการแสดง
 วัฒนธรรมดั้งเดิม นักเรียนจำเป็นต้องรู้คำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับเทศกาลเซ็งเม้ง

สาระการเรียนรู้

- เรียนรู้เรื่องที่มาและความสำคัญของเทศกาลวันเซ็งเม้ง
- ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาลวันเซ็งเม้ง
- ใช้คำศัพท์เกี่ยวกับวันเซ็งเม้งแต่งประโยคและใช้ประโยคตั้งบทสนทนาพูดกับเพื่อนนักเรียน

ผลการเรียนรู้

- นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจคำศัพท์และประโยคที่เกี่ยวกับนิทานเทศกาลวันเซ็งเม้ง และ
 สามารถสื่อสารตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาลวันตรุษจีนได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
<p>(คาบที่ 1)</p> <p>นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันเซ็งเม้งจากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำคำศัพท์ที่ประโยชน์นำมาใช้เพื่อสื่อสารได้</p>	<p>1 ชั่วโมง</p>	<p>1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันเซ็งเม้งให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลวันเซ็งเม้ง โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ขั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันเซ็งเม้ง</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่องเทศกาลวันตรุษจีน</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านโดยใช้เทคนิค Think Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบว่า เรื่องที่จะอ่านคือเทศกาลวันเซ็งเม้ง ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p> <p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน</p> <p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบ เพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาลวันเซ็งเม้งที่ได้อ่านได้ถูกต้องที่สุด</p> <p>3. ขั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่าวันเซ็งเม้ง เราทำอะไรกัน และคำศัพท์ รวมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันเซ็งเม้ง</p>	<p>1. นิทานเรื่องเทศกาลวันเซ็งเม้ง</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
<p>(คาบที่ 2)</p> <p>นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันเซ็งเม้งจากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำคำศัพท์ที่ประโยชน์นำมาใช้เพื่อสื่อสารได้</p>	<p>1 ชั่วโมง</p>	<p>1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันเซ็งเม้งให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลวันเซ็งเม้ง โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ขั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันเซ็งเม้ง</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่องเทศกาลวันเซ็งเม้ง</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านโดยใช้เทคนิค Think Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบว่า เรื่องที่จะอ่านคือเทศกาลวันเซ็งเม้ง ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p> <p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน</p> <p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบ เพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาลวันเซ็งเม้งที่ได้อ่านได้ถูกต้องที่สุด</p> <p>3. ขั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่า วันเซ็งเม้งเราทำอะไรกัน และคำศัพท์ รวมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันเซ็งเม้ง</p>	<p>1. นิทานเรื่อง เทศกาลวันเซ็งเม้ง</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
<p>(คาบที่ 3)</p> <p>นักเรียนตอบคำถามอธิบายเกี่ยวกับเทศกาลวันเซ็งเม้งจากนิทานที่อ่านได้ และสามารถจดจำคำศัพท์ที่ประโยชน์นำมาใช้เพื่อสื่อสารได้</p>	<p>1 ชั่วโมง</p>	<p>1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction)</p> <p>1.1 ครูแจกบทอ่านเกี่ยวกับเทศกาลวันเซ็งเม้งให้นักเรียน เพื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.2 ก่อนเริ่มอ่าน ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลวันเซ็งเม้ง โดยพูดคุย และมีการถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน</p> <p>2. ขั้นกิจกรรม (Activities)</p> <p>ครูดำเนินการสอน เรื่องเทศกาลวันเซ็งเม้ง</p> <p>2.1 ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่องเทศกาลวันเซ็งเม้ง</p> <p>2.2 ครูตั้งคำถามเป็นระยะเพื่อให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านโดยใช้เทคนิค Think Pair Share ได้แก่</p> <p>2.2.1 ให้นักเรียนทำงานเดี่ยวตั้งคำถามและตอบว่า เรื่องที่จะอ่านคือเทศกาลวันเซ็งเม้ง ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเดาคำตอบว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร</p> <p>2.2.2 ให้นักเรียนจับคู่ช่วยสอบทวนคำตอบซึ่งกันและกัน</p> <p>2.2.3 นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันประเมินคำตอบ เพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องเทศกาลวันเซ็งเม้งที่ได้อ่านได้ถูกต้องที่สุด</p> <p>2.2.4 นักเรียนจับคู่นำเสนอบทสนทนาในหัวข้อ เราควรทำอะไรกันในวันเซ็งเม้ง หน้าชั้นเรียน และทั้งชั้นเรียนช่วยกันประเมิน</p>	<p>1. บทสนทนาเรื่อง เทศกาลวันเซ็งเม้ง</p>

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการสอน
		<p>3. ขั้นสรุป (Conclusion)</p> <p>3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงเนื้อหา ลักษณะวัฒนธรรมว่าวันเซ่งเม้ง เราทำอะไรกัน และคำศัพท์ร่วมถึงรูปประโยคที่สำคัญที่ใช้ในวันเซ่งเม้ง</p> <p>4. ดำเนินการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน</p>	

การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้
แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน มีเกณฑ์การประเมินดังนี้
แบบประเมิน ดัดแปลงจาก ลินเดอร์ (Linder, 1977)

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความ คล่องแคล่ว	4	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่ายและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	2	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและติดขัดบางครั้ง
	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง
ความเข้าใจ ง่าย	4	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	3	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	2	เข้าใจได้บางคำ วลี ประโยคที่ผู้พูดกล่าวถึง
	1	เข้าใจในสิ่งที่พูดได้น้อยมาก
ปริมาณการ สื่อสาร	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย
	1	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
คุณภาพของ การสื่อสาร	4	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด
	2	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อย
	1	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก

กรม
การศึกษา
วิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยี

ภาคผนวก ค
ใบความรู้

ใบความรู้ที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1
เทศกาลวันตรุษจีน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายเทศกาลวันตรุษจีนได้
2. ให้นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ประโยค เพื่อการสนทนาสั้น ๆ เกี่ยวกับเทศกาลวันตรุษจีนได้

คำชี้แจง : 1. ให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง เทศกาลวันตรุษจีน

nián de gù shì
“年”的故事

cóng qián yǒu yī zhǒng guài shòu de míng zì jiào nián tā de tóu shàng cháng zhe
从前，有一种怪兽的名字叫“年”。它的头上长着
jiǎo fēi cháng lì hài píng shí nián shòu duǒ zài hǎi dǐ xià kuài guò chūn jié le nián shòu jiù huì
角，非常厉害。平时，年兽躲在海底下，快过春节了，年兽就会
cóng hǎi dǐ xià pá chū lái chī niú yáng jī zhū hé rén
从海底下爬出来，吃牛羊鸡猪和人。

yǒu yī cì lǎo bǎi xìng zhī dào nián shòu yào lái le dōu dài zhe shēng kǒu jìn shān lǐ duǒ
有一次，老百姓知道年兽要来了，都带着牲口进山里躲
bì zhè shí hòu lái le yī wèi bái hú zǐ lǎo yé yé yī wèi lǎo pó pó quàn bái hú zǐ lǎo yé
避，这时候，来了一位白胡子老爷爷。一位老婆婆劝白胡子老
yé gǎn kuài duǒ yī duǒ bái hú zǐ yé yé shuō wǒ zhù zài zhè lǐ bù huì pà nián shòu de zhī
爷赶快躲一躲。白胡子爷爷说，我住在这里，不会怕年兽的，只
huì shì nián shòu pà wǒ lǎo pó pó hé cūn lǐ de rén dōu duǒ dào dà shān lǐ qù le bái hú zǐ yé
会是年兽怕我。老婆婆和村里的人都躲到大山里去了，白胡子爷
yé liú zài le lǎo pó pó jiā lǐ wǎn shàng nián shòu chuāng jìn cūn zǐ dì yī gè jiù dào le
爷留在了老婆婆家里。晚上，年兽闯进村子，第一个就到了
lǎo pó pó jiā tā kàn dào lǎo pó pó jiā de mén kǒu tiē zhe hóng zhǐ shēn tǐ dǒu le qǐ lái nián
老婆婆家。它看到老婆婆家的门口贴着红纸，身体抖了起来。年
shòu qì dé guài jiào yī shēng cháo yuàn zǐ lǐ chōng jìn qù zhèng zài zhè shí hòu yuàn zǐ lǐ xiǎng
兽气得怪叫一声，朝院子里冲进去。正在这时候，院子里响
qǐ le pēng pēng pā pā de shēng yīn hái yǒu huǒ guāng nián shòu dǒu dé lì hài le yuán
起了“砰砰啪啪”的声音，还有火光。年兽抖得厉害了。原
lái nián shòu zuì pà hóng sè xiǎng shēng hé huǒ guāng
来，年兽最怕红色，响声和火光。

nián shòu gāng jìn yuàn zǐ wū zǐ de mén dǎ kāi le bái hú zǐ yé yé chuān zhe hóng
年兽刚进院子，屋子的门打开了。白胡子爷爷穿着红
yī fú cóng wū zǐ lǐ chū lái cháo zhe nián shòu hā hā dà xiào nián shòu yī kàn xià dé zhuǎn
衣服从屋子里出来，朝着年兽哈哈大笑。年兽一看，吓得转

shēn jiù táo bái hú zǐ yé yé qù zhuī nián shòu yī zhí zhuī dào dà hǎi biān niánshòu duǒ dào hǎi
身就逃。白胡子爷爷去追年兽，一直追到大海边。年兽躲到海
lǐ zài yě bù gǎn chū lái le
里，再也不敢出来了。

dì èr tiān lǎo pó pó hé cūn zǐ lǐ de rén huí lái yī kàn jiā jiā hù hù de mén kǒu dōu
第二天，老婆婆和村子里的人回来一看，家家户户的门口都
tiē zhe hóng zhǐ yuàn zǐ lǐ dōu duī zhe yī biān rán shāo yī biān pēng pēng pā pā xiǎng de zhú
贴着红纸，院子里都堆着一边燃烧一边“砰砰啪啪”响的竹
zǐ
子。

cóng nà yǐ hòu dà jiā zhī dào le gǎn zǒu nián shòu de hǎo bàn fǎ nián pà shēng
从那以后，大家知道了敢走年兽的好办法。“年”怕声
yīn pà hóng sè pà huǒ guāng de ruò diǎn měi zhì nián mò suì shǒu rén men jiù zài jiā mén kǒu
音、怕红色、怕火光的弱点。每至年末岁首，人们就在家门口
tiē hóng lián fàng biān pào guà hóng dēng yuàn zǐ lǐ shāo chái hé lǒng wàng huǒ yòng cài dāo
贴红联、放鞭炮、挂红灯，院子里烧柴禾、拢旺火，用菜刀
duō cài ròu fā chū shēng yīn hái huì fàng qǐ pēng pēng pā pā xiǎng de bào zhú yān huā
剁菜肉，发出声音，还会放起“砰砰啪啪”响的爆竹，烟花。

dào le dà nián chū yī qīn péng hǎo yǒu jiù hù xiāng bài fǎng zhù hù hē méi yǒu shòu dào
到了大年初一，亲朋好友就互相拜访，祝贺没有受到
nián de shāng hài táo guò nián de zhè yī nán guān suǒ yǐ guò nián yòu chēng
“年”的伤害，逃过“年”的这一难关，所以“过年”又称
niánguān zhè yě shì bài nián de yóu lái
“年关”，这也是拜年的由来。

คำชี้แจง : 2. คำศัพท์ ประโยคและบทสนทนาสั้นๆเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์เทศกาลวันตรุษจีน

คำศัพท์

คำศัพท์บอกเวลา

chú xī yè
除夕夜

dà nián sān shí
大年三十

zhèng yuè chū yī
正月初一

คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร

nián yè fàn
年夜饭

jiǎo zǐ
饺子

nián gāo
年糕

คำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรม

fàng biān pào
放鞭炮

tiē chūn lián
贴春联

xiě fú zì
写福字

guà hóng dēng long
挂灯笼

bài nián
拜年

สุภาษิต 4 คำ

xīn nián kuài lè
新年快乐

wàn shì rú yì
万事如意

gōng xǐ fā cái
恭喜发财

xīn xiǎng shì chéng
心想事成

ประโยค

1. “春节”是我们中华民族的传统佳节。
chūn jié shì wǒ men zhōng huá mín zú de chuán tǒng jiā jié
2. 对于过年大家总有一种说不出的欢乐，欣喜和久久的期待。
duì yú guò nián dà jiā zǒng yǒu yī zhǒng shuō bù chū de huān lè xīn xǐ hé jiǔ jiǔ de qī dài
3. 每到春节，家家户户都热闹非凡。人们穿着新衣服带着微笑，一片快乐祥和的景象。
měi dào chūn jié jiā jiā hù hù dōu rè nǎo fēi fán rén men chuān zhe xīn yī fú dài zhe wēi xiào yī piàn kuài lè xiáng hé de jǐng xiàng
4. 一家人围坐在电视前观看春节晚会，一起等待新年钟声的敲响。
yī jiā rén wéi zuò zài diàn shì qián guān kàn chūn jié wǎn huì yī qǐ děng dài xīn nián zhōng shēng de qiāo xiǎng
5. 正月初一，家家户户走街串巷，大人小孩儿都去走亲访友。
zhèng yuè chū yī jiā jiā hù hù zǒu jiē chuàn xiàng dà rén xiǎo hái ér dōu qù zǒu qīn fǎng yǒu

บทสนทนา (1)

- xiǎohóng chūn jié jiù yào dào le wǒ hěn gāo xìng
小红: 春节就要到了, 我很高兴。
- xiǎomíng nǐ zhī dào guān yú chūn jié de chuán tǒng ma
小明: 你知道关于春节的传统吗?
- xiǎohóng dāng rán wǒ men zhōng guó rén huì zài chūn jié qī jiān fàng biān pào
小红: 当然, 我们中国人会在春节期间放鞭炮。
- xiǎomíng wéi shén me zhī shì wéi le hào wán ér ma
小明: 为什么? 只是为了好玩儿吗?
- xiǎohóng yī fāng miàn shì wéi le yíng jiē xīn nián de dào lái lìng yī fāng miàn shì wéi le qū chú nián zhè zhǒng è mó
小红: 一方面是为了迎接新年的到来, 另一方面是为了驱除年这种恶魔。
- xiǎomíng nà hái yǒu shén me qí tā de fēng sú xí guàn ma
小明: 那还有什么其他的风俗习惯吗?
- xiǎohóng dāng rán yǒu bǐ rú xiàng wǒ men xiǎo hái ér huì xiàng jiā cháng cháng bèi yào hóng bāo tǎo yī gè xǐ qì
小红: 当然有, 比如像我们小孩儿会像家长长辈要红包, 讨一个喜气。
- xiǎomíng hóng bāo lǐ yī bān huì yǒu duō shǎo qián
小明: 红包里一般会有多少钱?
- xiǎohóng zhè bù yī dìng bù guò wǒ rèn wéi duō shǎo dōu kě yǐ zhè shì cháng bèi de xīn yì
小红: 这不一定, 不过我认为多少都可以, 这是长辈的心意。

บทสนทนา (2)

yángguāng chūn jié jiù yào dào le chūn jié de jiǎ qī yǒu duō cháng shí jiān
杨光: 春节就要到了, 春节的假期有多长时间?

bèibèi zhè bù yī dìng dà gài yǒu tiān zuǒ yòu
贝贝: 这不一定, 大概有7天左右。

yángguāng rén men zài chūn jié chī shén me hé píng cháng yī yàng ma
杨光: 人们在春节吃什么, 和平常一样吗?

bèibèi jiǎo zǐ shì yī dìng huì chī de zài nán fāng hái huì chī nián gāo hé jī wéi le tú gè jí lì
贝贝: 饺子是一定会吃的, 在南方还会吃年糕和鸡, 为了图个吉利。

yángguāng tīng qǐ lái bù cuò wǒ xī wàng jīn nián kě yǐ hé nǐ yī qǐ guò chūn jié
杨光: 听起来不错, 我希望今年可以和你一起过春节。

bèibèi kě yǐ ā wǒ men hái kě yǐ yī qǐ kàn chūn jié wǎn huì
贝贝: 可以啊, 我们还可以一起看春节晚会。

yángguāng jīn nián de chūn jié wǎn huì yǒu shén me jié mù
杨光: 今年的春节晚会会有什么节目?

bèibèi wǒ tīng shuō yǒu gē qǔ wǔ dǎo xiāng shēng hé xiǎo pǐn
贝贝: 我听说有歌曲, 舞蹈, 相声和小品。

yángguāng nà yī dìng hěn jīng cǎi wǒ fēi cháng xǐ huān tīng xiāng shēng
杨光: 那一定很精彩, 我非常喜欢听相声。

bèibèi shì de zhè shì zhōng guó dú yǒu de qǔ yì biǎo yǎn yì shù
贝贝: 是的, 这是中国独有的曲艺表演艺术。

คำถามที่จะถามนักเรียน

1. 除夕夜指的是农历哪一天?
2. 说出 3 种在除夕夜人们吃的食物。
3. 说出 3 种新年的风俗活动。
4. “年” 最怕什么?
5. “年关” 是什么意思? 指什么?

แบบฝึกการสื่อสารภาษาจีน

คำชี้แจง : 1. ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเป็นคู่

ให้นักเรียนสร้างบทสนทนา ในสถานการณ์ เราควรทำอะไรกันในวันตรุษจีน ความยาว 2 นาที แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ใบความรู้ที่ 2
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2
เทศกาลวันหยวนเจียว

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายเทศกาลวันหยวนเจียวได้
2. ให้นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ประโยค เพื่อการสนทนาสั้น ๆ เกี่ยวกับเทศกาลวันหยวนเจียวได้

คำชี้แจง : 1. ให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง เทศกาลวันหยวนเจียว

yuán xiāo gū niang

元 宵 姑 娘

xiāng chuán hàn wǔ dì yǒu gè dà chén míng jiào dōng fāng shuò yǒu yī tiān dōng
相 传 汉 武 帝 有 个 大 臣 名 叫 东 方 朔 ， 有 一 天 冬
tiān xià dà xuě dōng fāng shuò jiù dào yù huā yuán qù gěi wǔ dì zhé méi huā gāng jìn
天 ， 下 大 雪 ， 东 方 朔 就 到 御 花 园 去 给 武 帝 折 梅 花 。 刚 进
yuán mén jiù fā xiàn yǒu gè gōng nǚ lèi liú mǎn miàn zhǔn bèi tóu jǐng dōng fāng shuò
园 门 ， 就 发 现 有 个 宫 女 泪 流 满 面 准 备 投 井 。 东 方 朔
máng shàng qián dā jiù bìng wèn míng tā yào zì shā de yuán yīn yuán lái zhè gè
忙 上 前 搭 救 ， 并 问 明 她 要 自 杀 的 原 因 。 原 来 ， 这 个
gōng nǚ míng jiào yuán xiāo jiā lǐ hái yǒu shuāng qīn jí yī gè mèi mèi zì cóng tā jìn
宫 女 名 叫 元 宵 ， 家 里 还 有 双 亲 及 一 个 妹 妹 。 自 从 她 进
gōng yǐ hòu jiù zài yě wú yuán hé jiā rén jiàn miàn měi nián dào là yuè jiù shí fēn sī
宫 以 后 ， 就 再 也 无 缘 和 家 人 见 面 。 每 年 到 腊 月 ， 就 十 分 思
niàn jiā rén jué de bù néng jìn xiào bù rú yī sǐ zhī dōng fāng shuò tīng tā de zāo yù
念 家 人 。 觉 得 不 能 尽 孝 ， 不 如 一 死 之 。 东 方 朔 听 她 的 遭 遇 ，
shēn gǎn tóngqíng jiù xiàng tā bǎo zhèng yī dìng shè fǎ ràng tā hé jiā rén tuán jù
深 感 同 情 ， 就 向 她 保 证 ， 一 定 设 法 让 她 和 家 人 团 聚 。

yī tiān dōng fāng shuò chū gōng zài cháng ān jiē shàng bǎi yī gè zhàn bo tān bù
一 天 ， 东 方 朔 出 宫 在 长 安 街 上 摆 一 个 占 卜 摊 。 不
shǎo rén dōu zhēng zhe xiàng tā zhàn qiú guà bù liào měi gè rén suǒ zhàn suǒ qiú
少 人 都 争 着 向 他 占 卜 求 卦 。 不 料 ， 每 个 人 所 占 所 求 ，
dōu shì zhèng yuè shí liù huǒ fén shēn de qiān yǔ yī shí zhī jiān cháng ān chéng lǐ
都 是 “ 正 月 十 六 火 焚 身 ” 的 签 语 。 一 时 之 间 ， 长 安 城 里

yǐn qǐ kǒng huāng rén men fēn fēn qiú wèn jiě zāi de bàn fǎ dōng fāng shuò jiù shuō
引起恐慌。人们纷纷求问解灾的办法。东方朔就说：
zhèng yuè shí sān rì bàng wǎn huì yǒu shén nǚ xià fán tā huì bāng zhù nǐ men
正月十三日傍晚，会有神女下凡，她会帮助你们。

shuō wán biàn rēng xià yī zhāng hóng tiē yáng cháng ér qù lǎo bǎi xìng ná qǐ hóng
“说完，便扔下一张红帖，扬长而去。老百姓拿起红
tiē gǎn jǐn sòng dào huáng gōng qù piào bào huáng shàng
帖，赶紧送到皇宫去票报皇上。

hàn wǔ dì jiē guò lái yī kàn xīn zhōng dà jīng lián máng qǐng lái zú zhì duō móu
汉武帝接过来一看，心中大惊，连忙请来足智多谋
de dōng fāng shuò dōng fāng shuò jiǎ yì de xiǎng yī xiǎng jiù shuō tīng shuō huǒ
的东方朔。东方朔假意的想一想，就说：“听说火
shén jūn zuì ài chī tāng yuán gōng zhōng de yuán xiāo bù shì jīng cháng gěi nǐ zuò tāng
神君最爱吃汤圆，宫中的元宵不是经常给你做汤
yuán ma shí wǔ wǎn shàng kě ràng yuán xiāo zuò hǎo tāng yuán jiā jiā fén xiāng shàng
圆吗？十五晚上可让元宵做好汤圆。家家焚香上
gòng chuán lìng ràng jīng dōu měi jiā dōu zuò tāng yuán yī qí jìng fèng huǒ shén jūn
供，传令让京都每家都做汤圆，一齐敬奉火神君。
zài ràng chén mǐn yī qǐ zài wǎn shàng guà dēng mǎn chéng diǎn biān pào fàng yān huǒ
再让臣民一起在晚上挂灯，满城点鞭炮，放烟火，
hǎo xiàng mǎn chéng dà huǒ zhè yàng jiù kě yǐ ān quán cǐ wài tōng zhī chéng wài bǎi
好像满城大火，这样就可以安全。此外，通知城外百
xìng shí wǔ wǎn shàng jìn chéng guān dēng zài rén qún zhōng xiāo zāi jiě nán wǔ dì
姓，十五晚上进城观灯，在人群中消灾解难”。武帝
tīng hòu shí fēn gāo xìng jiù chuán zhǐ zhào dōng fāng shuò de bàn fǎ qù zuò
听后，十分高兴，就传旨照东方朔的办法去做。

dào zhèng yuè shí wǔ rì cháng ān chéng lǐ zhāng dēng jié cǎi yóu rén xī lái huāi
到正月十五日长安城里张灯结彩，游人熙来攘
wǎng fēi cháng gōng nǚ yuán xiāo de fù mǔ yě dài zhe mèi mèi jìn chéng guān
往，非常。宫女元宵的父母也带着妹妹进城观
dēng dāng tā men kàn dào xiě yǒu yuán xiāo zì yàng de dà gōng dēng shí jīng xǐ
灯。当他们看到写有“元宵”字样的大宫灯时，惊喜
de gāo hǎn yuán xiāo yuán xiāo yuán xiāo tīng dào hǎn shēng zhōng yú hé
的高喊：“元宵！元宵！”，元宵听到喊声，终于和
jiā lǐ de qīn rén tuán jù
家里的亲人团聚。

rú cǐ rè nào yī yè cháng ān chéng guǒ rán píng ān wú shì hàn wǔ dì dà xǐ
 如此热闹一夜，长安城果然平安无事。汉武帝大喜，
 biàn xià lìng yǐ hòu měi dào zhèng yuè shí wǔ dōu zuò tāng yuán gòng huǒ shén jūn zhèng
 便下令以后每到正月十五都做汤圆供火神君，正
 yuè shí wǔ zhào yàng quán chéng guà dēng lóng fàng yān huǒ yīn wéi yuán xiāo zuò de
 月十五照样全城挂灯笼，放烟火。因为元宵做的
 tāng yuán zuì hǎo rén men jiù bǎ tāng yuán jiào zuò yuán xiāo zhè tiān jiào zuò yuán xiāo
 汤圆最好，人们就把汤圆叫做元宵，这天叫做元宵
 jié
 节。

คำชี้แจง : 2. คำศัพท์ ประโยคและบทสนทนาสั้นๆเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์เทศกาลวันหยวนเซียว

คำศัพท์

คำศัพท์บอกเวลา

zhèng yuè shí wǔ
 正月十五

คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร

yuán xiāo
 元宵

yóu chá
 油茶

mán tou mǎi
 馒头.麦

bing
 饼

คำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรม

cǎi gāo qiāo
 踩高跷

cāi dēng mí
 猜灯谜

wǔ shī zǐ
 舞狮子

สุภาษิต 4 คำ

zhāng dēng jié cǎi
 张灯结彩

hé hé měi měi
 和和美美

huā tuán jǐn cù
 花团锦簇

dēng huǒ tōng míng
 灯火通明

คำศัพท์อื่นๆ

tāng yuán
 汤圆

hán dōng là yuè
 寒冬腊月

fén xiāng shàng gòng
 焚香上供

ประโยค

1. yuán xiāo hé tāng yuán qí shí shì tóng yī gè dōng xī zhǐ bù guò nán běi fāng jiào fǎ bù tóng
 1. 元宵和汤圆其实是同一个东西，只不过南北方叫法不同。

2. yuán xiāo jié sòng nǐ yī wǎn tāng yuán zhù nǐ chī hòu shēng huó rú tāng yuán měi wèi tián mì
元宵节，送你一碗汤圆，祝你吃后生活如汤圆，美味甜蜜
mì
蜜。
3. běi fāng de yuán xiāo duō bàn piān tián kǒu yǐ hēi zhī má jí shuǐ guǒ xiàn ér wéi zhǔ nán fāng yī
北方的元宵多半偏甜口，以黑芝麻及水果馅儿为主；南方一
xiē piān xián kǒu huì yòng zhū ròu jí sǔn dīng lái zuò xiàn ér
些偏咸口，会用猪肉及笋丁来做馅儿。
4. qū fēn tián xiàn tāng yuán de fāng fǎ shì tián tāng yuán shì gǔn yuǎn xíng de ér xiàn tāng yuán huì
区分甜馅汤圆的方法是：甜汤圆是滚远形的，而馅汤圆会
zuò chéng shuǐ dī xíng yǒu yī gè jiān jiān de wěi bā
做成水滴形，有一个尖尖的尾巴。
5. yuán xiāo jié jǐn lín chūn jié suǒ yǐ zài chūn jié sòng lǐ shí yě kě yǐ bǎ yuán xiāo tāng yuán
元宵节紧邻春节，所以在春节送礼时，也可以把元宵汤圆
dāng zuò chūn jié lǐ wù sòng gěi qīn péng hǎo yǒu
当作春节礼物送给亲朋好友。

บทสนทนา (1)

lǐ léi zhōng guó yǒu jù sù huà zhèng yuè shí wǔ nà yuán xiāo
李雷：中国有句俗语“正月十五闹元宵”。

yuán xiāo jié shì shén me shí hòu
Peter：元宵节是什么时候？

lǐ léi shì nóng lì de zhèng yuè shí wǔ
李雷：是农历的正月十五。

yuán xiāo zěn me nào
Peter：元宵怎么闹？

lǐ léi jiù shì zuò yī xiē xǐ qīng rè nào de huó dòng
李雷：就是做一些喜庆热闹的活动。

dōu yǒu shén me huó dòng ne
Peter：都有什么活动呢？

lǐ léi wǎn shàng rén men huì huá qǐ wǔ yán liù sè de dēng lóng dà jiā yī qǐ shǎng dēng
李雷：晚上人们会划起五颜六色的灯笼，大家一起赏灯。

shì bù shì hái yǒu cāi dēng mí
Peter：是不是还有猜灯谜？

lǐ léi shì de bù zhǐ yǒu cāi dēng mí hái yǒu wǔ lóng wǔ shī cǎi gāo qiāo kě rè nào
李雷：是的，不止有猜灯谜，还有舞龙舞狮，踩高跷，可热闹

le
了！

nà dào le yuán xiāo jié wǎn shàng wǒ yě yào hé nǐ men yī qǐ qù rè nào
Peter：那到了元宵节晚上我也要和你门一起去热闹。

บทสนทนา (2)

lǐ hóng qián miàn shì mài shén me de wéi shén me zhè me duō rén pái duì
李洪：前面是卖什么的？为什么这么多人排队？

wáng gāng shì mài tāng yuán de dà jiā dōu zài pái duì mǎi tāng yuán
王刚：是卖汤圆的，大家都在排队买汤圆。

lǐ hóng nǐ zuì xǐ huān shén me wèi dào de tāng yuán
李洪：你最喜欢什么味道的汤圆？

wáng gāng wǒ xǐ huān hēi zhī má kǒu wèi de shì zuì jīng diǎn de wèi dào
王刚：我喜欢黑芝麻口味的，是最经典的味道。

lǐ hóng wǒ xǐ huān qiǎo kè lì wèi de wǒ xǐ huān yī qiē yǒu guān qiǎo kè lì de shí wù
李洪：我喜欢巧克力味的，我喜欢一切有关巧克力的食物。

wáng gāng zhè yīng gāi shì zhè jǐ nián xīn chū de kǒu wèi wǒ jì dé xiǎo shí hòu méi yǒu
王刚：这应该是这几年新出的口味，我记得小时候没有。

lǐ hóng shì de xiǎo shí hòu zhī yǒu hēi zhī má hé huā shēng zhè zhǒng wèi dào
李洪：是的，小时候只有黑芝麻和花生这种味道。

wáng gāng xiàn zài dà jiā de xuǎn zé hěn duō le wǒ tīng shuō hái yǒu zhī shì kǒu wèi de
王刚：现在大家的选择很多了，我听说还有芝士口味的。

lǐ hóng wǒ jiào dé wǒ bù huì xǐ huān yīng gāi huì hěn qí guài
李洪：我觉得我不会喜欢，应该会很奇怪。

wáng gāng nǐ kě yǐ shì yī shì shuō bù dìng nǐ huì ài shàng zhī shì kǒu wèi de yuán xiāo
王刚：你可以试一试，说不定你会爱上芝士口味的元宵。

คำถามที่จะถามนักเรียน

1. 元宵节是在农历的哪一天？
2. 说出在元宵节的 3 种风俗活动。
3. 是谁救了元宵姑娘？
4. 元宵又叫什么？
5. 元宵在南北方有差异吗？请说出理由。

แบบฝึกการสื่อสารภาษาจีน

คำชี้แจง :1. ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเป็นคู่

ให้นักเรียนสร้างบทสนทนา ในสถานการณ์ ในวันหยวนเซียวไปเที่ยวที่ไหนดี ความยาว 2 นาที แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ใบความรู้ที่ 3
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3
เทศกาลวันไหว้พระจันทร์

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ได้
2. ให้นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ประโยค เพื่อการสนทนาสั้น ๆ เกี่ยวกับเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ได้

คำชี้แจง : 1. ให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง เทศกาลวันไหว้พระจันทร์

cháng é bēn yuè de gù shì

嫦 娥 奔 月 的 故 事

yuǎn gǔ shí hòu tiān shàng yǒu shí gè tài yáng tóng shí chū xiàn shài dé zhuāng jià kū
远 古 时 候 天 上 有 十 个 太 阳 同 时 出 现 ， 晒 得 庄 稼 枯
sǐ mǐn bù liáo shēng yǒu yī gè míng jiào hòu yì de yīng xióng lì dà wú qióng tā tóng
死 ， 民 不 聊 生 。 有 一 个 名 叫 后 羿 的 英 雄 ， 力 大 无 穷 ， 他 同
qíng shòu kǔ de bǎi xìng lā kāi shén gōng yī qì shè xià jiǔ gè duō tài yáng bìng yán lìng
情 受 苦 的 百 姓 ， 拉 开 神 弓 ， 一 气 射 下 九 个 多 太 阳 ， 并 严 令
zuì hòu yī gè tài yáng àn shí qǐ luò wéi mǐn zào fú
最 后 一 个 太 阳 按 时 起 落 ， 为 民 造 福 。

hòu yì qī zǐ míng jiào cháng é hòu yì chú chuán yì shòu liè wài měi rì hé qī zǐ
后 羿 妻 子 名 叫 嫦 娥 。 后 羿 除 传 艺 狩 猎 外 ， 每 日 和 妻 子
zài yī qǐ bù shǎo zhì shì mù míng qián lái tóu shī xué yì qí zhōng yǒu yī gè xīn shù bù
在 一 起 。 不 少 志 士 慕 名 前 来 投 师 学 艺 ， 其 中 有 一 个 心 术 不
zhèng jiào zuò péng méng de rén yě hùn le jìn lái yī tiān hòu yì dào kūn lún shān fǎng yǒu
正 叫 做 蓬 蒙 的 人 也 混 了 进 来 。 一 天 ， 后 羿 到 昆 仑 山 访 友
qiú dào xiàng wáng mǔ qiú dé yī bāo bù sǐ yào jù shuō fú xià cǐ yào néng jí kè shēng
求 道 ， 向 王 母 求 得 一 包 不 死 药 。 据 说 ， 服 下 此 药 ， 能 即 刻 升
tiān chéng xiān rán ér hòu yì shě bù dé yǔ qī zǐ fēn lí zàn shí bǎ bù sǐ yào jiāo gěi
天 成 仙 。 然 而 ， 后 羿 舍 不 得 与 妻 子 分 离 ， 暂 时 把 不 死 药 交 给
cháng é zhēn cáng cháng é jiāng yào cáng jìn shū zhuāng tái de chōu tì zhōng
嫦 娥 珍 藏 。 嫦 娥 将 药 藏 进 梳 妆 台 的 抽 屉 中 。

sān tiān hòu hòu yì dài lǐng zhòng tú wài chū shòu liè péng méng jiǎ zhuāng shēng
三天后，后羿带领众徒外出狩猎，蓬蒙假装生
bìng méi yǒu wài chū děng hòu yì dài zhòng rén zǒu hòu bù jiǔ péng méng chí jiàn chuǎng rù
病没有外出。等后羿带众人走后不久，蓬蒙持剑闯入
nèi zhái hòu yuàn bī pò cháng é jiāo chū bù sǐ yào cháng é zhī dào zì jǐ dǎ bù guò péng
内宅后院，逼迫嫦娥交出不死药。嫦娥知道自己打不过蓬
méng jiù ná chū bù sǐ yào yī kǒu tūn le xià qù cháng é tūn xià yào shēn zǐ lì shí piāo lí
蒙就拿出不死药一口吞了下去。嫦娥吞下药，身子立时飘离
dì miàn chōng chū chuāng kǒu xiàng tiān shàng fēi qù
地面、冲出窗口，向天上飞去。

yóu yú cháng é qiān guà zhe zhàng fū biàn fēi luò dào lí rén jiān zuì jìn de yuè liàng
由于嫦娥牵挂着丈夫，便飞落到离人间最近的月亮
shàng chéng le xiān bàng wǎn hòu yì huí dào jiā shì nǚ men kū sù le bái tiān fā
上成了仙。傍晚，后羿回到家，侍女们哭诉了白天发
shēng de shì hòu yì biàn fèn nù de yào shā le péng méng kě péng méng zǎo yǐ táo zǒu
生的事。后羿便愤怒的要杀了蓬蒙，可蓬蒙早已逃走。
hòu yì bēi tòng yù jué yǎng wàng zhe yè kōng hū huàn cháng é zhè shí tā fā xiàn jīn
后羿悲痛欲绝，仰望着夜空呼唤嫦娥，这时他发现，今
tiān de yuè liàng gé wài jiǎo jié míng liàng ér qiě yǒu gè huǎng dòng de shēn yǐng kù sì cháng
天的月亮格外皎洁明亮，而且有个晃动的身影酷似嫦
é hòu yì sī niàn qī zǐ biàn pài rén dào cháng é xǐ ài de hòu huā yuán lǐ bǎi shàng
娥。后羿思念妻子，便派人到嫦娥喜爱的后花园里，摆上
xiāng àn fàng shàng cháng é píng shí ài chī de mì shí xiān guǒ yáo jì zài yuè gōng lǐ de
香案，放上嫦娥平时爱吃的蜜食鲜果，遥祭在月宫里的
cháng é bǎi xìng men wén zhī cháng é bēn yuè chéng xiān de xiao xī hòu fēn fēn zài yuè xià
嫦娥。百姓们闻知嫦娥奔月成仙的消息后，纷纷在月下
bǎi shè xiāng àn xiàng shàn liáng de cháng é qí qiú jí xiáng píng ān
摆设香案，向善良的嫦娥祈求吉祥平安。

cóng cǐ zhōng qiū jié bài yuè yǐ jí shǎng yuè de fēng sú zài mǐn jiān chuán kāi le
从此，中秋节拜月以及赏月的风俗在民间传开了。

คำชี้แจง : 2. คำศัพท์ ประโยคและบทสนทนาสั้นๆเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์เทศกาลวันไหว้พระจันทร์

คำศัพท์

คำศัพท์บอเวลา

bā yuè shí wǔ
八月十五

คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร

yuè bǐng
月饼

guì huā gāo
桂花糕

dà zhá xiè
大闸蟹

คำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรม

shǎng yuè
赏月

chī yuè bǐng
吃月饼

yǐn guì huā jiǔ
饮桂花酒

wán huā dēng
玩花灯

สุภาษิต 4 คำ

huā hǎo yuè yuán
花好月圆

duì yuè sī rén
对月思人

jìng huā shuǐ yuè
镜花水月

pī xīng dài yuè
披星戴月

คำศัพท์อื่นๆ

cháng é
嫦娥

hòu yì shè rì
后羿射日

ประโยค

- cháng é bēn yuè shì dài biǎo zhōng qiū jié de jīng diǎn shén huà gù shì
1. 嫦娥奔月是代表中秋节的经典神话故事。
- zài zhōng qiū jié zhè yī tiān , shì yī nián zhōng yuè liàng zuì yuán zuì liàng de yī tiān 。 wǒ men yī qǐ zuò zài yáng tái shàng chī yuè bǐng , hē chá shǎng yuè
2. 在中秋节这一天，是一年中月亮最圆最亮的一天。我们一起坐在阳台上吃月饼，喝茶赏月。
- yuè liàng yuán yòu liàng , yuè bǐng yuán yòu tián , zhù nǐ hé nǐ de jiā rén tuán tuán yuán yuán , quán jiā xìng fú
3. 月亮圆又亮，月饼圆又甜，祝你和你的家人团团圆圆，全家幸福。
- rén yǒu bēi huān lí hé , yuè yǒu yīn qíng yuán quē 。 bù guò nǐ yào jì dé yǒng yuǎn kuài lè
4. 人有悲欢离合，月有阴晴圆缺。不过你要记得永远快乐。
- yuè bǐng de zhǒng lèi yǒu hěn duō , nán běi fāng duì yú yuè bǐng de zhì zuò yòu yǒu zhe bù tóng de xiàn liào hé fāng fǎ 。 bù guò měi yī zhǒng dōu fēi cháng měi wèi
5. 月饼的种类有很多，南北方对于月饼的制作又有着不同的馅料和方法。不过每一种都非常美味。

บทสนทนา (1)

zhōng qiū jié nǐ huí jiā ma
Peter: 中 秋 节 你 回 家 吗?

lǐ léi dāng rán huí le zài zhōng guó zhōng qiū jié zhè tiān hé jiā rén zài yì qǐ chī tuán yuán fàn hěn zhòng yào
李 雷 : 当 然 回 了 。 在 中 国 ， 中 秋 节 这 天 和 家 人 在 一 起 吃 团 圆 饭 很 重 要 。

nà nǐ men zěn me qīng zhù zhōng qiū ne
Peter: 那 你 们 怎 么 庆 祝 中 秋 呢?

lǐ léi wǒ men huì yì qǐ chī yuè bǐng shǎng yuè
李 雷 : 我 们 会 一 起 吃 月 饼 ， 赏 月 。

wǒ hěn xǐ huān chī yuè bǐng yǒu hěn duō xiàn ér hěn hǎo chī
Peter: 我 很 喜 欢 吃 月 饼 ， 有 很 多 馅 儿 ， 很 好 吃 。

lǐ léi nǐ yuàn yì gēn wǒ yì qǐ huí jiā ma wǒ men kě yǐ yì qǐ qīng zhù zhōng qiū jié
李 雷 : 你 愿 意 跟 我 一 起 回 家 吗 ? 我 们 可 以 一 起 庆 祝 中 秋 节 。

tài hǎo le wǒ yuàn yì xiè xiè nǐ
Peter: 太 好 了 ， 我 愿 意 ， 谢 谢 你 。

บทสนทนา (2)

wáng yáng mǎ shàng yòu yào fàng jiǎ le tài kāi xīn le
王 阳 : 马 上 又 要 放 假 了 ， 太 开 心 了 !

lǐ hóng wéi shén me fàng jiǎ ne
李 洪 : 为 什 么 放 假 呢 ?

wáng yáng nǐ wàng le ma xià zhōu jiù shì zhōng qiū jié huì fàng jiǎ tiān
王 阳 : 你 忘 了 吗 ? 下 周 就 是 中 秋 节 ， 会 放 假 3 天 。

lǐ hóng tài bàng le wǒ yào qù lǚ háng
李 洪 : 太 棒 了 ， 我 要 去 旅 行 。

wáng yáng nǐ xiǎng qù nǎ lǐ
王 阳 : 你 想 去 哪 里 ?

lǐ hóng wǒ xiǎng qù hǎi biān yīn wéi nà lǐ kě yǐ qīng chǔ de kàn dào yuè liàng hé xīng xīng
李 洪 : 我 想 去 海 边 ， 因 为 那 里 可 以 清 楚 的 看 到 月 亮 和 星 星 。

wǒ xiǎng kàn dào yòu yuán yòu liàng de yuè liàng
我 想 看 到 又 圆 又 亮 的 月 亮 。

wáng yáng tīng qǐ lái hěn bù cuò ér qiě nǐ hái kě yǐ qù chī hǎi xiān
王 阳 : 听 起 来 很 不 错 ， 而 且 你 还 可 以 去 吃 海 鲜 。

lǐ hóng shì de wǒ kě yǐ yì biān chī hǎi xiān yì biān chī yuè bǐng
李 洪 : 是 的 ， 我 可 以 一 边 吃 海 鲜 ， 一 边 吃 月 饼 。

wáng yáng wǒ yào hé jiā rén yì qǐ qù dù jiǎ cūn tīng shuō nà lǐ de huán jìng yě hěn bàng
王 阳 : 我 要 和 家 人 一 起 去 度 假 村 ， 听 说 那 里 的 环 境 也 很 棒 。

lǐ hóng děng nǐ huí lái gěi wǒ jiǎng yì jiǎng
李 洪 : 等 你 回 来 给 我 讲 一 讲 。

wáng yáng hǎo de
王 阳 : 好 的 !

คำถามที่จะถามนักเรียน

1. 中秋节在农历的哪一天?
2. 为什么现在天空中只有一个太阳?
3. 嫦娥是因为什么到了月亮上不能回家?
4. 说出在中秋节的 3 种风俗活动。
5. 说出关于中秋节的 3 个四字词语

แบบฝึกการสื่อสารภาษาจีน

คำชี้แจง :1. ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเป็นคู่

ให้นักเรียนสร้างบทสนทนา ในสถานการณ์ ในเทศกาลวันไหว้พระจันทร์มีความสุขมาก ความยาว 2 นาที แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ใบความรู้ที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4
เทศกาลวันซีซี

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายเทศกาลวันซีซีได้
2. ให้นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ประโยค เพื่อการสนทนาสั้น ๆ เกี่ยวกับเทศกาลวันซีซีได้

คำชี้แจง : 1. ให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง เทศกาลวันซีซี

niú láng zhī nǚ de gù shì
牛郎织女的故事

niú láng shì niú jiā zhuāng de yī gè gū ér yī gē sāo guò huó sāo zǐ mǎ
牛郎是牛家庄的一个孤儿，依哥嫂过活。嫂子马
shì wéi rén kè báo jīng cháng nüè dài tā tā bèi pò fēn jiā chū lái kào yī tóu lǎo
氏为人刻薄，经常虐待他，他被迫分家出来，靠一头老
niú zì gēng zì shí yǒu yī tiān lǎo niú gào sù tā tiān shàng zhī nǚ yào hé tā
牛自耕自食。有一天，老牛告诉他，天上织女要和她
de jiě mèi dào yín hé xǐ zǎo jiào tā qù tōu qǔ zhī nǚ de yǔ yī zhè yàng
的姐妹到银河洗澡，叫他去“偷取”织女的羽衣，这样
méi yǒu le yǔ yī zhī nǚ jiù bù néng fēi huí tiān shàng le jiù huì zuò tā de qī
没有了羽衣，织女就不能飞回天上了，就会做他的妻
zǐ
子。

dào le nà yī tiān měi lì de xiān nǚ men guǒ rán dào yín hé mù yù bìng
到了那一天，美丽的仙女们果然到银河沐浴，并
zài shuǐ zhōng xī xì zhè shí cáng zài lú wěi zhōng de niú láng tū rán pǎo chū lái
在水中嬉戏。这时藏在芦苇中的牛郎突然跑出来
ná zǒu le zhī nǚ de yī cháng jīng huáng shī cuò de xiān nǚ men jí máng shàng
拿走了织女的衣裳。惊惶失措的仙女们急忙上
àn chuān hǎo yī cháng fēi zǒu le wéi dú shèng xià zhī nǚ
岸穿好衣裳飞走了，唯独剩下织女。

zài niú láng de kěn qiú xià zhī nǚ dá yìng zuò tā de qī zǐ hūn hòu tā
 在牛郎的恳求下，织女答应做他的妻子。婚后，他
 men nán gēng nǚ zhī shēng le yī ér yī nǚ shēng huó shí fēn měi mǎn xìng fú
 们男耕女织，生了一儿一女，生活十分美满幸福。
 bù liào tiān dì chá zhī cǐ shì pài wáng mǔ niáng niáng yā jiě zhī nǚ huí tiān tíng
 不料天帝查知此事，派王母娘娘押解织女回天庭
 shòu shěn lǎo niú bù rěn tā men qī lí zǐ sàn yú shì chù duàn tóu shàng de
 受审。老牛不忍他们妻离子散，于是触断头上的
 jiǎo biàn chéng yī zhī xiǎo chuán ràng niú láng tiāo zhe ér nǚ chéng chuán zhuī
 角，变成一只小船，让牛郎挑着儿女乘船追
 gǎn yǎn kàn jiù yào zhuī shàng zhī nǚ le wáng mǔ niáng niáng hū rán bá xià tóu
 赶。眼看就要追上织女了，王母娘娘忽然拔下头
 shàng de jīn chāi zài tiān kōng huá chū le yī tiáo bō tāo gǔn gǔn de yín hé niú
 上的金钗，在天空划出了一条波涛滚滚的银河。牛
 láng wú fǎ guò hé zhī néng zài hé biān yǔ zhī nǚ yáo wàng duì qì tā men jiān
 郎无法过河，只能在河边与织女遥望对泣。他们坚
 zhēn de ài qíng gǎn dòng le xǐ què wú shù xǐ què fēi lái yòng shēn tǐ dā
 贞的爱情感动了喜鹊，无数喜鹊飞来，用身体搭
 chéng yī dào kuà yuè tiān hé de cǎi qiáo ràng niú láng zhī nǚ zài tiān hé shàng xiāng
 成一道跨越天河的彩桥，让牛郎织女在天河上相
 huì wáng mǔ niáng niáng wú nài zhī hǎo yǔn xǔ niú láng zhī nǚ měi nián qī yuè qī
 会。王母娘娘无奈，只好允许牛郎织女每年七月七
 rì zài què qiáo shàng huì miàn yī cì
 日在鹊桥上会面一次。

yóu yú nóng lì de qī yuè qī rì zhèng dāng yǔ jì suǒ yǐ zhè yī tiān
 由于农历的七月七日正当雨季，所以这一天
 cháng cháng xià yǔ rén men biàn shuō zhè shì niú láng zhī nǚ de yǎn lèi
 常常下雨，人们便说这是牛郎织女的眼泪。

คำชี้แจง : 2. คำศัพท์ ประโยคและบทสนทนาสั้นๆเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์เทศกาลวันซีซี

คำศัพท์

คำศัพท์บอกเวลา

qī yuè chū qī
七月初七

คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร

qiǎo guǒ
巧果

shí wǔ zǐ
食五子

คำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรม

qiú yīn yuán
求姻缘bài zhī nǚ
拜织女

สุภาษิต 4 คำ

qíng yǒu dú zhōng
情有独钟cháng xiāng sī shǒu
长厢厮守yī jiàn zhōng qíng
一见钟情tiān cháng dì jiǔ
天长地久

คำศัพท์อื่น

xī xì
嬉戏niú láng zhī nǚ
牛郎织女què qiáo xiāng huì
鹊桥相会

ประโยค

1. qī xī qíng rén jié shì niú láng zhī nǚ yī nián yī dù què qiáo xiāng huì de rì zǐ
七夕情人节是牛郎织女一年一度鹊桥相会的日子。2. yuàn wǒ men de ài qíng bǐ niú láng zhī nǚ gèng shēn dàn bù yào xiàng tā men yī yàng
愿我们的爱情比牛郎织女更深，但不要像他们一样liǎng dì xiāng sī
两地相思。3. qī xī sòng qiǎo guǒ zhù fú nǐ qiǎo lì míng mù yǒng yuǎn xìng fú
七夕送巧果，祝福你巧立名目，永远幸福。4. qī xī qíng rén jié dā yī zuò ài qíng de què qiáo kuà yuè làng màn de tiān hé
七夕情人节，搭一座爱情的鹊桥，跨越浪漫的天河。5. qī xī shì ài de jì niàn rì zhù wǒ men yǒng yuǎn xiāng ài
七夕是爱的纪念日，祝我们永远相爱。

บทสนทนา (1)

xiǎo míng zài wài guó yǒu qíng rén jié nà zài zhōng guó yǒu zì jǐ de qíng rén jié
小明：在外国有情人节，那在中国有自己的情人节
ma
吗？xiǎo hóng wǒ men dāng rán yǒu zài nóng lì qī yuè chū qī jiào zuò qī xī jié
小红：我们当然有，在农历七月初七，叫做七夕节。xiǎo míng wéi shén me shì nà tiān
小明：为什么是那天？xiǎo hóng yīn wéi zài zhè yī tiān niú láng zhī nǚ huì zài què qiáo xiāng huì suǒ yǐ zhè
小红：因为在这一天牛郎织女会在鹊桥相会，所以这tiān biàn chéng le qī xī jié
天变成了七夕节。xiǎo míng niú láng hé zhī nǚ zuì hòu yǒu zài yī qǐ ma
小明：牛郎和织女最后有在一起吗？

xiǎo hóng tā men zài yī qǐ le hái yǒu hái zǐ kě shì tā men yī nián zhǐ néng
小红；她们在一起了，还有孩子。可是她们一年只能
jiàn yī cì
见一次。

xiǎo míng zhēn kě lián zhè jiù shì zhōng guó jīng diǎn de ài qíng gù shì ma
小明：真可怜，这就是中国经典爱情故事吗？

xiǎo hóng shì de zhè shì yī gè qū zhé yòu měi hǎo de gù shì
小红：是的，这是一个曲折又美好的故事。

บทสนทนา (2)

lǐ léi qī xī jié yào dào le nǐ sòng gěi nǚ péng yǒu shén me lǐ wù
李雷：七夕节要到了，你送给女朋友什么礼物？

wáng míng wǒ sòng gěi tā yī shù méi guī huā tā huì xǐ huān de
王明：我送给她一束玫瑰花，她会喜欢的。

lǐ léi zhǐ yǒu méi guī huā ma wǒ jiào dé nǐ yīng gāi yuē tā chū qù chī fàn
李雷：只有玫瑰花吗？我觉得你应该约她出去吃饭。

wáng míng shì de wǒ dīng le fēi cháng háo huá de cān tīng zhǔn bèi gěi tā yī gè
王明：是的，我订了非常豪华的餐厅，准备给她一个
jīng xǐ
惊喜。

lǐ léi nǐ hěn làng màn nǐ men shì zěn me rèn shí de
李雷：你很浪漫，你们是怎么认识的？

wáng míng wǒ men shì gāo zhōng tóng xué hòu lái yī qǐ shàng dà xué yī qǐ gōng
王明：我们是高中同学，后来一起上大学，一起工
zuò rì jiǔ shēng qíng
作，日久生情。

lǐ léi wǒ xiāng xìn nǐ men yī dìng hěn ēn ài
李雷：我相信你们一定很恩爱。

wáng míng shì de zhè yǐ jīng shì wǒ men zài yī qǐ de dì 3 gè qī xī jié
王明：是的，这已经是我们在一起的第3个七夕节。

lǐ léi wǒ yě xiǎng yōng yǒu yī gè duì xiàng zì jǐ yī gè rén tài gū dān le
李雷：我也想要拥有一个对象，自己一个人太孤单了。

wáng míng bié dān xīn wǒ huì gěi nǐ jiè shào de
王明：别担心，我会给你介绍的。

คำถามที่จะถามนักเรียน

1. 七夕节在农历的哪一天？
2. 说出 2 种代表七夕节的特色食物。
3. 牛郎织女多长时间见一次？在哪里见面？
4. 是谁拆散了牛郎织女？
5. 请结合七夕节学到的知识进行造句 (至少 2 句)

แบบฝึกการสื่อสารภาษาจีน

คำชี้แจง :1. ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเป็นคู่

ให้นักเรียนสร้างบทสนทนา ในสถานการณ์ ไปรับประทานอาหารในวันชิวชิวกับแฟน ความยาว 2 นาที
แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ใบความรู้ที่ 5

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5

เทศกาลวันฉงหยาง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายเทศกาลวันฉงหยางได้
2. ให้นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ประโยค เพื่อการสนทนาสั้น ๆ เกี่ยวกับเทศกาลวันฉงหยางได้

คำชี้แจง : 1. ให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง เทศกาลวันฉงหยาง

zhòng yáng jié de gù shì 重 阳 节 的 故 事

dōng hàn shí rǔ nán xiàn lǐ yǒu yī gè jiào huán jǐng de nóng cūn xiǎo huǒ
东 汉 时 ， 汝 南 县 里 有 一 个 叫 桓 景 的 农 村 小 伙
zǐ fù mǔ shuāng quán qī zǐ ér nǚ yī dà jiā rì zǐ suī rán bù suàn hǎo bù guò yě néng
子 ， 父 母 双 全 ， 妻 子 儿 女 一 大 家 。 日 子 虽 然 不 算 好 ， 不 过 也 能
guò de qù shuí zhī bù xìng de shì er lái le rǔ hé liǎng àn hài qǐ le wēn yì jiā jiā
过 得 去 。 谁 知 不 幸 的 事 儿 来 了 。 汝 河 两 岸 害 起 了 瘟 疫 ， 家 家
hù hù dōu bìng dǎo le shī shǒu bī dì méi rén mái zhè yī nián huán jǐng de fù
户 户 都 病 倒 了 ， 尸 首 逼 地 没 人 埋 。 这 一 年 ， 桓 景 的 父
mǔ yě dōu bìng sǐ
母 也 都 病 死 。

huán jǐng xiǎo shí hòu tīng dà rén men shuō rǔ hé lǐ zhù yǒu yī gè wēn
 桓景小时候听大人们说：“汝河里住有一个瘟
 mó měi nián dōu yào chū lái dào rén jiān zǒu zǒu tā zǒu dào nǎ lǐ jiù bǎ wēn yì
 魔，每年都要出来到人间走走。它走到哪里就把瘟疫
 dài dào nǎ lǐ huán jǐng jué xīn fǎng shī qiú yǒu xué běn lǐng zhàn wēn mó wéi mǐn
 带到哪里。桓景决心访师求友学本领，战瘟魔，为民
 chú hài tīng shuō dōng nán shān zhōng zhù zhe yī gè míng jiào fèi cháng fáng de dà
 除害。听说东南山中住着一个名叫费长房的大
 xiān tā jiù shōu shí háng zhuāng qǐ chéng jìn shān bài shī xué yì
 仙，他就收拾行装，起程进山拜师学艺。

fèi cháng fáng gěi huán jǐng yī bǎ jiàng yāo qīng lóng jiàn huán jǐng zǎo qǐ
 费长房给桓景一把降妖青龙剑。桓景早起
 wǎn shuì pī xīng dài yuè bù fēn xīng yè dì liàn xí zhuǎn yǎn yòu shì yī nián
 晚睡，披星戴月，不分星夜地练习。转眼又是一年，
 nà tiān huán jǐng zhèng zài liàn jiàn fèi cháng fáng zǒu dào gēn qián shuō jīn nián
 那天桓景正在练剑，费长房走到跟前说：“今年
 jiǔ yuè jiǔ rǔ hé wēn mó yào yào chū lái nǐ gǎn jǐn huí xiāng wéi mǐn chú hài
 九月九，汝河瘟魔又要出来。你赶紧回乡为民除害。
 wǒ gěi nǐ zhū yú yè zǐ yī bāo jú huā jiǔ yī píng ràng nǐ jiā xiāng fù lǎo dēng
 我给你茱萸叶子一包，菊花酒一瓶，让你家乡父老登
 gāo bì huò xiān wēng shuō bà yòng shǒu yī zhǐ yī zhī xiān hè zhǎn chì fēi
 高避祸。“仙翁说罢，用手一指，一只仙鹤展翅飞
 lái luò zài héng jǐng miàn qián huán jǐng kuà shàng xiān hè xiàng rǔ nán fēi qù
 来，落在桓景面前。桓景跨上仙鹤向汝南飞去。
 dào jiā xiāng zhào jí xiāng qīn bǎ dà xiān de huà gěi dà huǒ ér shuō le jiǔ yuè
 到家乡，召集乡亲。把大仙的话给大伙儿说了。九月
 jiǔ nà tiān tā lǐng zhe qī zǐ ér nǚ xiāng qīn fù lǎo dēng shàng le fù jìn de
 九那天，他领着妻子儿女，乡亲父老登上了附近的
 yī zuò shān bǎ zhū yú yè zǐ měi rén fēn le yī piàn shuō zhè yàng suí shēn dài
 一座山。把茱萸叶子每人分了一片，说这样随身带
 shàng wēn mó bù gǎn jìn shēn yòu bǎ jú huā jiǔ dǎo chū lái měi rén zhuó le
 上，瘟魔不敢近身。又把菊花酒倒出来，每人啄了
 yī kǒu shuō hē le jú huā jiǔ bù rǎn wēn yì zhī jí tā bǎ xiāng qīn men ān
 一口，说喝了菊花酒，不染瘟疫之疾。他把乡亲们安
 pái hǎo jiù dài zhe tā de jiàng yāo qīng lóng jiàn huí dào jiā lǐ dú zuò wū nèi
 排好，就带着他的降妖青龙剑回到家里，独坐屋内，
 děng dài wēn mó lái shí jiāo zhàn jiàng yāo
 等待瘟魔来时交战降妖。

bù dà yī huì ér zhī tīng rǔ hé nù hǒu guài fēng xuán qǐ wēn mó chū
 不大一会儿，只听汝河怒吼，怪风旋起。瘟魔出
 shuǐ zǒu shàng àn lái chuān guò cūn zhuāng zǒu qiān jiā chuàn wàn hù yě bù jiàn
 水走上岸来，穿过村庄，走千家串万户也不见
 yī gè rén hū rán tái tóu jiàn rén men dōu zài gāo gāo de shān shàng huān jù tā
 一个人，忽然抬头见人们都在高高的山上欢聚。它
 cuàn dào shān xià zhī jiào dé jiǔ qì cì bí zhū yú chōng fèi bù gǎn jìn qián dēng
 窜到山下，只觉得酒气刺鼻，茱萸冲肺，不敢近前登
 shān jiù yòu huí shēn xiàng cūn lǐ zǒu qù zhī jiàn yī gè rén zhèng zài wū zhōng
 山，就又回身向村里走去。只见一个人正在屋中
 duān zuò jiù hǒu jiào yī shēng xiàng qián pū qù huán jǐng yī jiàn wēn mó pū lái
 端坐。就吼叫一声向前扑去。桓景一见瘟魔扑来，
 jí máng wǔ jiàn yíng zhàn dòu le jǐ gè huí hé wēn mó zhàn tā bù guò bá tuǐ
 急忙舞剑迎战。斗了几个回合，瘟魔战他不过，拔腿
 jiù pǎo huán jǐng sōu de yī shēng bǎ jiàng yāo qīng lóng jiàn pāo chū zhī jiàn
 就跑。桓景“嗖”的一声把降妖青龙剑抛出，只见
 bǎo jiàn shǎn zhe hán guāng xiàng wēn mó zhuī qù chuān xīn tòu fèi bǎ wēn mó zhā
 宝剑闪着寒光向瘟魔追去，穿心透肺把瘟魔扎
 dǎo zài dì
 倒在地。

cǐ hòu rǔ hé liǎng àn de bǎi xìng zài yě bù shòu wēn mó de qīn hài
 此后，汝河两岸的百姓，再也不受瘟魔的侵害
 le rén men bǎ jiǔ yuè jiǔ dēng gāo bì huò huán jǐng chuàng cì wēn mó de shì
 了。人们把九月九登高避祸，桓景创刺瘟魔的事，
 fù chuán zǐ zǐ chuán sūn yī zhí chuán dào xiàn zài cóng nà shí qǐ rén men
 父传子，子传孙，一直传到现在。从那时起，人们
 jiù guò qǐ zhòng yáng jié lái yǒu le zhòng jiǔ dēng gāo chā zhū yú yǐn
 就过起重阳节来，有了重九登高，插茱萸，饮
 xióng huáng jiǔ de fēng sú
 雄黄酒的风俗。

คำชี้แจง : 2. คำศัพท์ ประโยคและบทสนทนาสั้นๆเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์เทศกาลวันจงหยาง

คำศัพท์

คำศัพท์บอกเวลา

jiǔ yuè chū jiǔ
 九月初九

คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร

lì zǐ gāo
 栗子糕

jú huā jiǔ
 菊花酒

zhòng yáng gāo
 重阳糕

คำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรม

chā zhū yú
插茱萸dēng gāo chù
登高处shǎng jú huā
赏菊花

สุภาษิต 4 คำ

jìng lǎo cí yòu
敬老慈幼tóng sǒu wú qī
童叟无欺hé jiā huān lè
阖家欢乐

คำศัพท์อื่น

wēn yì
瘟疫bài shī xué yì
拜师学艺pī xīng dài yuè
披星戴月

ประโยค

1. gǔ dài shī rén yǒu yī jù shī cí yòng lái miáo huì zhòng yáng jié, yáo zhī xiōng dì dēng gāo chù biàn chā zhū yú shǎo yī rén.
古代诗人有一句诗词用来描绘重阳节，遥知兄弟登高处，遍插茱萸少一人。

2. zhòng yáng jié dào le, zài zhè gè qiū gāo qì shuǎng de jì jié lǐ zhù nǐ shì yè fēng shōu huān lè yǒng xiāng bàn.
重阳节到了，在这个秋高气爽的季节里祝你事业丰收，欢乐永相伴。

3. zhòng yáng jié shì jìng lǎo ài lǎo de chuán tǒng jié rì, zhù yuàn wǒ de fù mǔ shēn tǐ jiàn kāng ān xiǎng wǎn nián.
重阳节是敬老爱老的传统节日，祝愿我的父母身体健康，安享晚年。

4. wǒ xī wàng zài zhòng yáng jié zhè yī tiān hé wǒ de jiā rén yī qǐ shǎng jú huā, dēng shān xīn shǎng měi lì de fēng jǐng.
我希望在重阳节这一天和我的家人一起赏菊花，登山欣赏美丽的风景。

5. jiǔ yuè yī nián zhōng zuì měi hǎo de shí guāng, qiū tiān de fēng wēn róu de chuī guò wǒ men de shēn tǐ dài zǒu xià rì de yán rè.
九月一年中最美好的时光，秋天的风温柔的吹过我们的身体，带走夏日的炎热。

บทสนทนา (1)

wáng hóng jīn tiān xià bān wǒ yào gǎn kuài huí jiā.
王红：今天下班我要赶快回家。

lǐ yáng wéi shén me jīn tiān shì shén me zhòng yào de jié rì ma?
李阳：为什么？今天是什么重要的节日吗？

wáng hóng jīn tiān shì zhòng yáng jié nǐ wàng le ma?
王红：今天是重阳节，你忘了吗？

lǐ yáng ā! wǒ wàng jì le, wǒ zuì jìn tài máng le.
李阳：啊！我忘记了，我最近太忙了。

wáng hóng wǒ yào huí jiā péi wǒ de fù mǔ , dài tā men yī qǐ chī wǎn fàn rán hòu qù

shǎng jú huā
赏菊花。

lǐ yáng wéi shén me yào shǎng jú huā
李阳:为什么要赏菊花?

wáng hóng qiū tiān shì jú huā shèng kāi de jì jié , tóng shí yě shì zhòng yáng jié de

chuán tǒng huó dòng
传统活动。

lǐ yáng nà zhè yàng de huà , wǒ xià bān yě yào gǎn kuài huí qù péi wǒ de bà bà mā

mā , wǒ yǐ jīng yǒu hěn cháng shí jiān méi yǒu méi yǒu hé tā men yī qǐ chī wǎn fàn

le
了。

wáng hóng shì de , wǒ men dōu yào duō huā shí jiān qù péi fù mǔ
王红:是的,我们都要多花时间去陪父母。

บทสนทนา (2)

Peter: wǒ fēi cháng qī dài jīn tiān de huáng shān zhī lǚ , zhè shì wǒ zài zhōng guó

zuì xǐ huān de yī gè jǐng diǎn
最喜欢的一个景点。

lǐ léi zhōng guó yǒu fēi cháng duō de shān zhí dé yóu wán , wǒ xī wàng yǐ hòu néng dài

nǐ yóu lǎn měi yī zuò shān
你游览每一座山。

Peter: tiān ā ! wéi shén me jīn tiān yǒu zhè me duō de yóu kè , wǒ jì dé shàng cì

méi yǒu zhè me duō de
没有这么多的。

lǐ léi jīn tiān shì zhōng guó de chuán tǒng jié rì , dà jiā dōu chū lái lǚ yóu

Peter: shì shén me jié rì ?
是什么节日?

lǐ léi jīn tiān shì zhòng yáng jié , dài fù mǔ qīn péng dēng shān jiù shì zhòng yáng jié de

yī xiàng huó dòng zhī yī
一项活动之一。

Peter: dà jiā dōu shì yī jiā rén yī qǐ chū lái yóu wán , wǒ hěn xiǎng niàn wǒ de bà

bà mā mā
爸爸妈妈。

lǐ léi bù yào shāng xīn, nǐ yào zài zhōng guó nǚ lì xué xí nǚ lì gōngzuò, yǐ hòu
李雷: 不要伤心, 你要在中国努力学习努力工作, 以后

bǎ bà bà mā mā jiē dào nǐ de shēn biān péi nǐ
把爸爸妈妈接到你的身边陪你。

shì de wǒ yě zhè me xiǎng
Peter: 是的。我也这么想。

lǐ léi kuài wǒ men kuài qù mǎi piào, rén yuè lái yuè duō le
李雷: 快! 我们快去买票, 人越来越多了。

chōng ā! wǒ kě bù xiǎng huā yī gè xiǎo shí de shí jiān yòng lái pái duì
Peter: 冲啊! 我可不想花一个小时的时间用来排队。

คำถามที่จะถามนักเรียน

1. 重阳节在农历的哪一天?
2. 用什么可以把瘟魔赶走?
3. 说出 3 个在重阳节的风俗活动。
4. 讲出一句关于重阳节的诗句。
5. 在重阳节大家都吃糕点, 是哪两种?

แบบฝึกการสื่อสารภาษาจีน

คำชี้แจง :1. ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเป็นคู่

ให้นักเรียนสร้างบทสนทนา ในสถานการณ์ เราควรทำอะไรกันในวันจงหยาง ความยาว 2 นาที แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ใบความรู้ที่ 6
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6
เทศกาลวันบ๊ะจ่าง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายเทศกาลวันบ๊ะจ่างได้
2. ให้นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ประโยค เพื่อการสนทนาสั้น ๆ เกี่ยวกับเทศกาลวันบ๊ะจ่างได้

คำชี้แจง : 1. ให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง เทศกาลวันบ๊ะจ่าง

duān wǔ jié de gù shì

端午节的故事

měi nián de wǔ yuè chū wǔ dōu shì wǒ guó de chuán tǒng jié rì duān wǔ
每年的五月初五都是我国的传统节日，端午
jié zài zhè yī tiān rén men bù jǐn huì chī hǎo chī de zòng zǐ ér qiě huì zài jiāng
节。在这一天，人们不仅会吃好吃的粽子，而且会在江
shàng jǔ bàn hǎo kàn de lóng zhōu bǐ sài
上举办好看的龙舟比赛。

zài hěn jiǔ hěn jiǔ yǐ qián de zhàn guó shí qī qí zhōng yǒu yī gè jiào chǔ
在很久很久以前的战国时期，其中有一个叫楚
guó de guó jiā yǒu yī wèi dà chén tā de míng zì jiào qū yuán qū yuán bù jǐn
国的国家有一位大臣，他的名字叫屈原，屈原不仅
cōng míng néng gàn hái fēi cháng rè ài zì jǐ de guó jiā qū yuán yī xīn xiǎng
聪明能干，还非常热爱自己的国家。屈原一心想
shǐ zì jǐ de guó jiā gèng jiā qiáng dà jīng cháng xiàng zì jǐ de guó wáng tí chū
使自己的国家更加强大，经常向自己的国王提出
hǎo de jiàn yì kě shì yī xiē chán chén què bù zhè me rèn wéi tā men lián hé qǐ
好的建议。可是一些馋臣却不这么认为，他们联合起
lái yào bǎ qū yuán gǎn zǒu tā men hái jīng cháng zài chǔ wáng miàn qián shuō qū
来，要把屈原赶走。他们还经常在楚王面前说屈
yuán de huài huà chǔ wáng xìn yǐ wéi zhēn jìng rán jiāng qū yuán liú fàng dào yáo
原的坏话。楚王信以为真，竟然将屈原流放到遥
yuǎn huāng liáng de dì fāng
远荒凉的地方。

yóu yú bù cǎi nà qū yuán de jiàn yì méi guò duō jiǔ chǔ guó jiù bèi dí
 由于不采纳屈原的建议，没过多久，楚国就被敌
 guó tūn bìng le tīng shuō zì jǐ de zǔ guó miè wáng le qū yuán fēi cháng de
 国吞并了，听说自己的祖国灭亡了，屈原非常的
 shāng xīn wǔ yuè chū wǔ zhè yī tiān qū yuán bào zhe yī kuài dà shí tóu lái dào mī
 伤心。五月初五这一天屈原抱着一块大石头来到汨
 luó jiāng biān tā tiào rù le gǔn gǔn liú tǎng de jiāng shuǐ zhōng zài yě méi yǒu
 罗江边，他跳入了滚滚流淌的江水中，再也没有
 shàng lái qū yuán de pú rén tīng shuō tā tiào jiāng le gǎn jǐn yán zhe jiāng biān
 上来。屈原的仆人听说他跳江了，赶紧沿着江边
 xún zhǎo tā de shī tǐ kě shì tā zhǎo ā zhǎo zhǎo ā zhǎo yī zhí zhǎo dào le
 寻找他的尸体。可是，他找啊找找啊找，一直找到了
 dòng tíng hú yě méi yǒu kàn dào tā de shī tǐ pú rén dà kū qǐ lái fù jìn de
 洞庭湖也没有看到他的尸体。仆人大哭起来，附近的
 jū mín tīng dào kū shēng gǎn jǐn huá zhe chuán gǎn le guò lái bǎi xìng men tīng
 居民听到哭声赶紧划着船赶了过来。百姓们听
 shuō jìng ài de qū yuán tiào jiāng le jí bēi tòng yòu zhe jí yú shì bǎi xìng men
 说敬爱的屈原跳江了，即悲痛又着急。于是百姓们
 fēn fēn huá qǐ zì jǐ de xiǎo chuán xiàng dòng tíng hú shǐ qù kě shì tā men zhǎo
 纷纷划起自己的小船向洞庭湖驶去。可是他们找
 le hǎo jiǔ dōu méi yǒu zhǎo dào qū yuán de shī tǐ yǒu wèi yú fū biǎo shì qū
 了好久都没有找到屈原的尸体。有位渔夫表示，屈
 yuán xiān shēng shì hǎo rén ā zán men bù néng ràng tā è zhe yú shì tā jiāng
 原先生是好人啊，咱们不能让他饿着。于是他将
 suí shēn xié dài de fàn tuán rēng jìn le jiāng zhōng fàn tuán diū jìn shuǐ lǐ hěn
 随身携带的饭团扔进了江中。饭团丢进水里，很
 kuài jiù bèi yú xiā chī diào le yǒu yī wèi jū mín shuō zán men yīng gāi yòng lú wěi
 快就被鱼虾吃掉了。有一位居民说咱们应该用芦苇
 yè bǎ fàn tuán bāo qǐ lái rán hòu zài diū dào shuǐ lǐ zhè yàng yú xiā jiù chī bù
 叶把饭团包起来，然后再丢到水里，这样鱼虾就吃不
 le le dà jiā dōu jiào dé zhè gè jiàn yì hǎo cóng cǐ tā men jiù yòng lú wěi yè
 了。大家都觉得这个建议好，从此他们就用芦苇叶
 bāo zhe fàn tuán zài yòng cǎi xiàn chán shàng jiàn jiàn dì jiù yǎn biàn chéng le zōng
 包着饭团再用彩线缠上，渐渐地就演变成了粽
 zǐ
 子。

hòu lái rén men wéi le jì niàn wěi dà de qū yuán xiān shēng jiù zài měi nián
 后来，人们为了纪念伟大的屈原先生就在每年
 de wǔ yuè chū wǔ zhè yī tiān yǐ sài lóng zhōu chī zòng zǐ děng xíng shì jì diàn
 的五月初五这一天，以赛龙舟吃粽子等形式祭奠
 tā suí zhe shí jiān de tuī yí zhè zhǒng huó dòng jiù yǎn biàn chéng le wǒ men dà
 他，随着时间的推移这种活动就演变成了我们大
 jiā shú zhī de duān wǔ jié
 家熟知的端午节。

คำชี้แจง : 2. คำศัพท์ ประโยคและบทสนทนาสั้นๆเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์เทศกาลวันบั้งไฟ

คำศัพท์

คำศัพท์บอกเวลา

wǔ yuè chū wǔ
 五月初五

คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร

zòng zǐ
 粽子

lǜ dòu gāo
 绿豆糕

คำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรม

sài lóng zhōu
 赛龙舟

guà ài cǎo
 挂艾草

yǐn xióng huáng jiǔ
 饮雄黄酒

สุภาษิต 4 คำ

rén shān rén hǎi
 人山人海

wǔ yuè duān yáng
 五月端阳

cái guò qū sòng
 才过屈宋

คำศัพท์อื่น

jì diàn
 祭奠

lú wěi yè
 芦苇叶

xìn yǐ wéi zhēn
 信以为真

ประโยค

1. nóng lì de wǔ yuè chū wǔ shì duān wǔ jié yòu jiào duān yáng jié shì zhōng guó de yī gè chuán tǒng jié rì
 1. 农历的五月初五是端午节，又叫端阳节，是中国的一个传统节日。

2. zòng zǐ shì duān wǔ jié bù kě quē shǎo de jìn tòu zhe yī zhǒng nóng nóng de sī xiāng zhī qíng
 2. 粽子是端午节不可缺少的，浸透着一种浓浓的思乡之情。

3. zòng zǐ zài nán běi fāng yě yǒu bù tóng, běi fāng piān tián, ér nán fāng gèng ài xián kǒu

多为腊肉蛋黄。

4. duān wǔ jiǎ qī jiù yào lái le, huá yī huá lóng zhōu, jí bìng suí bō liú zǒu

5. duān wǔ jié dào le, bù yào wàng le guà ài cǎo, yǐn xióng huáng jiǔ, dāng rán zuì zhòng

要的是吃粽子

บทสนทนา (1)

xiǎo hóng nǐ zhī dào jīn tiān xià wǔ yǒu lóng zhōu bǐ sài ma
小红:你知道今天下午有龙舟比赛吗?

Peter: zhī dào, shì wéi le qīng zhù shén me jié rì duì ba
知道, 是为了庆祝什么节日对吧?

xiǎo hóng shì de, shì duān wǔ jié. zhōng guó chuán tǒng de jié rì
小红:是的, 是端午节。中国传统的节日。

Peter: tīng qǐ lái bù cuò, wǒ yě yào qù cān jiā huá lóng zhōu bǐ sài
听起来不错, 我也要去参加划龙舟比赛。

xiǎo hóng jiā yóu! zài huó dòng jié shù hòu huì gěi méi rén fā zòng zǐ
小红:加油! 在活动结束后会给没人发粽子

Peter: wǒ méi yǒu chī guò, bù guò wǒ hěn xiǎng shì shì
我没有吃过, 不过我很想试试。

xiǎo hóng wǒ rèn wéi fēi cháng měi wèi, wài guó rén huì xǐ huān de
小红:我认为非常美味, 外国人会喜欢的。

Peter: wǒ gāng cái lù guò kàn dào tā men zài zuò, fēi cháng hào qí, pò bù jí dài
xiǎng yào cháng yī cháng
我刚才路过看到他们在做, 非常好奇, 迫不及待
想要尝一尝。

บทสนทนา (2)

lǐ léi wǒ jīn tiān chī dào le yòng xiāng cháng zuò de zòng zǐ, wǒ bù shì hěn xǐ
huān
李雷:我今天吃到了用香肠做的粽子, 我不是很喜
欢。

wáng gāng wǒ men nán fāng rén dōu xǐ huān yòng xiāng cháng là ròu hái yǒu dàn huáng zuò
zòng zǐ
王刚:我们南方人都喜欢用香肠腊肉还有蛋黄做
粽子。

lǐ léi wǒ shì běi fāng rén, wǒ rèn wéi zòng zǐ yīng gāi shì tián de
李雷:我是北方人, 我认为粽子应该是甜的。

wáng gāng shì shén me xiàn ér de ne?
王刚:是什么馅儿的呢?

lǐ léi dà duō shù shì yòng hóng zǎo hé dòu shā zuò de zòng zǐ
李雷:大多数是用红枣和豆沙做的粽子。

wáng gāng nán běi fāng gè yǒu chà yì , wǒ rèn wéi liǎng zhǒng zòng zǐ dōu fēi cháng hǎo
王刚:南北方各有差异, 我认为两种粽子都非常好
chī
吃。

lǐ léi shì de , wǒ rèn wéi wǒ yào jiē shòu xián wèi ér de zòng zǐ le , gǎn jiào xiàng
李雷:是的, 我认为我要接受咸味儿的粽子了, 感觉像
shì zài chī fàn ér bù shì tián pǐn
是在吃饭而不是甜品。

wáng gāng nǐ dào le nán fāng huì fā xiàn gèng duō qí guài de měi shí , xī wàng nǐ qù
王刚:你到了南方会发现更多奇怪的美食, 希望你
nán fāng zuò kè
南方作客。

คำถามที่จะถามนักเรียน

1. 端午节是在农历的哪一天?
2. 人们为什么要祭奠屈原?
3. 粽子在最原始的时候是用什么做成的?
4. 粽子在南北方有什么差异?
5. 除了吃粽子大家在端午节还做些什么?

แบบฝึกการสื่อสารภาษาจีน

คำชี้แจง :1. ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเป็นคู่

ให้นักเรียนสร้างบทสนทนา ในสถานการณ์ ในวันที่จ้างเธอจะเลือกจ้างรสหวานหรือรด
เค็ม ความยาว 2 นาที แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ใบความรู้ที่ 7
หน่วยการเรียนรู้ที่ 7
เทศกาลวันเซ็งเม้ง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายเทศกาลวันเซ็งเม้งได้
2. ให้นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ประโยค เพื่อการสนทนาสั้น ๆ เกี่ยวกับเทศกาลวันเซ็งเม้งได้

คำชี้แจง : 1. ให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง เทศกาลวันเซ็งเม้ง

qīngmíngjiédegùshi

清明节的故事

zài qīng míng jié zhè yī tiān rén men yǒu qù sǎo mù chī hán shí zhè yàng
在 清 明 节 这 一 天 ， 人 们 有 去 扫 墓 ， 吃 寒 食 这 样
de xí guàn nà me zhè xiē fēng sú xí guàn shì zěn me lái de ne
的 习 惯 。 那 么 这 些 风 俗 习 惯 是 怎 么 来 的 呢 ？

xiāng chuán zài hěn jiǔ hěn jiǔ yǐ qián yǒu yī wèi gōng zǐ jiào zuò zhòng
相 传 在 很 久 很 久 以 前 ， 有 一 位 公 子 叫 做 重
ěr yóu yú tā zāo dào fù wáng hé chǒng fēi lí lì jī de xiàn hài yú shì bèi pò
耳 。 由 于 他 遭 到 父 王 和 宠 妃 骊 丽 姬 的 陷 害 ， 于 是 被 迫
dài zhe yī qún jiā chén cāng huáng chū táo tà shàng le liú wáng zhī lù zhè qí
带 着 一 群 家 臣 仓 惶 出 逃 ， 踏 上 了 流 亡 之 路 ， 这 其
zhōng jiù yǒu jiè zǐ tuī tā men yī lù shàng fēng cān lù xiǔ zhòng ěr jī bìng
中 就 有 介 子 推 。 他 们 一 路 上 风 餐 露 宿 ， 重 耳 饥 病
jiāo jiā qì xī yǎn yǎn jiè zǐ tuī jiàn zhuàng yì rán bá dāo cóng zì jǐ dà tuǐ
交 加 ， 气 息 奄 奄 。 介 子 推 见 状 毅 然 拔 刀 从 自 己 大 腿
shàng gē xià yī kuài ròu áo chéng tāng gěi zhòng ěr chōng jī cóng ér bǎo quán
上 割 下 一 块 肉 ， 熬 成 汤 给 重 耳 充 饥 ， 从 而 保 全
le zhòng ěr de xìng mìng zhòng ěr dāng shí jiù xǔ nuò jiè zǐ tuī yào shì yǒu yī
了 重 耳 的 性 命 。 重 耳 当 时 就 许 诺 介 子 推 ， 要 是 有 一
tiān zì jǐ dāng shàng yī guó zhī wáng yī dìng bù huì wàng jì tā gěi tā zuì dà
天 ， 自 己 当 上 一 国 之 王 ， 一 定 不 会 忘 记 他 给 他 最 大
de guān zhí
的 官 职 。

hòu lái zhòng ěr zhēn de dēng shàng le jìn guó wáng wèi jiào zuò jìn wén
 后来重耳真的登上了晋国王位，叫做晋文
 gōng cǐ shí tā shòu dào yī bāng dà chén de qū yì fèng yíng yī shí jiān zhì
 公。此时，他受到一帮大臣的曲意奉迎，一时间志
 dé yì mǎn dà sì fēn fēng jiè zǐ tuī kǔ xīn guī quàn què wú jì yú shì yú
 得意满，大肆分封。介子推苦心规劝却无济于事，于
 shì biàn zuò chū le yīn jū mián shān dú shàn qí shēn de xuǎn zé
 是便作出了隐居绵山，独善其身的选择。

jìn wén gōng zhī dào hòu jí máng dài zhe dà chén men gǎn dào mián shān
 晋文公知道后，急忙带着大臣们赶到绵山
 xún zhǎo què shǐ zhōng bù jiàn jiè zǐ tuī de yǐng zǐ jìn wén gōng biàn mìng rén
 寻找，却始终不见介子推的影子。晋文公便命人
 fàng huǒ shāo shān zhī liú xià yī tiáo dào lù xī wàng jiè zǐ tuī néng gòu zǒu chū
 放火烧山，只留下一条道路。希望介子推能够走出
 lái jiàn tā yī shí jiān fēng qǐ huǒ liè dà huǒ mián yán shù bǎi lǐ guò le hěn
 来见他。一时间，风起火烈，大火绵延数百里。过了很
 cháng shí jiān dōu bù jiàn jiè zǐ tuī de zōng yǐng sān tiān hòu jìn wén gōng shàng
 长时间都不见介子推的踪影。三天后，晋文公上
 shān xún zhǎo què fā xiàn jiè zǐ tuī yǔ mǔ qīn yǐ zàng shēn huǒ hǎi bēi tòng zhī
 山寻找，却发现介子推与母亲已葬身火海。悲痛之
 yú jìn wén gōng xià lìng zài jiè zǐ tuī qù shì de nà gè yuè quán guó shàng xià
 余，晋文公下令在介子推去世的那个月，全国上下
 jiā jiā jìn yān huǒ chī lěng shí bìng qiě dà jiā kāi shǐ duì tā jìn háng jì sì lǐ
 家家禁烟火，吃冷食。并且大家开始对他进行祭祀礼
 bài dào le hòu lái suí zhe shí jiān de tuī yí dà jiā yě kāi shǐ zài zhè yī tiān lái
 拜，到了后来随着时间的推移大家也开始在这一天来
 chī hán shí jì bài zì jǐ qù shì de qīn rén jiǔ ér jiǔ zhī biàn zhú jiàn xíng chéng
 吃寒食祭拜自己去世的亲人。久而久之，便逐渐形成
 le xiàn zài de qīng míng jié
 了现在的清明节。

คำชี้แจง : 2. คำศัพท์ ประโยคและบทสนทนาสั้นๆเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์เทศกาลวันเซ็งเม้ง

คำศัพท์

คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร

qīng tuán
青团

sǎn zǐ
撒子

gài cài fàn
芥菜饭

คำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรม

sǎo mù jì zǔ
扫墓祭祖tà qīng
踏青zhí shù
植树

สุภาษิต 4 คำ

sǎo mù wàng sàng
扫墓望丧dǔ wù sī rén
睹物思人qì bù chéng shēng
泣不成声jié āi shùn biàn
节哀顺变

คำศัพท์อื่น

chī hán shí
吃寒食jiāo yóu shǎng huā
郊游赏花cù jū
蹴鞠dàng qiū qiān
荡秋千

ประโยค

1. gǔ dài shī rén yǒu yī jù shī xíng róng qīng míng jié qīng míng shí jié yǔ fēn fēn lù shàng háng rén yù duàn hún
古代诗人有一句诗形容清明节 清明时节雨纷纷，路上行人欲断魂。

2. jié āi shùn biàn nǐ de qīn rén zài tiān shàng huì xiǎng niàn nǐ de
节哀顺变，你的亲人在天上会想念你的。

3. měi dào qīng míng jié dōu huì jì diàn xiān rén dàn bié wàng jì gèng yào zhēn xī měi hǎo rén shēng
每到清明节都会祭奠先人，但别忘记更要珍惜美好人生。

4. qīng míng shí jié tiān qì hǎo yī qǐ lái tà qīng pāo kāi xué xí hé gōng zuò de fán nǎo ràng xīn qíng fàng sōng
清明时节天气好，一起来踏青抛开学习和工作的烦恼，让心情放松。

5. měi dāng dào le qīng míng jié wǒ jiù huì huái niàn qīn rén xiǎng niàn guò qù tā men dài gěi wǒ de guān xīn yǔ zhào gù
每当到了清明节，我就会怀念亲人，想念过去他们带给我的关心与照顾。

บทสนทนา (1)

Peter: wéi shén me nà xiē rén dōu kū le
为什么那些人都哭了?

Lǐ hóng yīn wéi tā men lái sǎo mù jīn tiān shì qīng míng jié
李洪:因为它们来扫墓，今天是清明节。

Peter: qīng míng jié nà shì shén me
清明节? 那是什么?

lǐ hóng qīng míng jié shì zhōng guó de chuán tǒng jié rì , zài zhè tiān yào jì diàn sǐ zhě 。
李洪:清明节是中国的传统节日,在这天要祭奠死者。

dà jiā yī bān huì zuò shén me
Peter:大家一般会做什么?

lǐ hóng sǎo mù , tà qīng , xiàng yǐ gù de jiā rén biǎo dá jìng yì 。
李洪:扫墓,踏青,向已故的家人表达敬意。

qīng míng jié yǒu shén me tè shū de shí wù ma ?
Peter:清明节有什么特殊的食物吗?

lǐ hóng wǒ men huì zài zhè yī tiān chī qīng tuán hé sǎ zǐ 。
李洪:我们会在这一天吃青团和撒子。

wǒ yě xiǎng yào cháng yī cháng 。
Peter:我也想要尝一尝。

lǐ hóng hǎo de , wǒ dài nǐ qù chī 。
李洪:好的,我带你去吃。

บทสนทนา (2)

wáng yáng jīn tiān shì qīng míng jié , wǒ xiǎng yāo nǐ yī qǐ qù tà qīng 。
王阳:今天是清明节,我想邀你一起去踏青。

pàn pàn hǎo ā ! nǐ xiǎng qù nǎ lǐ ?
盼盼:好啊!你想去哪里?

wáng yáng wǒ xiǎng qù xiāng shān kàn fēng yè 。
王阳:我想去香山看枫叶。

pàn pàn tīng qǐ lái hěn bàng , xiāng shān de fēng yè yǐ jīng hóng le ma ?
盼盼:听起来很棒,香山的枫叶已经红了吗?

wáng yáng shì de , wǒ tīng xīn wén shuō yǐ jīng yǒu hěn duō yóu kè qù guò le , nà lǐ de fēng jǐng fēi cháng měi 。
王阳:是的,我听新闻说已经有很多游客去过了,那里的风景非常美。

pàn pàn wǒ yǐ jīng pò bù jí dài xiǎng yào hé nǐ yī qǐ qù le , nà lǐ de kōng qì yī dìng hěn xīn xiān 。
盼盼:我已经迫不及待想要和你一起去了,那里的空气一定很新鲜。

wáng yáng duì , méi yǒu wù mái , ér qiě jīn tiān yáng guāng míng mèi 。
王阳:对,没有雾霾,而且今天阳光明媚。

pàn pàn wǒ hái yào qù dàng qiū qiān zhè yě shì qīng míng jié bì xū zuò de yī gè huó dòng 。
盼盼:我还要去荡秋千这也是清明节必须做的一个活动。

wáng yáng wǒ dài nǐ qù , wǒ zhī dào zài nǎ lǐ 。
王阳:我带你去,我知道在哪里。

pàn pàn hǎo de , nà wǒ men xiàn zài jiù chū fā ba !
盼盼:好的,我们现在就出发吧!

คำถามที่จะถามนักเรียน

1. 说出 3 种代表清明节的食物。
2. 重耳在逃难中死了吗？为什么？
3. 为什么清明节又名寒食节？
4. 讲出一句关于清明节的诗词。
5. 说出 3 种有关清明节的习俗。

แบบฝึกการสื่อสารภาษาจีน

คำชี้แจง :1. ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเป็นคู่

ให้นักเรียนสร้างบทสนทนา ในสถานการณ์ เราควรทำอะไรกันในวันเซ่งเม้ง ความยาว 2 นาที แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ภาคผนวก ง
แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

คำชี้แจง:

1. แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน มีจำนวน 7 สถานการณ์
2. แบบประเมินกำหนดให้นักเรียนสร้างบทสนทนาให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่กำหนด โดยนักเรียนจะใช้วิธีการจับฉลากสถานการณ์ จากนั้นทำงานคู่สร้างบทสนทนา และนำเสนอการสนทนาได้ตอบ

	รายการสถานการณ์
1	สถานการณ์ ชวนเพื่อนไปรับประทานอาหารและมอบของขวัญให้เพื่อนในเทศกาลวันซี้ซี้
2	สถานการณ์ เล่าเรื่องไปไหว้บรรพบุรุษในเทศกาลวันเซ่งเม้ง
3	สถานการณ์ ชวนเพื่อนไปเที่ยวทำกิจกรรมใน เทศกาลวันไหว้พระจันทร์
4	สถานการณ์ ไปรับประทานอาหารกับครอบครัวในเทศกาลวันตรุษจีน
5	สถานการณ์ ทำขนมบ๊ะจ่างกับเพื่อนใน เทศกาลวันบ๊ะจ่าง
6	สถานการณ์ เล่าเรื่องกิจกรรมที่ทำกับครอบครัวในเทศกาลวันฉงหยาง
7	สถานการณ์ สอนเพื่อนเล่นทายคำไ้บั้น โคมลอยในเทศกาลวันหยวนเซียว

แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน มีเกณฑ์การประเมินดังนี้
แบบประเมิน ดัดแปลงจาก ลินเดอร์ (Linder, 1977)

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องแคล่ว	4	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่ายและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	2	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและติดขัดบางครั้ง
	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง
ความเข้าใจง่าย	4	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	3	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	2	เข้าใจได้บางคำ วลี ประโยคที่ผู้พูดกล่าวถึง
	1	เข้าใจในสิ่งที่พูดได้น้อยมาก
ปริมาณการสื่อสาร	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย
	1	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
คุณภาพของการสื่อสาร	4	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด
	2	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อย
	1	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก

ภาคผนวก จ
แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเพชรรัชต์ในพระอุปถัมภ์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร
คำชี้แจง :

1. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนใช้ชุดเดียวกัน แบบทดสอบเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก มีจำนวน 30 ข้อ 30 คะแนน (ใช้เวลาสอบ 50 นาที)
2. ให้นักเรียนเลือกทำเครื่องหมาย X ในข้อที่นักเรียนเห็นว่าถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว ทำลงในกระดาษคำตอบทั้งหมด (ข้อสอบปรนัย จำนวน 30 ข้อ)

ข้อสอบปรนัย (ข้อที่ 1-30 , ข้อละ 1 คะแนน รวมทั้งหมด 30 คะแนน)

1. ข้อใดต่อไปนี้เป็นอาหารที่รับประทานในวันบ๊ะจ่าง

yuán xiāo zòng zǐ jiǎo zǐ huǒ guō
A. 元宵 B. 粽子 C. 饺子 D. 火锅

2. เทศกาลชื้ตามปฏิทินจันทรคติ คือวันไหน

qī yuè chū qī bā yuè shí wǔ qī yuè shí sì wǔ yuè chū wǔ
A. 七月初七 B. 八月十五 C. 七月十四 D. 五月初五

3. ข้อใดต่อไปนี้เป็นประเพณีในเทศกาลไหว้พระจันทร์

sài lóng zhōu fàng fēng zhēng dēng shān shàng yuè
A. 赛龙舟 B. 放风筝 C. 登山 D. 赏月

4. “遥知兄弟登高处，遍插茱萸少一人” บทกวีนี้บรรยายเทศกาลอะไร

A. เทศกาลวันฉงหยาง B. เทศกาลวันตรุษจีน C. เทศกาลวันเซ็งเม้ง D. เทศกาลวันชื้

5. “新年快乐” ข้อใดสามารถเชื่อมต่อไป

shēng rì kuài lè gōng xǐ fā cái zhōng qiū tuán yuán jié āi shùn
A. 生日快乐 B. 恭喜发财 C. 中秋团圆 D. 节哀顺

biàn
变

6. “你们家在端午节会去做什么” จงเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับคำถามข้างต้นมากที่สุด

wǒ hé jiā rén yào qù dēng shān zhāi yě huā wǒ hé péng yǒu qù fàng biān pào
A. 我和家人要去登山摘野花 B. 我和朋友去放鞭炮

wǒ hé jiā rén yì qǐ chī zòng zǐ sài lóng zhōu wǒ hé péng yǒu yì qǐ chī yuán xiāo cāi dēng mí
C. 我和家人一起吃粽子赛龙舟 D. 我和朋友一起吃元宵猜灯谜

7. “大家晚上一起吃饺子，放鞭炮” จงเลือกคำถามที่เหมาะสมกับคำตอบข้างต้นมากที่สุด

duān wǔ jié yǒu shén me huó dòng
A. 端午节有什么活动

qī xī jié nǐ yǒu shén me ān pái
B. 七夕节你有什么安排

chūn jié shén me shí hòu dào ne
C. 春节什么时候到呢

chú xī yè yào qù zuò shén me
D. 除夕夜要去做什么

8-11. จากบทสนทนาในวันไหว้พระจันทร์ให้นักเรียนเลือกคำตอบในข้อ A-F เดิมประโยคที่

เหมาะสมที่สุดที่ทำให้บทสนทนาสมบูรณ์ เติมในประโยคที่เว้นว่างไว้ในข้อที่ 8-11

xiǎo míng mǎ shàng yào dào zhōng qiū jié le nǐ zhī dào shì shén me shí hòu ma
小明: 马上就要到中秋节了你知道是什么时候吗?

xiǎo hóng
小红: _____ 8 _____

xiǎo míng hěn kuài jiù yào dào le wǒ yào qù chāo shì mǎi yī xiē shuǐ guǒ hé dàn gāo
小明: 很快就到来了,我要去超市买一些水果和蛋糕。

xiǎo hóng
小红: _____ 9 _____

xiǎo míng
小明: _____ 10 _____

xiǎo hóng shāng yuè chī yuè bǐng yǐn guì huā jiǔ
小红: 赏月, 吃月饼, 饮桂花酒

xiǎo míng
小明: _____ 11 _____

xiǎo hóng shì de hái yǒu hòu yì shè rì yě shì zhōng qiū jié de gù shì
小红: 是的还有后羿射日也是中秋节的故事。

cháng é bēn yuè shì guān yú zhōng qiū jié de gù shì ma
A. 嫦娥奔月是关于中秋节的故事吗?

nóng lì de bā yuè shí wǔ
B. 农历的八月十五。

bǐ rú huā hǎo yuè yuán qiū jié shǎng yuè
C. 比如花好月圆, 中秋节赏月。

bù duì nǐ yīng gāi qù mǎi yuè bǐng
D. 不对, 你应该去买月饼。

yǒu dòu shā hé dàn huáng lián róng kǒu wèi de yuè bǐng
E. 有豆沙和蛋黄莲蓉口味的月饼。

zhōng qiū jié de xí sú shì shén me ne
F. 中秋节的习俗是什么呢?

12. ส่วนไหนที่สามารถแสดงอายุพรเทศกาลวันตรุษจีนในการสื่อสาร

wàn shì rú yì
A. 万事如意

jié āi shùn biàn
B. 节哀顺变

zhāng dēng jié cǎi
C. 张灯结彩

huā hǎo yuè
D. 花好月

yuán
圆

13. ภาพนี้แสดงถึงเทศกาลอะไร?

- A. เทศกาลวันจงหยาง B. เทศกาลวันตรุษจีน C. เทศกาลวันเซ็งเม้ง D. เทศกาลวันจื๊อ

xiǎomíng zhè zhōu mò nǐ yǒu kōng ma
14. 小明：这周末你有空吗？

xiǎohóng wǒ yǒu shí jiān
小红：我有时间。

xiǎomíng _____ , yì qǐ qù yóu lè yuán
小明：_____，一起去游乐园。

xiǎohóng hǎo de zhōu mò jiàn
小红：好的，周末见。

จากบทสนทนาสั้น ๆ ให้นักเรียนเลือกประโยคที่เหมาะสมที่สุด

- wǒ méi yǒu kōng wǒ bù zhī dào qù nǎ lǐ wǒ xiǎng hé nǐ yuē huì nǐ yǒu nán péng yǒu
A. 我没有空 B. 我不知道去哪里 C. 我想和你约会 D. 你有男朋友
ma
吗

xiǎomíng jīn tiān lǎo shī jiǎng le guān yú qī xī jié de gù shì
15. 小明：今天老师讲了关于七夕节的故事。

xiǎohóng wǒ méi yǒu tīng dào shì guān yú shuí de gù shì ne
小红：我没有听到是关于谁的故事呢？

xiǎomíng _____
小明：_____

xiǎohóng wǒ xī wàng tā men yǒng yuǎn zài yì qǐ
小红：我希望他们永远在一起。

จากบทสนทนาสั้น ๆ ให้นักเรียนเลือกประโยคที่เหมาะสมที่สุด

- shì mǐn jiān de ài qíng gù shì shì guān yú cūn mǐn yì qǐ zhì fú nián de gù shì
A. 是民间的爱情故事。 B. 是关于村民一起制伏“年”的故事。

- shì niú láng hé zhī nǚ de qū zhé ài qíng gù shì shì guān yú jì niàn qū yuán de gù shì
C. 是牛郎和织女的曲折爱情故事。 D. 是关于纪念屈原的故事。

xiǎo míng wǒ míng tiān yào qù sǎo mù jì zǔ
16. 小明：我明天要去扫墓祭祖。

xiǎo hóng _____
小红：_____

xiǎo míng shì de wǒ fēi cháng xiǎng niàn wǒ de qīn rén
小明：是的我非常想念我的亲人。

จากบทสนทนาสั้น ๆ ให้นักเรียนเลือกประโยคที่เหมาะสมที่สุด

- shì yīn wéi kuài dào qīng míng jié le ma wéi shén me yào qù sǎo mù jì zǔ
A. 是因为快到清明节了吗？ B. 为什么要去扫墓祭祖？

nǐ hěn xiǎng niàn nǐ de lǐng dǎo ma
C. 你很想念你的领导吗？

nǐ de qīn rén hái zài shì ma
D. 你的亲人还在世吗？

17. “ความรัก” มีความหมายตรงกับข้อใด

ài rén
A. 爱人

ài hào
B. 爱好

ài qíng
C. 爱情

ài shàng
D. 爱上

nǐ fù mǔ dài shǎng zhòng yáng jié jú huā yào zài
18. 你/父母/带/赏/重 阳 节/菊 花/要/在 จงเรียงคำศัพท์ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

ตามหลักโครงสร้างภาษาจีน

nǐ fù mǔ yào shǎng jú huā zài dài zhòng yáng jié
A. 你父母要赏菊花在带重 阳 节

fù mǔ yào zài zhòng yáng jié dài nǐ shǎng jú
B. 父母要在重 阳 节带你赏菊

huā
花

zhòng yáng jié shǎng jú huā yào dài fù mǔ zài nǐ
C. 重 阳 节赏菊花要带父母在你

nǐ yào zài zhòng yáng jié dài fù mǔ shǎng jú
D. 你要在重 阳 节带父母赏菊

huā
花

19–21. จากบทสนทนาในวันบั้งไฟให้นักเรียนเลือกคำตอบในข้อ A-D เติมประโยคที่เหมาะสมที่สุดที่

ทำให้บทสนทนาสมบูรณ์ เติมในประโยคที่เว้นว่างไว้ในข้อที่ 19 -21

xiǎo míng : _____ 19 _____

xiǎo hóng : chī zòng zǐ , sài lóng zhōu , guà ài cǎo
小红 : 吃粽子 , 赛龙舟 , 挂艾草。

xiǎo míng : wéi shén me chī zòng zǐ ?
小明 : 为什么吃粽子？

xiǎo hóng : _____ 20 _____

xiǎo míng : wǒ men yīng gāi rú hé píng jià qū yuán ne ?
小明 : 我们应该如何评价屈原呢？

xiǎo hóng : _____ 21 _____

tā shì yī míng ài guó shī rén
A. 他是一名爱国诗人。

tā shì duān wǔ jié de chuàng zào zhě
B. 他是端午节的创造者。

duān wǔ jié yǒu shén me xí sú ne
C. 端午节有什么习俗呢？

yīn wéi yào jì diàn qū yuán
D. 因为要祭奠屈原。

22. ภาพนี้แสดงถึงเทศกาลอะไร?

- A. เทศกาลวันฉงหยาง B. เทศกาลวันตรุษจีน C. เทศกาลวันเซ็งเม้ง D. เทศกาลวันซีซี

23. ข้อใดต่อไปนี้เป็นชื่อสัตว์ร้ายของวันตุจิ้น

- A. 春 chūn B. 年 nián C. 阳 yáng D. 节 jié

24. “เราชอบเวลาที่อยู่กับคุณ” แปลเป็นภาษาจีนคือข้อใด

- A. 我喜欢跟你在一起的时光。 wǒ xǐ huān gēn nǐ zài yī qǐ de shí guāng
B. 我喜欢有你的任何时间。 wǒ xǐ huān yǒu nǐ de rèn hé shí jiān
C. 我们喜欢和你在一起。 wǒ men xǐ huān hé nǐ zài yī qǐ
D. 我希望永远和你在一起。 wǒ xǐ wàng yǒng yuǎn hé nǐ zài yī qǐ

25-28. จากบทสนทนาในวันตรุษจีนให้นักเรียนเลือกคำตอบในข้อ A-F เติมประโยคที่เหมาะสมที่สุดที่

ทำให้บทสนทนาสมบูรณ์ เติมในประโยคที่เว้นว่างไว้ในข้อที่ 25-28

lǎo shī jīn tiān shì yī nián zhōng de zuì hòu yī tiān jiào zuò dà nián sān shí nà míng tiān ne
老师：今天是一年中的最后一天，叫做“大年三十”。那明天呢？

tóng xué
同学：_____ 25 _____

lǎo shī fēi cháng hǎo xīn de yī nián zhù dà jiā xué yè yǒu chéng
老师：非常好。新的一年祝大家学业有成。

tóng xué
同学：_____ 26 _____

lǎo shī wǒ hé jiā rén yī qǐ kàn chūn jié wǎn huì chī tuán yuán fàn
老师：我和家人一起看春节晚会，吃团圆饭。

tóng xué
同学：_____ 27 _____

lǎo shī jiā yóu bǎ zhōng wén xué hǎo rán hòu bǎ fù mǔ jiē dào zhōng guó shēng huó
老师：加油！把中文学好然后把父母接到中国生活。

tóng xué wài miàn zài fàng yān huā bào zhú shì wéi shén me ne
同学：外面在放烟花爆竹是为什么呢？

lǎo shī
老师：_____ 28 _____

tóng xué yuán lái shì zhè yàng ā
同学：原来是这样啊。

nín zài dà nián sān shí de wǎn shàng zuò shén me ne
A. 您在大年三十的晚上做什么呢？

wǒ xiǎng jiā le xiǎng wǒ de jiā rén men
B. 我想家了，想我的家人们。

xīn de yī nián dà jiā yào kāi kāi xīn xīn
C. 新的一年大家要开开心心。

mù de shì xià zǒu è mó zhè yàng tā men jiù bù huì lái nián wēi hài dà jiā
D. 目的是吓走恶魔，这样他们就不会来年危害大家。

xīn de yī nián dì yī tiān jiào dà nián chū yī
E. 新的一年第一天叫“大年初一”。

yīn wéi hěn hǎo kàn tóng shí ràng dà jiā fēi cháng kāi xīn
F. 因为很好看同时让大家非常开心。

29. เทศกาลวันจ้งหยางตามปฏิทินจันทรคติ คือวันไหน

bā yuè shí wǔ
A. 八月十五

qī yuè chū qī
B. 七月初七

zhèng yuè chū qī
C. 正月初七

jiǔ yuè chū
D. 九月初

jiǔ
九

xiǎo míng jīn tiān shì zhòng yáng jié wǒ yào zǎo diǎn huí jiā péi fù mǔ
30. 小明：今天是重阳节，我要早点回家陪父母。

xiǎo hóng
小红：_____

xiǎo míng zhè gè yùn dòng fēi cháng hǎo wǒ yě yào dài mā mā yī qǐ qù
小明：这个运动非常好，我也要带妈妈一起去。

จากบทสนทนาสั้น ๆ ให้นักเรียนเลือกประโยคที่เหมาะสมที่สุด

wǒ yě shì wǒ yào dài mā mā qù pá shān
A. 我也是，我要带妈妈去爬山。

wǒ xiǎng qù duàn liàn shēn tǐ
B. 我想去锻炼身体。

wǒ mā mā jīng cháng qù jiǎn chá shēn tǐ
C. 我妈妈经常去检查身体。

pá shān shì yī xiàng jiàn kāng de yùn
D. 爬山是一项健康的运

dòng
动。

ภาคผนวก ฉ
แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนภาษาจีน
โดยใช้การจัดการเรียนรู้ ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิค

Think Pair Share

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

**แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐาน
ร่วมกับเทคนิคThink Pair Share
สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4**

คำชี้แจง ให้นักเรียนประเมินความพึงพอใจการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน โดยโดยการ
จัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคThink Pair Share โดยเขียนเครื่องหมาย

ลงในช่องระดับคะแนนที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียน มี 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้						
1	กิจกรรมทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์และประโยคในการสื่อสารภาษาจีนได้ง่ายและรวดเร็ว					
2	กิจกรรมช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าตอบคำถามกล้าพูดภาษาจีน					
3	กิจกรรมมีความหลากหลายและกระตุ้นให้เข้าร่วมกิจกรรม					
4	เนื้อหาและความยากง่ายของกิจกรรมเหมาะสมกับผู้เรียน					
5	กิจกรรมการเรียนรู้สนุกและมีบรรยากาศผ่อนคลาย					
6	กิจกรรมช่วยฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม					
ด้านผู้เรียน						
7	ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนเพิ่มขึ้น					
8	ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาจีนเพิ่มขึ้น					
9	ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์และประโยคในการสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์มากขึ้น					
10	ผู้เรียนสามารถทำงานด้วยตัวเองและทำงานร่วมกับเพื่อนได้ดีขึ้น					

ข้อ	รายการประเมิน	5	4	3	2	1
11	ผู้เรียนพัฒนาการสื่อสารภาษาจีนได้อย่างรวดเร็ว					
ด้านครูผู้สอน						
12	ครูผู้สอนใช้กิจกรรมและสื่อการสอนที่หลากหลาย					
13	ครูผู้สอนชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้และจุดประสงค์ให้แก่ นักเรียน					
14	ครูผู้สอนเปิดโอกาสหรือกระตุ้นให้นักเรียนทำกิจกรรม					
15	ครูมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน					
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ						
16	ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนได้ดีขึ้น					
17	ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ วลี ประโยคได้มากขึ้น					
18	ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการทำงานร่วมกับเพื่อน					
19	ผู้เรียนได้กล้าแสดงออก					
20	ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล

MR.WANG LINGQIAN

ประวัติการศึกษา

ปี พ.ศ. 2562

บริหารธุรกิจบัณฑิต (มธ.บ.)

สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ

วิทยาลัยบริหารธุรกิจนวัตกรรมและการบัญชี

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาจีน

โรงเรียนเพชรรัชต์ในพระอุปถัมภ์ ฯ

กรุงเทพมหานคร

